66

சங்கராசாரியர்

அவதாரமகிமை

[illegible]

சங்கராசாரியர் ~~[illegible]~~ அவதார

மகிமை

சிவமயம்.

சங்கராசாரியாரது அவதார மகிமை.

நாகைநீலலோசனியினது நந்தனஸு ஆடிமீ 26உ பத்திரிகையின் நான்காவது பக்கத்தில் "சங்கராசாரியார் பிறப்பின் குழப்பம்" என்றொருவிஷயம் ப-ா-ா-ஸ்ரீ குஞ்சி சோமசுந்தரநாயகரெனக்கைச்சாத்திட்டாரொருவ ரெழுதியிருக்கின்றார். அதில்முற்றும் தூஷணையும், சாஸ்திர ஆராய்ச்சிக்குறைவும், ரௌத்திரமும், அபவாதமும், பெரியாரை அவமதித்தலுமே நிறைந்திருக்கின்றன. அணுவேனும் நியாயமென்பதில்லை. அது அடியிலெழுதுஞ் சங்கதிகளால் விளங்கும்.

சங்கராசாரியர் சரித்திரங்கள்.

பிருகத்சங்கரவிஜயம்:—சங்கராசாரியர் சிஷர் பத்மபாதர் எழுதியது.

கேரளீயம்:—கேரளத்தில் ஆசாரியர் அவதாரகாலத்தில் இருந்தசேரவமிசத்தரசனது ஆஸ்தானபண்டிதரொருவரால் வரையப்பட்டது.

மற்றொருகேரளீயம்:—அத்தேசத்தில் சங்கராசாரியசிஷர் மடங்களென வழங்கும் திருசிவபுரமடங்களில் பட்டம்பெற்றவொருவராலியற்றப்பட்டது.

வியாஸாசலீயம்:—வேதங்களுக்கெல்லாம் உரைசெய்த மாதவாசாரியாரென்னும் வித்தியாரணிய சுவாமிகளால் செய்யப்பட்டது.

சங்கரவிஜயவிலாசம்:—அவ்வாசாரியர் சிஷர் பரம்பரையில் உதித்த சித்விலாசமுனிவர் இயற்றியது.

சங்கரவிஜயம்:—அனந்தாநந்தகிரி என்பவரால் பண்ணப்பட்டது.

சங்கராப்யுதயம்:—இராசசூடாமணி தீக்ஷிதரால் இயற்றப்பட்டது.

பதஞ்சலிவிஜயம்:—ஸ்ரீராமபத்திர தீக்ஷிதரால் எழுதப்பட்டது.

இராஜதரங்கணி:—கல்ஹணமித்திரபண்டிதர் எழுதியது. இதில் விக்கிரமாதித்தனுக்குமுன் சங்கரர் அவதாரங் குறிக்கப்பட்டது.

இவையன்றித்துவாரகா சிலாசாசனங்களிலும் சிறிது சங்கரர் திக்விஜய சரித்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அனேக காவியங்களிலும் சங்கரர் சரித்திரம் உண்டு.

சங்கராசாரியர் சிவாவதாரம்.

ஷை பல சங்கரர் சரித்திரங்களில் சங்கராசாரியாரைச் சிவாவதாரமென்று கூறியிருக்கின்றது. எதிர்கால சம்பவங்களைப்பற்றிச்சொல்லும் சிவரகசியத்தில் சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாகப்பிரமவித்தியா பத்திராதிபர் சொல்லியிருக்கிறார். ப்ரம்மவித்தியா 16-வது அனுபந்தத்திலும் 17-வது அனுபந்தத்திலும் சிவரகசியம் 15-ம் அத்தியாயத்திலும் 16-ம் அத்தியாயத்திலுமுள்ள சுலோகங்களைப்பஞ்சநதக்ஷேத்திரவாஸி அவர்களும், ப்ரம்மஸ்ரீ பரூர்சேஷகிரி ஐயரவர்களும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்கள்.

அவற்றை யாவரும் பார்த்திருக்கலாம். இவர்களெல்லா மெழுதுவதற்கு முன்பு ஷை சோமசுந்தரநாயகர், ஷை அவதாரத்தை யொத்துக்கொண்டு, ஆனால் அந்த அவதாரத்தைச் சிவனடியாராகக் கூறி, அந்த அவதாரம் முன்பே முடிந்திருக்கலாமென்றும், இனியும் வரலாமென்றுஞ்சொல்லி, "அவரது வரலாறு முதலியவற்றை யிவருக் கெடுத் தோதவேண்டிய ஆவசிகமெமக்கில்லை" என்கிறார். பிறர் சொல்லும் விஷயங்களைமாத்திர மாக்ஷேபிக்கலாம்; தாம் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களைமாத்திரஞ் சொல்லத் தமக்கவசிய மில்லையோ! பிரதிவாதியின் வக்கீல், வாதிகட்சியில் மாத்திரந் தோஷம் கற்பிக்கலாம்; வாதிக்குமாறாகப்பேசும் பிரதிவாதிமாத்திரம், வாதிவக்கீலுக்குப்பதில் சொல்ல அவசியமில்லையாக்கும்! இப்படிச் சொல்லிவிட்டால் நியாயாதிபதி யென்ன செய்யவேண்டுவது? வாதிபக்ஷத்தில்தான் நியாயமிருக்கிறது, பிரதிவாதிக்கு நியாயமில்லாமையால்தான் அவசியமில்லையென்கிறானென்று வாதிபக்ஷமே தீர்ப்புக்கொடுப்பானன்றோ? அப்படியே நாயகர் தம்கக்ஷிக்குப்பலங்காட்டாத வரையில் தமதுகக்ஷி தோல்வித்தானத்தையே யெதிர்பார்க்கு மென்பதற்கையமின்றென்க. இவர் பக்ஷத்தைச்சொல்ல இவர்க்கு அவசியமில்லாதபோது மற்றவர்பக்ஷத்தை இவர்க்குச்சொல்ல மற்றவர்க்குமாத்திர மவசியமென்னோ! அங்ஙனமாக மற்றவர் சொல்வதற்குக் குற்றங் கூறவேண்டுவதேன்? பிறர்பக்ஷத்தைக் குற்றங்கூறின் அதற்குமாறாகக்கூறும் தம்பக்ஷத்துக்கு நியாயங்கூறவேண்டும்; தம்பக்ஷத்திற்கு நியாயங்கூற இயலாதபோது பிறர் பக்ஷத்துக்குத் தோஷங்கற்பிக்கப்படாது. கொள்ளெனின்வாயைத்திறப்பதுங்கடிவாளமெனின் வாயைமூடிக்கொள்வதும் நியாயமன்றே. இவர் பக்ஷத்தைச்சொல்லவேண்டிய ஆவசியக மிவர்க்கில்லை யென்றதனால் அதைச்சொன்னால் அகப்பட்டுக்கொள்வார்போல் தோன்றுகின்றது. "சந்தர்ப்பம் நேரிட்டால் சொல்லுகிறேன்" என்று சொன்னாலும் ஒருவிதத்துக்கொவ்வும். எடுத்தோத வேண்டிய ஆவசியகமே யில்லையென்றதனால் அதுவிஷயத்தில் நமக்குச்சந்தேகமாகவே யிருக்கின்றது. சோமசுந்தரநாயகருக்கு நியாயமில்லாமையினாலே ஆவசியகமில்லாமற்போகலாம்; அவருக்கு ஆவசியகமிருக்கவேண்டுமென்று எவரும்விரும்புவாருமில்லை. நமக்கப்படிப்பட்ட காரணமில்லாமையாலும் அதை யெடுத்துச்சொல்ல வேண்டிய ஆவசியகம் நமக்கிருப்பதாலும் நாம் சொல்லாமலிருக்கச் சரிப்படவில்லை. ஆதலால் அதற்கவசியமானவற்றை யெடுத்துக்காட்டுவோம்.

இவர் கூறுவதுபோல் சிவனடியார்களாகப் பிறக்கப் போவதாய்க்கூறுவதுண்மையே. தொடக்கத்தில் "பவிஷ்யச்சிவபக்தாநாமவதாராந்வவதாம்யஹம்." என்று "வருங்காலத்தவதரிக்கும் சிவனடியார்சரித்திரங்களைச் சொல்வாம்" என ஸ்ரீகண்டநாதன் திருவாய்மலர்ந்தமையானென்க. அந்த அவதாரம் முன்பேமுடிந்திருக்கலாம், இனியும் வரலாம்" என்பதுமட்டில் பொருந்தாது. அதே அத்தியாயத்தில் "கல்யாதிமேமஹாதேவி ஸஹஸ்ரத்விதயாத்பரம்."என்றதில் "கலியுகாதி யிரண்டாயிரம்வருஷங்கள் சென்றபிறகு" எனக் காலங் குறிக்கப்பட்டமையானும் "கேரளேசசலக்ராமே." என்றதில் "மலைநாட்டில் சசலத்தில்" என இடங்குறிக்கப்பட்டமையானும் (மலைநாட்டில் திருவஞ்சிக்களத்துக்கு ஈசானியத்தில் காலடியென்றும் ஆலவாய் என்றும்வழங்கப்படும் ஊர் சசலம் எனப் பழையவழக்கத்தோடிப்போதுமுள்ளது) "ஸ்ரீமதாம்வியாஸஸூத்ராணாம்த்வைதவாக்யாத்மநாம்சிவே அத்வைதமேவ ஸூத்ரார்த்தம்கரிஷ்யதிஸம்சயஃ" என்பதில் "தனித்தனி வாக்கியங்களாக வியாசமுனிவரியற்றிய சூத்திரங்களுக்கு அத்துவிதவுரை யிடுவோர்"எனக் குறித்தமையானும்"பிந்நேவைதிகஸம்ஸித்தேஹ்யத்வைதேத்வைதமார்க்கதஃ தத்

ந்தேகிரிவஜ்ரஸ்த்வம்ஸம்ஜாதோஸிமதம்சதঃ'' என்பதில் "வேதசித்தமான அத்துவிதம் துவிதவாக்கியங்களால் வேற்றுமைப்பட்டமையால் அம்மலையை யுடைக்க வச்சிரமாய் எனது அமிசத்துடன் பிறந்தவன் நீ'' என்ற சிவவசனம் வெளிப்படுவதானும் இன்னும்பல வசன உண்மைகளானுமாமென்க. "அது குறித்தகாலம் முடியவில்லை, இனித்தான் அவ்வவதாரம்வரு''மென்னின், அங்ஙனமாயின் பரமசிவனது திருவாக்கு அவலமாகும். இனிச்சிவனடியார் என்பதால் சிவாம்சமாவதெப்படி யென்னின் "ஸஜாதோஸிமதம்சதঃ'' என்பதில் "என்னமிசத்தால்பிறந்தாய்'' என்று கண்ணுதலார் திருவாக்கு வெளிவந்தமையானும் "விப்ரபத்நியாம்மதம்சதঃ'' "பிராமணர் மனைவியிடம் என அமிசத்துடன்'' என்றமையானும் "சதுர்பிஸ்ஸஹிதச் சிஷ்யைச்சங்கரோவதரிஷ்யதி.'' "நான்குசீடர்களுடன் சங்கரர்அவதரிப்பார்'' என்பதாலும் சிவாம்சம் உண்மையாதலறிக. சிவாம்சமாய்ப்பிறந்தவர் சிவனடியார் திருவேடங்கோடல் உரிமையேயாமென்க. அங்ஙனமே அத்துவிதஸ்தாபகரும் சிவனடியார் வேடத்தவருமான சங்கராசாரியாரைச் சிவனடியாரென்று கூறுதற்கு ஏது மாக்ஷேப மில்லையென்பதாம்.

மாயாவாதியல்லவென்பது.

சூளைவாசிநாயகர், சங்கராசாரியாரையும் அத்துவிதிகளையும் மாயாவாதி மாயாவாதி யென்று பேசுகின்றார். அப்படிப்பேசும் நாவையுள்ளடக்கும்படி, நாம் எவ்வளவோ நியாயங்களைக்காட்டி, இவரும் இவரினத்தாருமே மாயாவாதிகளென்று வச்சிரத்தம்பமெனநாட்டி, இனித்தளர்வுறுவண்ணம் தூணுகநநியாயஞ்செய்து விட்டமையால் இனி வாய்திறவாமல் வாளாவிருக்கவேண்டுவதவர்கடமையேயாமென்க. இனிப்பேச நாவுளதேல் நாம் கூறிய வொவ்வொன்றையும் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து தம்பக்கத்தைத் தாபித்துக்கொள்வாராக. இதற்கிடையில் வேறே விஷயமெழுதும்போது அங்கே கொஞ்சம், இங்கே கொஞ்சம் மாயாவாதி மாயாவாதி யென நியாயமின்றிப்பேசுதல் வெற்றியை விரும்புவோர்க் கழகன்று.

சிவன் சிவனடியாராய் வந்ததைப் பற்றியது.

பரமசிவன் திரிமூர்த்திகளுக்கு அதீதமென்றும் அவர் மாதாவயிற்றில் யோனிவாய்ப் பட்டுப்பிறப்பது கூடாதென்றுங்கூறி, தாம் கூறும்சிவனடியாராக மாத்திரம் அவதரிக்கலாமென்று வரைகின்றார். சிவனடியாராக வருவதானால் அதுமாத்திரமெப்படிக்கூடுமோ? சிவன் எங்கும்பரிபூரணர், நிர்மலர், நிஷ்களர், நிர்ச்சலர், நிர்க்குணர், வாக்குமனதீதர், ஞாதுருஞான ஞேயங்களற்றவர், சங்கற்ப விகற்பமற்றவர். இப்படிப்பட்டவர் மாமிசநரம்பு என்பு உதிரம் சீமுதலிய அநுசிதசரீரத்தோடும் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய அந்தக்கரணங்களோடும் கூடி மானிடவுருவந்தாங்கி வருவதுமாத்திரங்கூடுமோ? அப்படி வந்தாலும் வரட்டும். அப்படிவந்தவடிவம்காரணமா? காரியமா? எதுமுன்னில்லாதிருந்து தோன்றுகின்றதோ அதுகாரணமன்று; காரியமேயாம். சிவனடியார் உருவம் காரியமானபோது அவ்வடிவந்தோன்றுதற்கு முதற்காரணம் யாது? பரிபூரண துரிய சிவமென்று சொல்லாவிடில் வேறேமார்க்கமில்லை. காரணமான அந்தச்சிவத்திலிருந்து காரியமான சிவனடியார்வடிவம் வெளிப்பட்டு வந்ததாகவேண்டும். காரணத்தினின்றும் காரியம் வருவதுஎதுபோல்? மாதாவினின்றும் குழவிவருவதுபோலா? பாலினின்றும் தயிர் வருவதுபோலா? விதையிலிருந்து விருட்சம் வருவதுபோலா? நீரினின்றும் அலையாதி வருவது போலா? பிம்பத்தினின்றும் பிரதிபிம்பம் தோன்றுவது போலா?

மண்ணினின்றும் கடமுண்டாவதுபோலா? கயிற்றினின்றும் அரவுண்டாதல் போலா? இவைகளல்லாவிடில் வேறெதுபோல்? இந்தவுவமானங்களை யெல்லாம் முறையே விசாரிப்பாம்.

பின்னவாதம்.

மாதாவினின்றும் குழவிவருவது போலென்னின் அது கூடாது. மாதா கண்டப்பொருள். ஆதலால் அவளில்லாத வேறோரிடத்திற்குப் பிள்ளை வரலாம். இவ்வுவமானப்படி மாதாஸ்தானத்தில் சிவனும் குழவிஸ்தானத்தில் சிவனடியாருமாம். குழவியென்பது தாயினதோர்பாகமான சோணிதமும், வெளியிலிருந்துட்சென்ற சுக்கிலமும் வெளியிலிருந்துட்சென்ற ஆகாரமுமாம். இதை யாராய்ந்துழிக் குழவியென்பது தாயின்பாகமும் தாய்ப்பாகம் நீங்கலாக வெளியிலிருந் துட்சென்ற சுக்கில ஆகாரபாகமும் என விளங்குகின்றது. இவ்வாறே யுவமேயத்தை நோக்குழிச் சிவனடியாரென்பது சிவனுடைய வோர்பாகமும், சுக்கில ஆகாரம்போன்ற பிறிதொருபாகம் சிவனுட் சென்றதுமாம். மாதா கண்டிதப்பொருளாகலின் அவளுடைய வோர்பாகமான சோணிதம் குழவிவடிவாய் அவளில்லாவிடத்தில் வரக்கூடும். சிவன் பரிபூரணராகலின் சிவனுடையவொருபாகம் அவரில்லாவிடத்தி லெப்படி வரக்கூடும்? அவரில்லாவிடமின்றே. மாதாவினது வயிறு கெட்டியல்லாத புரையுடையதானதாலும், மாதா கண்டப்பொருளானதாலும் மாதாவில்லாத பிறிதொரு இடத்திலிருந்து சுக்கில, ஆகாரங்கள் புரையுள்ள மாதாவினுதரத்திற் சென்று சோணிதத்துடன் ஒன்று கூடி, குழவியாய் வெளிப்படலாம். சிவன் கெட்டிப் பொருளன்றோ? புரையுள்ளபொருளோ? அந்தப்புரையில் பிறிதொரு பொருள்சென்று சிவனுடையபாகமுஞ்சேர்ந்து சிவனடியாராய் வெளிப்பட்டதோ? மாதாவின் சோணிதம்போல் சிவனுடைய வோர்பாகமானல் சுக்கிலஆகாரங்கள் போல மற்றப்பொருள் வேண்டுமே. அதுவுஞ்சேர்ந்தாலன்றோ சிவனடியாராய் வரலாம். அந்தப்பொருள் யாது? சித்தா? சடமா? சித்தானல் ஞானமயமான சிவனுடன் கூடிடும்; சடமானல் கூடாதே. சிவனடியாராய் வந்த மானிடவுருவில் ஆன்மபாகம் சித்து, சரீரபாகம் சடம். ஆன்மாவும் சிவனும் சித்தாயிருப்பதால் சிவனே ஆன்மாவாயிற்றென்று வைத்துக்கொண்டாலும் (இதிலும் அனேகதோஷங்களிருக்கின்றன) சடமெங்கிருந்து வந்தது? தாயில்லாத இடத்திலிருந்து ஆகாரம் வயிற்றுக்குட் புகுந்தது போன்று சிவனில்லாத விடத்திலிருந்து சடம்சிவனுட்புகுந்ததாக வேண்டும். (சித்துவந்து புகுந்ததென்றாலுமிந்தத்தோஷம்வரும்) புகுந்ததென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் சிவனுக்கப்புறம் ஒரு இடமிருக்கவேண்டும். அது பெரிதோ? இது பெரிதோ? இந்தச்சிவனுக்கும் அந்தச்சடத்துக்கும் வேற்றுமைதோன்ற வேலிபோன்ற தொன்றிருத்தல் வேண்டும். அதுயாது? தாயினதோர்பாகமான சோணிதம் குழவியாகக்கழிந்தால் அவ்வளவு பாகம்தாய்க்குக் குறைவுபடும். அவ்வாறே சிவனிடமிருந்து சிவனடியாருருவிற்காக வோர்பாகம் எடுக்கப்பட்டால் சிவனுக்கு அந்தஓர்பாகம் குறைவுபடுமே. இன்னும் இவ்வாறு அனேகஆக்ஷேபங்களிருக்கின்றன. சோமசுந்தரநாயகர் இதைப்பூர்வபக்ஷஞ் செய்வாரானல் அப்போது அவைகளை வெளியிடுவோம்.

பரிணமவாதம்.

பாலினின்றும் தயிர் வருவதுபோல் என்பதைப் பார்ப்போம். பாலினின்றும் தயிர்வருவதுபோல் சிவனினின்றும் சிவனடியார் உருவந் தோன்றுகின்றதென்னின் பால் தனது ஸ்வரூபங்கெட்டுத் தயிராகின்றது. அன்றித் தயிரான காலத்தில் பாலில்லாமற்போகிறது. அவ்வணமே தூய சிவன் சிவனடி

யாரானபோது துரிய சிவனே இல்லாமற் போகின்றார். பால் தன் வடிவ மாறித் தயிரானால் பின்னும் பாலாவதில்லை. அங்ஙனமே சிவன் சிவவடிவங் கெட்டுச் சிவனடியாரானால் பின்னும் சிவனாதல் கூடாது. இந்தப் பரிணாம வாதத்தால் பாலுக்கு விகாரமுண்டாவதுபோலச்சிவனுக்கும் விகாரமுண்டாகின்றது. பால் தன்னுருவங்கெட்டுத் தயிரானால் தயிர் தயிராகவே யிராது. அதுவும் தன்னுருக்கெட்டு வேறொன்றாகி, அதுவுங்கெட்டு வேறொன்றாகி, இவ்வாறு கெட்டுப்பலமாறுதல்களையடையும். அரும்பு பூவாதலும், பூபிஞ்சாதலும், பிஞ்சுகாயாதலும், காய்கனியாதலும், கனியும்நாட்படத்தன்னுருக் கெட்டுப்போதலும் இன்னுமிவ்வாறு பலப்பலவாதலும் அப்பரிணாமவாதத்தின் குற்றமாம். இவ்வாறு சிவன் தனது வடிவங்கெட்டுச்சிவனடியாராயின், பின் அவ்வடிவங்கெட்டு வேறொன்றாய், பின் அதுவுங்கெட்டு வேறொன்றாய், பின் அதுவுங்கெட்டு வேறொன்றாய் இவ்வாறு பல விகாரங்களையடையும். சிவனடியார் வடிவ மிதற்கு முன்னரோ தோன்றி இருக்குமாயின் அதன்பின் அனேக மாறுதல்களை யடைந்து இப்போதும் ஒருவிகாரத்தோடிருக்கிறதாய்ச் சொல்ல வேண்டும். அப்படியாயின் இப்போது இவ்வித விகாரத்தோடிருக்கிறதாய்ப் பூர்வபக்ஷியாரோ சொல்லக் கடமைப்பட்டவரா யிருக்கின்றனர். பால் தயிராகிறதினால், தானே தயிராவதில்லை. அனேகவகைச் சாதனங்கள் வேண்டும். சிவனே சிவனடியாராகும்பட்சத்திலும் அவ்வாறு அனேக சாதனங்கள் வேண்டும். பால் கண்டவஸ்துவாகலின் பாலில்லாத மற்றவிடங்களில் பலவகைச் சாதனங்க ளிருக்கின்றன. சிவன் பரிபூரணராகலின் வேறு சாதனங்களிருக்க இடமிராது.

(ரு) மற்றேநபரிணாமவாதம்.

பாலினின்றும் தயிருண்டாவதுபோலென்று சொல்வதில் இவ்வளவு அனர்த்தத்திற்கிட முண்டாகின்றமையால் இதைத்தள்ளி விதையினின்றும் விருக்ஷமுண்டாகும் உவமானத்தைப்பொருத்திப்பார்ப்போம். இதுவும் ஓர்வித பரிணாமமாய் மிக ஆக்ஷேபத்திற்கிடமாம். விதைவெகுசிறியது; அதினின்றும் பெரிய விருக்ஷமுண்டாவதொருபோது மின்று. விதை கால் பலமென்றும் விருக்ஷம் ஒரு பாரமென்றும் வைத்துக்கொள்வோம். வைத்துக்கொண்டு பார்க்கின் காற்பல எடையிலிருந்து ஒருபார எடை எப்படிவரும்? வாராதென்பது திண்ணம். பின்னையெப்படி? கால்பலவிதையோடு நீர், வாயு, பிருதிவியாதி அணுக்கள் முதலியன $6399\frac{3}{4}$ பலஞ்சேர்ந்து ஒரு பார விருக்ஷமாகின்றது. ஆதலால் காற்பலத்திலிருந்தே ஒருபாரமான காரியவிருக்ஷமுண்டாகின்றதென வுரைத்த லமையாது. காரியமான விருக்ஷம் எவ்வளவு எடையோ அவ்வளவு எடை காரணமான வித்திலில்லையெனத்தெரிகிறது. காரணமான காற்பலத்துடன் $6399\frac{3}{4}$ பலம் நீர் முதலியசேர்ந்து காரியமாகின்றது. காற்பலவித்தும் $6399\frac{3}{4}$ பலம் நீர்முதலனவுஞ்சேர்ந்து காரணமாகி, அவற்றின் கலத்தலே காரியமென்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் காரணத்தின் கூட்டத்தையன்றிக் காரிய மென்பதற்குப் பொருளில்லை. இதனால் காரணப்பொருளின் மாறுதலையே காரியப்பொருளென விவகாரநிமித்தஞ் சொல்லப்படுகின்றது. காரணத்திற்கு எப்படிப்பொருளுளதோ அப்படியே காரியத்திற்குப் பொருளில்லை. காரியம் வெறுந்தோற்றமேயாம், தோற்றமான காரியம் சத்தாகாது; அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். ஆதலால் வித்தும் அதன்சேர்க்கையும்சேர்ந்துகாரணமாகிச்சத்தாயும், விருக்ஷம் காரியமாகி அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாயு மாகின்றன.

இதன்படி யுவமேயத்தைப் பார்க்கின் வித்து ஸ்தானத்தில் துரியசிவனும் விருக்ஷ ஸ்தானத்தில் சிவனடியாருமாகின்றார்கள். வித்துடனே நீர் முதலி

யவை சேர்ந்து எப்படி விருக்ஷமாகின்றதோ, அப்படியே துரியசிவனுடன் ஏதோ சில பொருள்கள் சேர்ந்து சிவனடியாராக வேண்டும். வித்து ஏகதேசப் பொருளானமையின் வித்தில்லாப் பிறவிடங்களிலுள்ள நீர்முதலியன வந்து சேர்ந்து விருக்ஷமாகலாம். அவ்வாறு துரியசிவன் ஏகதேசப்பொருளன்றே; பரிபூரணப் பொருளாயிற்றே; அஃதில்லா இடமின்றே. அஃதில்லா இடமிருந்தாலன்றோ மற்றப் பொருள் இருக்கவாவது அது துரிய சிவனுடனே வந்து சேரவாவது கூடும்? அங்ஙனமின்மையின் துரியசிவனுடன் வேறுபொருள் வந்து சேர்ந்து சிவனடியாராய்வருமென்பது கூடாது. வித்து அற்பவிடத்திலிருக்கும் அற்பப் பொருள்; நீர் முதலியன அதிகவிடத்திலிருக்கும் அதிக பொருள்கள். ஷை அற்பப் பொருளும் அதிக பொருளுஞ் சேர்ந்தே விருக்ஷமாகின்றது. அவ்வாறு துரியசிவன் அற்ப இடத்திலிருக்கும் அற்பப் பொருளாகவேண்டும்; அத்துரிய சிவனுடனே கூடிடத்தக்க அதிக இடத்திலிருக்கும் அதிக பொருளுஞ்சேர்ந்து சிவனடியாராகவேண்டும். அப்படிச் சேரும் அதிக இடத்திலுள்ள அதிக பொருள்யாது? துரியசிவன் பூரணரெனவும் பெரும்பொருளுக் கெல்லாம் பெரும்பொருளெனவும் பிரபலப்ரமாணங்களான வேதமுதலிய பதினான்கு வித்தைகளுங் கோஷிக்கின்றனவே. அங்ஙனமாகத் துரியசிவனை அற்பப்பொருளாகவும் ஏகதேசப் பொருளாகவும் இன்னதென விளங்கா மற்றப் பொருளைப் பெரிய பொருளாகவும் சொல்வதுகூடுமோ? அவைகள் ஒருங்குசேர்ந்த சேர்க்கையைச் சிவனடியாராகச் சொல்வதுதான் பொருத்தமாமோ? வித்தானது தனது இயல்புகெட்டே விருக்ஷமாகின்றது. அங்ஙனமே துரியசிவனும் தனது இயல்புகெட்டே சிவனடியாராக வேண்டும். இவ்வளவு யுத்தமிருப்பதால் வித்தினின்றும் விருக்ஷ முண்டாவதுபோலெனச் சொல்லு முவமானமும் பயனில் உவமானமெனச் சோமசுந்தரநாயகர் அறியக்கடவர்.

(௭)அம்சாம்சிகவர்தம்.

அம்சம் என்றால் கூறு; அம்சிகமென்றால் கூற்றையுடையது. நீர் அம்சிகம்; நீரின்கணுண்டாகின்ற அலையாதிகள் அம்சம். நீரினிடத்து அலையாதிகளுண்டாவதுபோல் துரியசிவனிடத்தினின்றும் சிவனடியார் உண்டாகின்றாரென்னின் இதுவும் ஆக்ஷேபத்திற்கே யிடனாம். நீரின்கண் அலையாதிகளுண்டாக வேண்டுமானால் நீர் விகாரப்பட்டே யுண்டாகவேண்டும். அங்ஙனமே துரிய சிவன் சிவனடியாராய் வரவேண்டுமாயின் துரியசிவன் விகாரத்தையடைந்தே சிவனடியாராய் வரவேண்டும். விகாரமற்ற துரிய சிவனுக்கு விகாரஞ் சொல்லுவது கூடாது; அன்றிச் சிவன் நிர்விகாரியென்று பேசும் வேதாகம புராணேதிகாசங்களுக்கு விரோதமுமாகும். அதுநிற்க, நீர் அலையாதிகளாக வேண்டுமாயின், தான், மூன்பில்லாத விடத்திலேதான் ஆகவேண்டும். அப்படியாகுமென்று சொல்லின் சிவன் நிறைவில்லா அபரிபூரணப்பொருளாகின்றார். நீர் அலையாதிகளாக வேண்டுமாயின் அசைதலான தொழில் நிகழ்ந்தே ஆகவேண்டும். எப்போது அசைதலுண்டாகின்றதோ அப்போது அசைதல் தொழில் நிகழ்வதற்குத் தானில்லா இடம் வேண்டும். ஒரு பாத்திரத்தினிறைய நீர்வார்த்து மேலே மூடிவைத்துவிட்டால் அந்நீர் அசைதலுறுமா? நீர்குறைந்திருந்தாற்றானே அசைதலுண்டாம். அப்படியே சிவன் நிறைவில்லாமல் குறைவாய் இருந்தாற்றானே அசைதலுண்டாம்;. இதுவும் நிற்க, நீர் அலையாவதற்கு நீருக்கு வேறாயிருக்கும் காற்று ஒன்று அவசியம்வேண்டும். காற்று இல்லாவிடில் அலையாதிகளுண்டாகா. அங்ஙனமே துரிய சிவன், சிவனடியாராவதற்குக் காற்றைப்போன்ற பொருளொன்று வேண்டும். அந்தப்

பொருள்யாது? நீரும் காற்றும் பேதப்பொருள்கள்; அங்ஙனமே துரியசிவனும், சிவனைச் சிவனடியாராகச் செய்யும் காற்றைப்போன்றபொருளும் பேதப்பொருள்களாக வேண்டும். இவ்வளவு ஆக்ஷேபங்களிருக்கின்றமையின் இவ்வாதமும் பயன்படாது.

பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம்.

இனிப்பிம்பப் பிரதிபிம்பவுவமானத்தைப் பொருத்திப் பார்ப்போம். பிம்பம் சத்துப்பொருள்; பிரதிபிம்பம் அசத்துப்பொருள். சூரியன் சத்துப்பொருள்; பிரதிபிம்ப சூரியன் அசத்துப்பொருள். இவ்வாறு உவமேயத்தில் சிவன் சத்துப்பொருள்; சிவனடியார் அசத்துப்பொருள். பூர்வபக்ஷியார் சிவனடியாரை அசத்துப்பொருளென அங்கீகரியார். அங்கீகரித்தாலும் இத்துடனே போகிறதாயில்லை. துரியசிவனுக்குத்தோஷத்தையுண்டாக்குகின்றது. அந்தத் தோஷம் யாதெனின் பிம்பப்பிரதிபிம்ப வுவமானங்களெல்லாம் நிறைவுள்ள பொருளில் வாய்க்காது. நிறைவில்லாக் குறைவுள்ள பொருளிற்றான் வாய்க்கும். எப்படியெனின், நமது முகம் ஒன்று, கண்ணாடியொன்று. இவ்விரண்டும் கண்டப்பொருள்கள். முகம் ஒரு இடத்திலிருக்கின்றது; கண்ணாடியொரு இடத்தி லிருக்கின்றது. இவ்விரண்டும் சத்துப்பொருள்கள். கண்ணாடியிற்றோற்றப்படும் பிரதிபிம்பப்பொருள் அசத்துப்பொருள். இவ்விதமே சிவன் ஸ்தானத்தில் முகத்தையும், சிவனடியார் ஸ்தானத்தில் பிரதிபிம்பத்தையும் வைக்கலாம். கண்ணாடி ஸ்தானத்தில் ஒரு பொருளையுங் காணோமே. இந்த வுவமானத்தில் முதலாவது துரியசிவன் கண்டப்பொருளாகின்றார்; 2-வது சிவனடியார் அசத்தாய்ப்போகின்றார்; 3-வது கண்ணாடிபோன்ற ஆதாரப் பொருள் சத்தாய் ஒன்று வேண்டும். இவ்வளவு தோஷங்கட்கிடனாயிருப்பதால் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதமு மொவ்வமாட்டாது.

காரணகாரியவாதம்.

இனி மண்ணினின்றுங் கடமுண்டாதல்போ லென்னின் கடத்துக்கு மண்முதற்காரணம், தண்டசக்கரங்கள் துணைக்காரணம், குலாலன் நிமித்தகாரணம். அவ்வாறு கடத்தைப்போல் சிவனடியார்; மண்ணைப்போல் சிவன்; தண்டசக்கரங்களைப்போல் எது? குலாலனைப்போல் யார்? தண்டசக்கரங்களைப்போலத் துணைக்காரணமும் குலாலனைப்போல் நிமித்தகாரணமுமில்லையே. சிவனதுசிற்சத்தியைத்துணைக்காரணமாகச் சொல்லக்கூடும். அங்ஙனமேல் சிவனுக்கும் சத்திக்கும் அபேதமாவதுபோல் தண்டசக்கரங்கட்கும் மண்ணுக்கும் அபேதமாகவேண்டுமே. அங்ஙனமின்றிப்பேதமாயிருப்பதுகண்கூடன்றோ? அன்றி மண்விகாரப்பட்டுக்கடமாகின்றது; அங்ஙனமே சிவன் விகாரப்பட்டுச்சிவனடியாராகின்றனரா? மண்ணானது வனைதற்கு முன்னிருந்த நிலைமைமாறி, வனைதலாதித்தொழிலையடைகின்றது. அவ்வாறு தொழில் பெறுதற்குத் தானில்லா இடம்வேண்டும். அசைதலின்றித்தொழில் நிகழாது. அவ்வாறு சிவன், சிவனடியாராகக் காரியப்படுதற்கு முன்னிருந்த நிலைமை மாறி, விகாரமான தொழில் பெறுதற்குச் சிவனில்லாவிடம்வேண்டும். சிவன் அசைவின்றித்தொழில் நிகழாது. எது அசைதலுடையதோ, அதுஏகதேசமான அல்லது நிறைதலில்லாத கண்டப்பொருளாயிருக்க வேண்டும். மண் ஏகதேசப்பொருளாயிருப்பதால்அசைதலுக்கிடமாகின்றது. சிவன்நிறைவுள்ள பொருளாயிற்றே. அது எப்படி அசைதலுற்று விகாரப்படக்கூடும்? இவ்வளவுகுற்றங்களிருக்கின்றமையால் சிவனடியாருக்குச் சிவபிரானை ஆரம்போபாதானகாரணமாகக்கூறுதல் பொருந்தாது. பொருந்தியதாய் வைத்துப்பார்க்கினும் வேறு தோஷமுமுண்டாகின்றது. அதையும் எடுத்து விஸ்தரிப்பாம்.

மண்ணின்கண், கடம் செய்வதற்குமுன்னரும் அழிவுக்குப்பின்னரும் இன்று. செய்த பின்னரும் அழிவுக்கு முன்னருமுண்டெனக்கூறப்படுகின்றது. அந்த மத்தியகாலத்தும் வளைதலாதித்தொழிலாலமைந்த அமைப்பன்றிக்கடமென்னும் பதத்திற்குப்பொருளின்று. கடமென்பது வெறுந்தோற்றமேயாம். பொருளில்லாவிடினும் தொழிலேனு முள்ளதே யெனின் அத்தொழிலுந் தோற்றமேயாம். தனித்தனி யொவ்வொருமண்ணையும் உற்றுப்பார்க்கின் எந்தமண்ணும் வளைந்ததாய்க் காணேம். இந்தவுவமானப்படி யுவமேயத்தைப் பொருத்திப்பார்க்கின் காரியமான சிவனடியார் என்பதற்குப்பொருள் அபாவமாகும். மண்ணினிடத்து வளைதலாதி சொல்வதுபோலச்சிவனிடத்து ஏதேனும் தொழிலமைப்புகள் சொல்வதுங் குற்றமாம். தொழிலானது விகாரம். சிவன் தொழிலற்றவர்; விகாரமற்றவர். காரியம் சிவனடியார் வடிவம்; காரணம் சிவன் வடிவம். காரியமுக்காலத்து மின்றென்பதுதுணிவு. காரியம் உள்ளதாக வைத்துக்கொள்ளினும் காரியத்திற்கும் காரணத்திற்கும் அபேதமாகலின் -காரியந் தோற்றுவதுபோலக் காரணமும் தோற்றவேண்டும். காரியமான கடம் தோற்றுவதுபோல் காரணமான மண்ணும் தோற்றுகின்றதைப் பார்க்கின்றோமல்லவா? அவ்விதமே சிவனடியார் உருவம் யாவர்க்கும் புலப்படுகின்றது. அதை யபேதமாகவுடைய சிவனுருவம் யாவர்க்கும் புலப்படுகின்றதா? சிவனடியார் வடிவம் வாக்கு, மனம்,இந்திரியங்களுக்குக் கோசரம். சிவனடியார் உருவத்தைப் பக்திமான்கள் நேத்திரத்தால் கண்டுதெரிசிக்கின்றனர்;வாக்கினால் துதிக்கின்றனர்;பார்த்தவுருவை மனத்தினால் தியானிக்கின்றனர். அவ்வாறு சிவனடியார் வடிவத்திற்கு அபின்ன காரணமான சிவன் வடிவம் கண்ணாற்காணவும் வாக்கால் துதிக்கவும் மனத்தினால் நினைக்கவும் படுமா? படுமெனின், எது இந்திரியத்துக்கும் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் விஷயமோ, அது பிரத்தியட்சப் பொருளாயிருத்தல் வேண்டும். சிவன் பிரத்தியக்ஷப்பொருளாமா? அன்றி எது இந்திரிய வாக்கு மனங்களான மூன்றுக்கும் விஷயமோ, அது சடமாயிருக்க வேண்டும்; எது சடமோ அது அசத்தாயிருக்க வேண்டும். சிவன் சடப்பொருளாமா ? அசத்துப்பொருளாமா ? சிவன் முக்காலத்துமுள்ள சத்துப்பொருளும் சித்துப்பொருளுமாமே. சிவன் சச்சிதானந்தப் பொருளென்றும் வாக்கு மனங்களுக்குக் கோசரமாகாரென்றும் வேதாகம புராணேதிகாசங்களெல்லாம் கோஷிக்கின்றனவே.

கடத்தைப்பார்க்குங்கண், கடத்துக்கபின்னமான மண்ணைப்பார்ப்பதுபோலச்சிவனடியாரைப்பார்க்குங்கண், சிவனடியார்க்கபின்னமான துரியசிவனையும்பார்க்கவேண்டும். பாராதெனின் சிவனடியார் வடிவத்துக்குத் துரிய சிவவடிவம் அபின்னமென்றும் முதற்காரணமென்றும் கூறுதலொல்லாது. ஒல்லாதபோது துரியசிவனே சிவனடியாராய் வந்தாரென்பது பொய்யாகின்றது. சிவன், சிவனடியாராக வருவதானால் சிவனடியார்க்கு மாமிசமுதலிய அசுத்தப்பொருள்களோடுங்கூடிய சரீரம் இந்திரியம் அந்தக்கரணாதிகளான இவைகள் இருத்தல் வேண்டும். சிவன், பத்தர்களிடம் பன்முறை மானுடவடிவங்கொண்டு வந்திருக்கின்றாரெனப் புராணேதிகாசங்கள் கூறுகின்றன. அவ்வடிவம் மானுடவடிவமாகவிருந்தமையால் ஈசனென்று தெரியாமல், பத்தர்கள், தங்களைப்போல மனிதராகவே நினைத்தார்கள். நினைத்ததனால் மானுடர்க்குரிய அசுத்தசரீராதிகள் அச்சிவனடியார்க்கிருந்தனவாக ஏற்படுகின்றது. சரீரமுதல் ஜீவன்வரையிலுமுள்ள தத்துவக்கூட்டங்களில் சித்தும் சடமுமிருக்கின்றன. துரியசிவனே சிவனடியாராக வந்தாரெனப் பூர்வபக்ஷியார் கூறுகின்றமையால் ஷை சித்தும் சடமுமான தத்துவக்கூட்டங்களுக்கு ஷை துரியசிவன் அபின்னமும் முதற்காரணமுமாயிருக்கின்றனர் என ஏற்படுகின்

றது. சிவனே ஞானவடிவர்; சிவனடியார்வடிவமோ சடசித்து. ஞானத்திலிருந்து சித்தான ஞானமுதிக்குமென்று ஒப்பினால் ஒருவாறு ஒப்பலாமேயன்றி, சடமான அஞ்ஞானமுதிக்குமென்று சொல்லலாகாதே. ஞானத்திலிருந்து அஞ்ஞானமுதிப்பது கூடாதென்றும் ஞானமயமான பிரமத்திலிருந்து சடமான வுலகுதிப்பது தோஷமென்றும் சொல்லி, அத்துவிதிகளை இவரும் இவர் போன்றாரும் கேள்விகேட்டு இகழ்ந்துவருகின்றார்களென்பதை யாவரும் அறிவர். இப்போது இந்தநாயகரோ அதற்குப்பதில் சொல்லவேண்டியவராயிக்கட்டில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்.

மண்கடம்போல் சிவனையும் சிவனடியாரையுஞ்சொல்வதில் பின்னுமொரு தோஷமிருக்கிறது. அதையுங்காட்டுகின்றாம். எது காரணமோ அதுமற்றொன்றுக்குக் காரியப்படவேண்டும். ஆடைக்கு நூல்காரணம்; அந்நூல் பஞ்சுக்குக் காரியம். இங்ஙனமே சிவனடியார்க்குத் துரியசிவன் காரணம்; அந்தத் துரியசிவன் இன்னொன்றுக்குக் காரியப்படவேண்டும். அந்தவொன்று யாது? அது எதைநோக்கக் காரியப்படும் ? அது எதை நோக்கக்காரியமாகும் ? இவ்வாறு செல்லச்செல்ல அநவத்தாதோடமெய்தும். இன்னுமுள்ள தோஷத்தையுங்காட்டுகின்றோம். காரியமெல்லாம் அழிவுடையவென இவர் பக்ஷத்தாரான தூலவிசாரணைபுரிவோர் கூறுகின்றனர். அதன்படி சிவனடியார் வடிவமுங்காரியம்; மேலேகாட்டியவண்ணம் துரியசிவன்வடிவமுங்காரியம். இன்னுமெவ்வளவுதூரம் போய்க்காரணஞ் சொன்னாலும் அவைகளெல்லாம் மேலே சொல்லிய நியாயப்பிரகாரம் காரியமாகும். காரியமோ அழிவுடையது. எது காரணமோ அது முன்கூறிய முறைப்படிகாரியமாகும். ஆகக் காரியகாரணங்களெல்லாம் அழிவுள்ளனவாம். இப்படியாகுமானால் அழிவில்லாது என்றும் சத்தாயும் நித்தியமாயுமுள்ள பொருள் யாது ? ஒவ்வொரு பொருளும் காரியகாரணங்களில் அடங்கி யாவும் அழிந்துபோகின்றமையால் அவ்வாறு அழியாமலிருக்கச்சொல்வது பூர்வபக்ஷியார் கடமையேயாமென்க. இவர் பக்ஷத்தாரான தூலவிசாரணையுள்ளார் காரியப்பொருள் இருந்து அழிகின்றதென்கின்றனர்; சூட்சும விசாரணையுள்ள அத்துவிதிகளோ இருப்பது ஒருபோதும் அழிந்திலது; இருக்கிறதாய்க் காணப்படும்போதே அது தோற்றமென்கின்றனர்.

மற்றொருபின்னவாதம்.

சிவனடியார்க்குத் துரியசிவன் அபின்னமென்பதில் இவ்வளவு ஆக்ஷேபமிருக்கின்றமையால் பின்னமென்றுதான் சொல்வோமெனின் இதில் பின்னும் மகத்தான தோஷங்கள் வருகின்றன. பின்னமென்போமானால் சிவனடியார் வடிவத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானம் வேண்டும். அவ்வடிவம் தோன்றியிருந்து மறைகின்றமையின் தோன்றுதற்கும் இருப்பதற்கும் மறைதற்கும் ஆதாரப்பொருள் ஒன்று வேண்டும். அந்தப்பொருள் எது? அது எங்குள்ளது? அதனிலக்கணம் யாது? சிவன் பூர்ணராகலின் வேறு பொருளிருத்தற்கிடமின்று. சிவனுக்குப் பூர்ணத்துவங்கூறாது கண்டத்துவங்கூறி, வேறு பொருள் முதற்காரணமாகக் கூறின் அங்கீகரிக்கப்படும். அவ்வாறு பகர்தற்கியையாது. சுருதி விரோதம்வரும். இப்படிப்போனால் சிசுஹத்தி, அப்படிப்போனால் ப்ரம்மஹத்தி. இதினின்றும் இவர் தப்புவதெங்ஙனோ அறியேம் !

விவர்த்தவாதம்.

இனிக்கயிற்றினின்றும் அரவுண்டாவதுபோல் துரியசிவத்தினின்றும் சிவனடியாருண்டாயினர் என்று சொன்னால் தோஷம் என்னை எனின் சொ

ல்வாம். இதையொத்துக்கொள்ளின் சிவனடியார்தோற்றல்மாத்திரமாய்ப்போகின்றார். மெய்வாதத்தையே யொப்பும் ஞானவாசி அந்தப்பொய்வாதத்தை யொப்பமாட்டார். கயிற்றரவு எப்படி முக்காலத்தும் பொய்யோ அப்படியே சிவனடியார் அவதாரமும் முக்காலத்தும் பொய்யாகும். இவைகளல்லாமல் வேறு எவ்வித வுவமானங்கூறினாலும் இப்போது கூறியவுவமானங்களில் அடங்கும். இவைகளைவிட வேறுஉவமானங்கூற நியாயமிருந்தால் கூறித் தம்பக்கத்தைத் தாபித்துக்கொள்ளலாம்.

அகண்டகண்டவாதம்.

அகண்டமான சிவன், கண்டமான சிவனடியாராய் மானுடசொரூபங்கொண்டு வருவதுங்குற்றமெனக்காட்டுவோம். போர்போல் அதிகஇடத்தைக்கொண்டிருக்கும் பஞ்சை யந்திரத்தில் அழுத்திச்சிறியகட்டாய்க் கட்டுவதுபோல் அகண்டமான சிவன் குறுகிச் சிவனடியாராய் வருகின்றாரென்னின் அண்டாண்டங்களுள்ளும் அப்பாற்பட்டும் நீக்கமின்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் சிவன், வெகு சிறிதாய் எண்சாணுடம்பில் குறுகி வருவது நிசமென்று நம்பமுடியாதாயினும் வெகு பிரயாசைப்பட்டு நம்புதல் வேண்டும். இதைக்கேட்பவர் மிக அதியசயமும் படுவார்கள்! பஞ்சு, போர்போலிருக்கும்போது, இடைவெளி யாங்காங்குள்ளதால் சுருங்கிச்சிறிதாகச் செய்தற்கிடனுகின்றது. நீக்கமின்றி நிறைந்திருக்குமாயின் சுருக்க ஆகாது. ஒரு மலையைச் சிறிய கல்லாகச்செய்யவேண்டுமானால் முடியுமோ? ஒருவாறு நீக்கமின்றி நிறைந்திருப்பதால் முடியாது. சிவன் நீக்கமின்றி நிறைந்திருப்பவரா! இடைவெளி விட்டு நிற்பவரா? நீக்கமின்றி நிறைந்திருப்பவராகலின் எண்சாணுடம்பாகச் சுருங்கிவருவாரென்று கொள்ளத்தக்கதன்று. போர்போலிருக்கும் பஞ்சு யந்திரத்தால் சுருங்கிடின் முன்னிருந்த மற்ற இடங்களில் பஞ்சு என்பதின்றி வெறுவெளியாயிருக்கின்றது. அவ்வாறு பரிபூரண சிவன் எண்சாணுடம்பாகுங்கால் மற்ற இடங்களிலெல்லாம் சிவனில்லையெனச் சொல்வதற்கிடனுகின்றது. சிவன், எண்சாணுடம்பான சிவனடியாராய் வந்து, தமது காரியங்களையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு பழையபடி பரிபூரணராய்ப் போகவேண்டியவரல்லவா? அப்படிப்போகும்போது எண்சாணுடம்பளவுள்ள சிவன், எங்கும் பரிபூரணராய்ச்சிறிதும் நீக்கமின்றிப் போதல் கூடுமோ? யந்திரத்திலழுத்திய பஞ்சுக்கட்டு மறுபடியும் போர்போலாகுமாயின் கட்டாயிருக்கும்போது எப்படிக்கொஞ்ச இடத்தில் நிறைந்திருந்ததோ அப்படியே போர்போலிருக்கும்போது போர் அவ்வளவு இடத்தில் நிறைந்திருக்குமா? நிறைந்திராதன்றே? அங்ஙனமே எண்சாணுடம்பில் அடங்கிய சிவனடியார் மறுபடியும் துரியசிவனாகுங்கால் நீக்கமின்றி எங்கும் பரிபூரணராய் நிறைந்திருப்பாரா? இவ்வளவு ஆக்ஷேபங்களிருக்கின்றமையால் துரியசிவன், சிவனடியாராய் வருவாரென்பது கொள்ளத்தக்கதன்று.

அருபரூபவாதம்.

அரூபம் ரூபமாவதும் ஆக்ஷேபமானதுதான். சிவன் ரூபியன்று; அரூபி. அரூபியானசிவன் ரூபமாய் வருவது ஒருபோதுமடாது. அரூபம், ரூபம் இரண்டும் எதிர் மறைகள். ஒருபொருள் அதற்கெதிர்மறையான பொருளாகாது. தன் சாதியாக மாறுமேயன்றி விரோதசாதியாக மாறாது. மாங்காய் தன்சாதியான மாங்கனியாமேயன்றி, பலாக்காய் பலாக்கனிகளாகமாறாது. அங்ஙனமே அரூபம் அரூப பேதமாகிறதாகக்கொண்டாலுங் கொள்ளலாமே யன்றி, ரூபமாகவாவது ரூப பேதமாகவாவது ஆகுமென்று கொள்ளப்படாது. அரூபம் ரூபமாகுமென்று சொல்வதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக வொருபொருளுமகப்

படாது. அரூபம் ரூபமாயிற்றென நியாயமில்லாமலே சோமசுந்தரநாயகர்க்காகக் கொண்டாலும் அநேக தோஷங்களுண்டாகின்றன. அந்தத்தோஷங்களை யெடுத்துக்கூறுவாம். அரூபம் ரூபமாயிற்றெனின், அரூபங்கெட்டு ரூபமாயிற்றா? அரூபங்கெடாது ரூபமாயிற்றா? அரூபங்கெட்டு ஆயிற்றெனின் அரூபமேயில்லாமற்போகின்றது. இதன்படி துரியசிவனே இல்லாமற்போகின்றார். அரூபங்கெடாது ரூபமாயிற்றெனின் அரூபம் அரூபமாகவேயிருந்தால் ரூபமாதலெங்ஙனம் அமையும்? உருகி நீராயிருக்கும் நெய், கட்டியாகவேண்டின் நீராயிருக்குந் தன்மை கெட்டுத் தானே கட்டியாகவேண்டும். நீரா யிருக்கும் தன்மை நீராகவே யிருந்தால் கட்டி யாதல் கூடுமா? அங்ஙனமே அரூப துரியசிவன் அரூபமாகவே யிருந்தால் சிவனடியாரான ரூபியாதல் கூடாதே. நீராயிருக்கும் நெய், கட்டியாகவேண்டுமானால் குளிர்ச்சியின்றியமையாது. அங்ஙனமே துரியசிவன், சிவனடியாராய் ஆகிறதானால் குளிர்ச்சியைப்போலொன்று யாதிருக்கிறது? சிவன் பூரணப்பொருளாகலின் வேறொரு பொருளிருக்க விடமின்றாம். ரூபியான சிவனடியார் மறுபடியும் சிவனாக அரூபியாவது மிவ்வித ஆக்ஷேபத்திற் கிடனாகின்றது. கட்டியாயிருக்கும் நெய், உருகி நீராவதுபோல் ரூபியான சிவனடியார், துரியசிவனாகின்றாரென்னின் கட்டியாயிருக்கும் நெய், கட்டித்தன்மைகெட்டு நீராயிற்றா? கெடாதாயிற்றா? கெட்டு ஆயிற்றெனின் சிவனடியாரே யில்லாமற்போகின்றார். கெடாதாயிற்றெனின் கட்டியாயிருக்கும் நெய், கட்டியாகவே யிருந்தால் நீராவது எங்ஙனமாகும்? ஆகாதன்றோ? அதுபோலச் சிவனடியார் உருவம் சிவனடியார் உருவமாகவே யிருந்தால் துரியசிவனாவது எங்ஙனங்கூடும்? அன்றி எது சத்தோ அது அழியாது; அன்றி முக்காலத்துமுள்ளது. மற்றது அழிந்தும் போகும்? முக்காலத்துமுள்ளதெனவுங் கூறலொண்ணாது.

௬ ஞானாஞ்ஞானவாதம்.

துரியசிவன் ஞானமயர்; அவர் சிவனடியாராய் வருங்கால் அவர்க்குச் சரீராதிகளிருந்திருக்கவேண்டும். அவை ஞானமயமல்ல, அஞ்ஞானமயமே. அந்த அஞ்ஞானம் ஞானத்திலிருந்தே வந்திருக்கவேண்டும். ஞானத்திலிருந்து அஞ்ஞானம் வருமென்பது பொருந்தாது. ஞானம் ஒளிவடிவம்; அஞ்ஞானம் இருள்வடிவம். ஒளியிலிருந்து இருள்தோன்றுமென்பது கூடாது. கூடுமெனின் ஒளி கெட்டு இருளாயிற்றா? ஒளிகெடாதாயிற்றா? கெட்டு ஆயிற்றெனின் பிறகு ஒளியேயில்லாமற்போகவேண்டும். இல்லாமலே போயிற்றெனக்கூறல்கூடாது. இருள்போய் ஒளிவரக்காணுதல் தினம் அனுபவமாயிருக்கிறது. கெடாதாயிற்றெனின் ஒளி ஒளியாகவே யிருந்தால் இருள் தலைகாட்டுதற்கிடனில்லை. இதுபோல் ஞானங்கெட்டு அஞ்ஞானமாயிற்றெனின் ஞானமே யில்லாமற்போகின்றது. ஞானமே இல்லாமற்போயின் அதையபின்னமாகவுடைய துரியசிவனே யில்லாமற்போகின்றார். ஞானங்கெடாதாயிற்றெனின் ஞானம் ஞானமாகவேயிருக்குமாயின் அஞ்ஞானந்தோன்றுதற்கிடனேயின்று. இடனே யில்லாதபோது சிவனடியார் வந்தாரென்பது எப்படிக்கூடும்? ஒளி ஒளிபாட்டிற்கிருக்க இருள் தானாகவே தோன்றுகின்றதென்னில் இருள் எதினின்றுந் தோன்றுகின்றது? அது ஒரு முதலல்லவே. இருளுக்கு முதல் ஒளியை யன்றியில்லை. ஆதலால்தானாகத்தோன்றமாட்டாது. தோன்றிற்றெனவைத்துக்கொள்ளினும் அவ்விருள் எங்கேவிளங்குகின்றது? ஒளியில்லாவிடத்து விளங்கவேண்டும். உவமானத்திற்கு ஒளியில்லாவிடமிருப்பதாய் வைத்துக்கொண்டாலும் உவமேயத்திற் றுரிய சிவனில்லாவிடமின்மையால் அஞ்ஞானவடிவான சரீரத்தோடுங்கூடிய சிவனடியார் வடிவமிருத்தற்கிடமின் றென்றறிக.

திரிமூர்த்தியுத்தீரண சிவன் சிவனடியாராய் வருதல்.

இனி, மேல் விஷயத்தைக் கவனிப்பாம். திரிமூர்த்தியுத்தீரண சிவன் மாதா வுதரத்திற்றங்கி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறக்கமாட்டா னென்றும் ஆதலால் சிவன் யோனிவாய்ப்பட்டுச் சங்கராசாரியராகப் பிறந்தது பொய்யென்றும் வரைந்து சிவனடியாராய் மாத்திரம் அவதரிப்பானென்கிறார். சிவனடியாரா யவதரித்தால் மாத்திரம் ஒரு தாய் வயிற்றிற்றங்கி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறக்கமாட்டாரோ? யோனிவாய்வழியின்றிச் சிவனடியாராய் வருவானெனக் கூறியிருக்கின்றதா? யோனிவாய் வழியின்றியே வந்தானெனவே வைத்துக் கொள்வோம். மாயாகாரியமான மாமிசாதி அசுத்த துர்க்கந்தவியட்டி சரீரத்திற் கட்டுப்பட்டு வருவதுமட்டுங்கூடுமோ? பன்றிக் குட்டிகட்குப்பால்கொடுக்க அசுத்தத்திலும் அசுத்தமான பன்றியுடலில் கட்டுப்பட்டு வருவதுங்கூடுமா? "ஆனாலுமிந்தவுடம்போடிருப்பதருவருப்பே" என்று பட்டினத்தடிகள் கூறியிருக்கின்றனரே. தாய் வயிற்றிற்றங்கி யோனிவாய்ப்படுவது தாழ்மையெனின் யோனிவாய்வரும் மானுடஜன்மத்தைக் காட்டிலும் வியர்வையிற் பிறக்கும் கொசுமுதலிய ஜந்துக்களது ஜன்மம் மேலானதோ? மனிதஜன்மம் புண்ணிய ஜன்மமென்றும் கொசுமுதலிய ஜந்துக்கள் ஜன்மம் பாபஜென்மமென்றும் கூறுவது பொய்யோ? வயிற்றிலுள்ள மல முதலிய அசுத்தப்பொருள்களிலுண்டாகும் புழுமுதலிய அற்ப ஜந்துக்கள் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறக்கவில்லையே. அதனால் மனிதஜன்மத்தைவிட அவைகள் மேலான புண்ணிய ஜன்மமோ? இது இருக்கட்டும். வள்ளியம்மை மிருகவடிவமான மானின் யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்தனரே. சிவாம்சமான முருகக்கடவுள் மதுரையில் வணிககுலத்தி லுமைப்பிள்ளையாய் அவதரித்தனரே. இவைகளுக் கெல்லாம் என்ன சமாதானம்!

இப்படி அவதரித்தது ஜீவகருணையி னிமித்தமேயன்றிச் சுயலாபங் கருதிக் கருமபந்தத்தாலல்லவெனின் அஃதுண்மைதான். அங்ஙனமே சங்கராசாரியாரும் கர்ம்மபந்தத்தாலல்லாமல் உலகக்ஷேமத்தினிமித்தம் சீவகருணையினால் மானுடரில் ஒருவர்போல யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்தானென்றால் குற்றமென்னை? சிவன் பிறப்பில்லாதவனென்று கூறுகின்றதே யெனின் பிறப்பென்பது உற்பத்தி. அதாவது ஒன்றினின்றுந் தோன்றுவது. சிவனடியாராய் வந்ததும் உற்பத்திதான். மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கு வந்து ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய குருமூர்த்தமும் உற்பத்திதான். திருக்காளத்தியில் பணிப்பெண்ணுக்காகஎழுந்தருளிவந்ததும்உற்பத்திதான். சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்காகப்பரவையாரிடத்துத் தூதுநடந்தவடிவமும் உற்பத்திதான். இன்னும் உலகு தோன்றியது முதலிதுகாறும் தொண்டர்பொருட்டும் ஞானவான்கள் பொருட்டும் தோன்றியவடிவங்கள் யாவும் உற்பத்திதான்; இனித் தோன்றும் வடிவங்களும் உற்பத்திதான். உற்பத்தி இருவகைப்படும். ஒன்று அஞ்ஞான கர்ம்மபந்தப்பட்ட ஜீவர்கள், ஞானம்பெற்று முத்தியடையும் பொருட்டு உதிப்பது; மற்றொன்று சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களோடுங் கூடிய ஈஸ்வரன், அஞ்ஞானமான கர்ம்மபந்தமின்றி உலோகோபகாரமாகத்திருவருள் கொண்டுதிப்பது. முன்னர்க் கூறியது சாதாரணமாய்ப் பிறப்பென்றும், பின்னர்க் கூறியது அவதாரமென்றும் சொல்லப்படும். அவதாரத்துக்கு ஜனன மரண துக்கமில்லை. பிறர்க்குத் தோன்றினும் அவர்க்குக் கிடையாது. ஜீவகோடிகளுட்பட்ட சுகர்முதலிய மகா தபோஞானவான்களெல்லாம் பிறவித்துன்பத்தையனுபவியாது மாயையைவென்று பிறந்தாரென்னின் இயற்கையாகவே ஞானசொரூபராயிருக்கும் ஈஸ்வரனுக்குப்

பிறப்பு இறப்புத் துன்பமெப்படிச் சொல்லக்கூடும்? ஒருமனிதனுக்கு இளமைமுதல் விருத்தாப்பியம் வரையில் பலபேத பருவங்களுண்டாவனபோல் தேவாமிசமுள்ள வியாசாதிமகரிஷிகளுக்கு ஒருபிராரத்துவம் பத்துத்தேகம் வரையிலும் அநுபவிக்கப்படுகின்றது. அவர்கள் பிறப்பிறப்புத் துன்பமென்பதின்றி ஞானவடிவாய் மாயாரகிதராய் விளங்குகின்றார்கள். சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் தாமியற்றிய வேதாந்த சூடா மணியில்,

"அறைந்தநுகர் வினையதுவா னுலோகயாத்திரைக ளதிகரியாதறுநரர்க்கேயோருடம்புதன்னில், செறிந்துநுகர்வாம வற்றினதிகிருதராகிச் சிறந்தமாபுருடர்க்குத் தசசங்கையுடம்பின், உறைந்தலதுதீர்ந்திடாதெனினும் மறைப்பின்றியுறுதலா லொருவனுக்கிங் கிளமைமுதல்பேதம், பிறந்திடினுமவனுக்கோருடம்பேயாய் நின்ற பெற்றிபோலாகுமென வுணர்ந்திடுவர்தெரிந்தே"

எனக்கூறியிருக்கின்றார். வியாசாதிமகரிஷிகளுக்கேஜனனமரணத்துன்பமுறுதெனின், சிவன், தாய்வயிற்றிற்றங்கியோனி வாய்ப்பட்டுத் துன்புறுவாரென எங்ஙனஞ் சொல்லற்பாலது!

(e) உருத்திரரே அவதாரஞ் செய்வாரென்பது.

சிவன், சங்கராசாரியராக அவதரித்தாரென்பதில் பூர்வபக்ஷியார் என்ன ஆக்ஷேபம் செய்கிறாரோ, அவ்வளவு ஆக்ஷேபம், சிவன், சிவனடியாராய் வருவதிலுமுளதெனவும், சங்கராசாரியராக அவதரித்ததினால் பிறவித்துன்பமின்றெனவும், அவதாரம் உலோகோபகாரமாகச் செய்யப்படுகின்றதெனவும், அதனால் மாயாசம்பந்தமின்றெனவும் கூறினோம். அன்றித் துரியசிவன், சிவனடியாராய் வருவதினாலுண்டாகும் அனேக ஆக்ஷேபங்கள் செய்து, அவற்றிலுள்ள மகத்தானதோஷங்களை யெல்லாங் காட்டினோம். இந்தத்தோஷங்களெல்லாம் சங்கராசாரியாரவதாரத்தி லுண்டாகாவோவெனின் உண்டாகா. சங்கராசாரியாராக அவதரித்ததுஎங்கும் பூரணராய் நீக்கமின்றி நிறைந்திருக்கும் நிஷ்கள நிர்விகார நிர்ச்சல துரியசிவனன்று; உருத்திர மூர்த்தியேயாம். உருத்திர மூர்த்திக்கு இப்படிப்பட்ட அவதாரமுண்டோவெனின்உண்டென்பதைக் காட்டுவோம்.

சூதசங்கிதை சூதகீதை

சருவசாஸ்திர சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

திரிமூர்த்திகளுமவருடையதிகழுமவதாரங்களுநன்
கரியசிவத்தியானஞ்செய்தாலுமவிரும்பரமான்ம
வுரியதாமவிபாகத்தினுறச்சேர்ந்தவரேயல்லாமல்
விரியுஞ்சீவவிபாகத்திற்சேர்ந்தோரல்லர்மெய்த்தவத்தீர் (கூ)

அண்ணியமும்மூர்த்திகட்குமவரவதாரங்கட்கும்
புண்ணியபாவாதியிலைசிவாக்கினையாற்பொலிசீவர்க்
கெண்ணுதத்துக்காகவாவிற்பாவந்திரோபாவ
நண்ணியதேயல்லான்மற்றில்லையானன்குணர்வீர் (அ)

அவர்களுமற்றவர்களவதாரங்களுஞ்சிவரானோராலே
கவர்தருபோகங்கதிக்காவுபாசனைசெயத்தக்கோர்கரிசிலாத
தவர்காளுபாசனுவிடயமதுசமமேனுஞ்சார்ங்கபாணி
துவராார்பூவாளியினுமுருத்திரனேயதிகனென்றுசொல்வார்நல்லோர்.

வாயுசங்கிதை

பாசுபதயோகமும் எண்வகைநாமமும் உரைத்த அத்தியாயம்.

கடியதாகியகலியுகம்வந்துறுங்காலை
வடிநெடுங்கண்ணிபங்கினன்மாதவம்பூண்டு
முடிவினன்மறைதழுவியவாகமமுழுது
மொடிவின்றாகியேயுறவிரித்துரைத்துறைகுவனால். (எ)

தேவர்களுக்குச் சிவாகமம் அளித்த அத்தியாயம்.

விரியுமாகமத்தை யண்ணறன்னருளால் யானுமெய்தெரியகத்தியனும்
பொருவிலாருருவுந்ததீசியுமுலகினுரைசெய்தேங்கலியுகம்பொருந்தி
மருவிடுந்தோறுமறுவறு யோகாசாரியன் மாசறுவடிவாய்க்
கரியுரிபோர்த்தோனெய்தி மற்றதனையுய்ந்திடக் கழறுவனன்றே. (கூ)

ஷை துரவர்பெயரும் மாணுக்கர்பெயரும் உரைத்த அத்தியாயம்.

அருந்தவச்சுவேதன்சுதாரன்மெய்த்தமனன்சுகோத்திரனருள்பெறுங்கங்கன்
பொருந்துலோகாட்சிசைகிடவியன்சீர்போற்றிடவுறைதிவாகரனற்
றிருந்தியவிடபனுருத்திரன்றீதிலத்திரிசுவாலகன்சிறந்து
விரிந்தநூறெரிந்த கௌதமன்வேதசிரன்மிகவிளங்குகோகன்னன். (உ)

உறைகுகாவாசிசிகண்டி செந்தழல்போலொளிதிகழ்வளர்சடாமாலி
மறைதெரியட்டகாசனும்வணங்குதாருகனிலாங்கலிமாசி
லறிவின்மாகாயன் சூலிமாசண்டிமுண்டிசன்சயிட்டுணுவருளா
னிறைதருசோமசன்மனற்றவத்தினிகரிலாதுறைலகுளீசன். (ங)

எனுமிவர்யோகாசாரியராவாரிவர்தமாணுக்கர்நற்சுவேதன்
வினையறுசுவேதசிகனுயர்சுவேதாசியனருண்மிக்கநற்றவத்தாற்
றனையுணர்சுவேதலோகிதன்றயங்குதுந்துபிவளர்சதரூப
னனைவரும்போற்றவுறையிருடீகன்கேதுமானறிவிகோசரனே. (ச)

மார்க்கண்டேயர் புராணம் பதினைருவது சந்திரன்

தத்தாத்திரேயர் துருவாசர் அவதரித்த அத்தியாயம்.

இவ்வண்ணம் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் இவர்கள் கலைகள் அவ்வனுசூயைக்கு மூன்று மக்களாய்ப் பிறந்தனர். தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தின் சீர்பாட்டினால் பிரமனே சோமனும், விஷ்ணுவே தத்தாத்திரேயனும், உருத்திரனே துருவாசனுமாகப் பிறந்தனர்.

உருத்திரமூர்த்தி எப்படிப்பட்டவரெனின், அகண்டபரிபூரண ப்ரம்மத்தின் பரியாயநாமம்பெற்ற துரியசிவன், சத்துவகுணமாயையிற் பிரதி பலிப்பதே யுருத்திரமூர்த்தியாம். மாயாபிரதிபிம்பர் என்றதால் மாயைபொய்யென்றும் சொல்மாத்திரையான இல்பொருளென்றும் அதனால் பிரதிபிம்பசிவனும் இல்பொருளென்றும் சூளைவாசி கூறுகின்றார். இவர் வேதமுதலிய சாஸ்திரங்கட்குக் கட்டுப்பட்டவரன்று. தான் தோன்றித்தம்பிரான் போன்றவர். ஆதலாற்றான் இப்படிச் சாஸ்திரங்கட்கு முழுமாறாகப் பேசுகின்றார். மாயையென்பது சொல்மாத்திரமாயுள்ள இல்பொருளென்றிவர்க்குச் சொன்னவர் யார்? அத்துவித சித்தாந்தத்தை யறியாது, அத்து விதிகளால் கண்டிக்கப்

பட்ட பூர்வபக்ஷத்தையே மெய்யென்று நம்பி ஆழமறியாமல் காலைவைத்தவர்க்கொப்பாஞர். மாயை யென்பது சத்துக்கும் அசத்துக்கும் விலட்சணமென்றும் அநிர்வசனீயமென்றும் கூறி, இவர்க்குத் தெளிவுண்டாகும்படி, இப்பத்திரிகையின் கக-வது சஞ்சிகையிலேயேவிளக்கிக்காட்டி யிருக்கிறோம். இதற்குப்பிரமாணமுங் கூறுகின்றோம்.

சூதசங்கிதை

வேதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

சாற்றுமாயாநிவிர்த்திதானதிட்டானமாய
தோற்றுசைதனியத்தின் சொரூபமானதுமற்றின்ப
மாற்றுமங்நிவிர்த்திதானுமபாவமாமணையமாயை
மாற்றருஞ்சதசத்திற்குப் பின்னமாய்வயங்குமாலோ. (சு)

அப்படிப்பட்ட சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீய மாயையானது சுத்தமென்றும் அசுத்தமென்று மிருவகை. அச் சுத்த மாயையும், சத்துவம், ரஜசு, தமசு என முக்குணமாயுள்ளது. சத்துவகுணப்பிரதிபிம்பர் விஷ்ணு; இவர்க்குத் தொழில் காத்தல். ரஜோகுணப் பிரதிபிம்பர் பிரமன்; இவர்க்குத்தொழில் படைத்தல். தமோகுணப் பிரதிபிம்பர் உருத்திரர்; இவர்க்குத்தொழில் அழித்தல். அசுத்தமாயாபிரதிபிம்பர் ஜீவர்கள். இவரினும் மூன்று பிரிவுண்டு. அசுத்த மாயைக்கு அவித்தையென்று பேர். ஈஸ்வரரும் ஜீவரும் மாயாபிரதிபிம்பராயினும் சுத்தமாயை நிர்ம்மல சலம்போன்றது; ஆதலால் அதிற்றோஷமின்று. அசுத்தமாயை மலினஜலம் போன்றதாகலின் தோஷமுளது. சுத்தமாயை மோகஞ்செய்யாது; ஆகலின் ஈஸ்வரன் மாயையோடிருந்தும் மாயாரகிதராவர். தமது முயற்சியினுல் பிரமஞானம்பெற்ற ஆன்மாக்களே மாயையோடிருந்தும் மாயாரகிதராய் விளங்குகின்றுரென்னின் இயற்கையாகவே ஞானத்தோடுங்கூடிய ஈஸ்வரன் மாயாசகிதரென் றெங்ஙனம் சொல்லக்கூடும்?

இதற்குப்பிரமாணம் வருமாறு:—

சூதசங்கிதையில்சூதகீதை பரமவிஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயம்.

கருளொளியாற்கழிவதுபோற் கதிர்த்த சிவஞானத்தான்
மருளுறுஞானங்கழியுமற்றந்தவஞ்ஞான
மிருளவித்தைமாயை யெனவீருருவமாயிருக்குக்
தெருள்படைத்துமேலாய திறத்துறநின்றீரவற்றுள். (ரு)

முன்னுமவித்தையாற் பசுபேதமுமொய்வலியமாயையாற்
பன்னுபரதத்துவ பேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதிவாசனுபேதத்தாலே
பின்னுபேதமாமவித்தைபேசுபசுபேதத்திற்கும். (சு)

குணங்களுடையவாசனுபேதத்தால்கொள்பேதமா
யிணங்கவிருக்குமாயையியைபரதத்துவபேதத்திற்கு
முணங்கலறுகாரணமாகுமொழியாப் பவஞ்சமயக்கொழியப்
பிணங்கலறுநன்னெறிநின்ற பெரியீர்காண்மும்மூர்த்திகளுள். (எ)

உயர்சத்துவநற்குண தேகமுடையனுயுஞ்சங்கார
மயரத்தகுதமோகுணமதுடையனுயுமவிர்கின்றே

ஹியலிற்பொலியுமுருத்திரனுவியை தாமதவன்குணவுடம்பும்
வயமார்திதிக்காச்சத்துவ நற்குணமுமுடையோன் மாயவனே. (அ)

இதைச் சமஸ்கிருதப்பிரகாரம் விரித்துச்சொல்லுகின்றேம்.

பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் வேறுவேருக விருப்பினும் பரமான்மாவினது அம்சமாவர்; சீவக்கூட்டத்திலிருப்பவரன்று. சீவர்க்கு உபாதி அவித்தை; மாயையன்று. மாயைபரமான்மாவுக்கு உபாதி; வேருெருவர்க்கல்ல. மாயையினது காரியமான குணங்களால் மறைவுபட்டவர் பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்; மாயோபாதியிலுள்ளவர் பரவியூகங்களாவர்; சீவவியூகத்திலிருப்பவரல்லர். பரமான்மாவினது வியாபகமாயிருப்பது பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர்க்குச்சரியானுலும் அதிலுருத்திரர் ஒருவரோ சிரேஷ்டர்.

மாயையென்னும் பேர்பெற்ற அஞ்ஞானரூபபேதத்தால் பரமாத்துமா தன்மையை யிலக்கணமாகவுடைய பேதங்கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடாகாசமகாகாசங்களது பேதமெங்ஙனங்கற்பிக்கப்பட்டதோ அங்ஙனமே சீவாத்துமா பரமாத்துமாக்களுக்குப் பேதங்கற்பிக்கப்பட்டது. சீவர்களுக்குப் பலதன்மையெங்ஙனங்கற்பிக்கப்பட்டதோ, அங்ஙனமே பரனுக்கும் பலதன்மை கற்பிக்கப்பட்டது. சுபாவத்திலின்றென்க. அங்ஙனமே பரனுக்கு ஏற்றத்தாழ்வு தன்மையுங்கற்பிக்கப்பட்டது. தேகேந்திரியமுதலியவற்றிலுண்டானவாசனுபேதத்தால் வேறுபட்ட அவித்தையானது சீவபேதத்திற்குக்காரணமாகும்; மற்றென்றல்ல. குணங்களுடைய வாசனுபேதத்தால் பேதிக்கப்பட்ட மாயையென்பதியாதோ அதுபரபேதத்திற்குக்காரணமாகும்; மற்றென்றல்ல. எவர்க்கு மாயையிலிருக்கின்ற சத்துவமானது சரீரமாமோ, தமமானது குணமாமோ, திரிமூர்த்திகளுக்குள் சங்காரத்தின்பொருட்டு அவர்உருத்திரராவர்; மற்றொருவரல்லர். எவர்க்குத்தமமானது சரீரமாமோ, சத்துவமானது குணமாமோ, திரிமூர்த்திகளுக்குள் பரிபாலத்தின்பொருட்டு அவர் விஷ்ணுவாவர்; மற்றொருவரல்லர். எவர்க்கு ரஜஸானது சரீரமாமோ, அவ்விரஜசேகுணமாமோ, திரிமூர்த்திகளுக்குள் சிருஷ்டியின்பொருட்டு அவர் பிரமாவாவர்; மற்றொருவரல்லர்.

ஷை வேதப்பிரமாணிய விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

தேவதேவனுயிருக்கின்றவனது கூடாததைக் கூட்டிவைக்கின்ற மாயையென்னும் சத்தியெரன்றுளது. மாயையென்னும் அந்தச்சத்தியால் யாவுங்கூடும். சிவனுடைய அந்தமாயையானது பிரசித்தமானது. ஆயினும் உண்மையாயில்லை. சமுசயமில்லை. கூடாததைக்கூட்டிவைக்கின்ற அந்த மாயையால்சத்தாயிருக்கின்ற சிவனிடத்தில் எல்லாங்கூடும்.

ஷை விசேஷ சிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

கருத்தாவாயபரசிவன்றன்மாயையொடு வேறறக்கலப்புற்
றிருப்பானெனினும் பூர்வகற்பத்தினியைவாசனையானும்
கருச்சாய்த்துயர்ந்தீர்செறிகாலகருமவனுகுண மதாயுந்
தருக்காநின்றமாயைக்கும் தனக்கும்பேதங்கற்பிப்பான். (உ)

அறையாநிற்குங்கற்பிதமானதுவாத்துவமல்லாமையால்
குறைதீர்ந்தீர்கற்பிதபேதங்கூறு அபேதம்பாதியா
திறைபின்பூர்வேட்சணவாசனையாலீட்சிதாவுமாய்
மறைதன்மாயையொடுகூடிமாயாகுணபேதங்களால் (ஙு)

திரிமூர்த்திகளைப்படைத்தவர்க்குந் திகழ்ந்தரியாமியாயிருப்பான்
றுரிசிலவரும் பரதத்துவவபேதத்தான் முத்தொழில்செய்வா
ருரியவிசேடரூபத்தொவ்வொருவரொவ்வோர்காரியத்தைப்
பிரியமருவச்செய்வார்கள் பேணியுணர்மின் மாதவத்தீர். (ச)

ஷை பஞ்சப்பிரம விசார முரைத்த அத்தியாயம்.

பரசிவன் மாயையினாலே யைம்பிரமவுருவானான் பகரம்மாயை
விரவுமசாத்தியமான செய்கைகளைச்செய்வதனால் விளம்பம்மாயை
யுரவுறுசம்பந்தத்தாலே சககாரணத்துவமுன்னாகியுள்ள
பரவுறுமெல்லாமந்தப்பரசிவற்குண்டாயினவால்பளகிலீரே. (௰உ)

பரசிவசொரூப விசார முரைத்த அத்தியாயம்.

மறைமுதல்தனக்கு நாமரூபங்கள்மருவுதலில்லையேயெனினுங்
கறையறவிளங்குமாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டனவாகும்
முறைநயச்சிவன் மாதேவன்முற்பெயர்களுருத்திரனுமங்களாகு
மறைபரம்பிரம முதற்பெயர்பரதத்துவவவிர்வாசகமாமால். (கசு)

வாயுசங்கிதை உருத்திரன் வெளிப்படுமத்தியாயம்.

உறையுமாயையுடன் கூடியுறைவோய் நின்னைத்தொழுதிடுவோம்
நறைதாழ்மாலை முடியமரர் நாமெழுதலேவணங்கிடுவோம்
நிறையுமுலக மெவற்றினுக்குந்தாயாய் நின்றோய் நினைத்தொழுவாம்
மறையுமந்தவுலகுருவா யமருமணங்கே யடிபணிவாம். (சு)

ஷை சிவம்சத்தியுந விபூதியுரைத்த அத்தியாயம்.

மாயையினின்றுமுக்குணப்பகுதிவந்திடும் வந்தமற்றதனி
லேய்வுறக்குணங்கள்மூன்றும் வந்திடுமோலவற்றினிலிறைவர்மூவர்களோ
டாயிருபத்துமூன்று தத்துவமுமெய்திடுமெவற்றினாலலகி
றூயபேரண்டமுடம்புகள்வந்து தொடர்ந்துறத்தோன்றிடுமன்றே. (க0)

யஜுர்வேதத்தில் கைவல்லியோபநிஷத்.

அவனே (அந்தப்பரமாத்துமாவே) மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய்ச் சரீரத்தை யடைந்து சகலத்தையுஞ் செய்கிறான்.

சுக்கிலயஜுர்வேதத்தில் நிராலம்போபநிஷத்.

(உ) ஈஸ்வரன் யார்? அவருடைய இலக்ஷணம் யாது?

பிரமமே தன்னுடைய சக்தியாகிற பிரகிருதியினாலே (ஈஸ்வரனென்கிற) பெயரைவகித்து உலகங்களைச் சிருஷ்டித்து (அதிலே) அந்தர்யாமியாய்ப் பிரவேசித்து, பிரமாமுதலானவர்களுடைய புத்தி யிந்திரியங்களுக்கு நியாமகனாயிருப்பதினாலே ஈஸ்வரனாகிறான்.

சுக்கிலயஜுர்வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத்.

அதில் (மூலப்பிரகிருதியில்) பிரதிபலித்ததெதுவோ, அது ஈஸ்வரசைதனியமாயிருக்கிறது. அவன் (ஈஸ்வரன்) மாயையைச் சுவாதீனமாயுடையவ

னையும் சர்வக்கியனும் சிருஷ்டிதிதிலயங்களுக்கு ஆதிகர்த்தாவாயும் சகத்துக்கு முலேயாயுமிருக்கின்றான்.

இ[illegible]யில் ஈஸ்வரன் மாயோபாதிகனென்றும் மாயை நிர்ம்மலஜலத்[illegible] தென்றும் அதோடுகூடிய மாயை மோகஞ்செய்யாதென்றும் [illegible]ஞானவடிவினனென்றும் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுள்ளவ[illegible] மாயை சதசத்திற்குப்பின்னமென்றும் கூறிப் பல சுருதி [illegible]லசற்பிரமாணங்கள் காட்டினேம். அதுபற்றியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் "அந்தணனாகியாண்டுகொண்டருளி, இந்திரஞாலங் காட்[illegible]" என்றும், "சுந்தரவேடத் தொருமுதலுருவுகொண் டிந்திரஞாலம்போல வந்தருளி" என்றும், "பொய்மையும் ஆயினார்க்கு" என்றும், "[illegible]" என்றும், "பேதங்களனைத்துமாய்" என்றும், "மாயவனப்பரி மேல்கொண்டு" என்றும் கூறினார். துரியசிவன், மாயாசத்தியோடுகூடாது உருவொரு செயலுஞ் செய்யமாட்டார். அதுபற்றியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், தமக்கு வந்தருள்செய்த கோலங்களையும், யாவுமான தன்மையையும் இந்திரசாலமெனவும் மாயமெனவும் பொய்மையெனவும் கூறினரென்க.

புல்பூடாதிகள் பிரமஸ்வருபமென்பது.

இனி மற்றவிஷயத்தைத் தொடப்போம். "புல், பூண்டு, மரம், விலங்கு, "பறவை, மனிதர், தேவர், எல்லாப்பிறப்பும் பிரமஸ்வரூபங்களென்று கொண் "டாடு மிவர்மதத்தில் யாவருமே பிரமத்தினவதாரமாகக் கூறவேண்டியது "ஆவசியகமாக, இவர் சங்கராசாரியரைமாத்திரம் சிவாவதாரமென்று கொண் "டாடியது பேதைமையேயாம்" என்கிறார். வேதசாஸ்திரங்களுக்கும் யுக்தி அநுபவங்கட்கும் விரோதமாகப்பேசும் பேதைமை யிவரிடத்திலேயே முற்றும் நிரம்பியிருக்கின்றதைக் காட்டுகின்றோம். ப்ரம்மம் பூரணமாதலாலும் நீக்கமின்றி யிருக்தலாலும் அது இல்லாவிடமின்மையாலும் வேறுபொருளிருத்தற்கிடமின்று. மற்றப்பொருள்களிருக்குமென்னின் அந்தப்பொருள்களிருக்கு மிடம்வரையில் பிரமமில்லாதிருக்கும். இல்லாதிருக்கவே, பிரமம் பரிபூரணமென்று பகர்தற்கிடமில்லாமற்போம். மற்றப்பொருளில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படாது. இருந்தால் எப்படியிருக்கலாம்? எப்படியிருந்தால் சுருதி, யுக்தி அநுபவங்கட் கொவ்வும்? இதைப்பற்றி விசாரணைசெய்து பார்ப்போம். வேதசாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப்படும் பொருள் பிரமம், சீவர், உலகமாகிய முப்பொருள்களாம். பிரமம் ஆதாரமென்றும் மற்ற இருபொருள்களும் ஆதேயமென்றும் பூர்வ பக்ஷியார் சம்மதிப்பார். அந்தப்ரமத்தின்கண் மற்ற இருபொருள்களும் தற்கிழமையாயிருக்கின்றனவா? பிறிதின்கிழமையாயிருக்கின்றனவா? சினை குணம் தொழில்கள் தற்கிழமை; பொருளிடங் காலங்கள் பிறிதின்கிழமை. பிரமத்தின்கண் மற்றப்பொருள்களைத்தற்கிழமையாய்ச்சொன்னால் பிரமத்துக்குப் பரிபூரணஞ்சித்திக்கும். பிறிதின்கிழமையாய்ச் சொன்னால் பரிபூரணஞ்சித்தியாது. மரத்தின்கிளை, மரத்தின்பசுமை, மரத்தினசைவு இம்மூன்றும் தற்கிழமையினது சினை, குணம், தொழில்களுக்கு முறையேயுவமானம். சினைஎன்பது அவயவமானதாலும் ப்ரம்மஸ்வரூபமான துரியசிவன் நிரவயவியானதாலும் சினை சொல்லப்படாது; நிர்க்குணமானசிவனுக்குச்சகுணங்கூறுவதும் யுக்தமல்ல; கிரியாரகிதரான சிவனுக்குத்தொழில் கூறுவதும் குற்றமாம். அன்றி ப்ரம்மத்துக்குத் தற்கிழமையாகச்சீவர்களைச் சொல்லின் ஜீவர்கள் படும் துக்கங்க ளெல்லாம் சிவன் படுகிறதாகவேசொல்லவேண்டும். பிரமத்துக்கு ஜீவவுலகங்களைப் பிறிதின்கிழமையாகச் சொன்னால் பிரமம் கண்டப்பொருளாய்ப்போம். பிரமங்கண்டப்பொருளானால் புல்,

பூடு முதலிய உலகப்பொருளாகாது. வேறுபட்டேயிருக்கும். பிரமம்பூரணப் பொருளானால் வேறுபொருளிருக்கவிடமில்லை. இருந்தால்சினைகுணங்தொழில்களாயிருக்கவேண்டும். சினைகுணங்தொழில்களாயிருந்தால் பிரமமே புல், பூடு முதலியவைகளென்று சொல்லத்தானே வேண்டும். எப்படிப்போனாலும் இமிசைதான். துவைத சைவ சித்தாந்திகளுக்குத் தப்ப வழியில்லவேயில்லை. இவ்வளவு குற்றம் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு பிறர்பேரில் குற்றங் கூறப் போவது அறிஞர்க்கழகன்றாம்.

இனி இவ்வித ஆக்ஷேபங்கள் அணுத்துணையுமில்லா அத்வைத சித்தாந்தத்தை அநுசரித்து அவராக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானங் கூறுவாம். பிரமத்தின் கண் சீவ வுலகங்களிருக்கவும் வேண்டும்; பிரமத்துக்குப் பரிபூரண தோஷமும் வரப்படாது; சீவவுலகங்களினது நயநஷ்டமும் பிரமத்தைச் சாராமலிருக்கவேண்டும். எப்படிச்சொன்னால் சாராமலிருக்கும்? எப்படிச் சொன்னால் தோஷம்வராது? தோற்றமாய்ச் சொல்லிவிட்டால் தோஷம்வராது. அஃது யாங்ஙனமெனின் கயிற்றின்கண் அரவுபோல் என்பதாம். "கயிறு உண்மை, அரவு பொய்யென்றறிந்தவுடனே அரவு தோற்றுவதில்லை; உலகம் அவ்வாறன்று; ப்ரமத்தைத்தவிர வுலகமின்றென வுணரினும் பின்னும் தோற்றுகின்றதே" என்னின் அஃது உண்மைதான். உலகு பொய்யென்பதுவரையில் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம். காரியம் பொய்யென்றறிந்தும் பின்னும் தோற்றுதற்குத் திருட்டாந்தம் கானல் நீராம. "இதிலும் சங்கையுள்ளது; அது நீர் அருந்துதற்குதவுவதின்று; உலகு அநுபவத்திற்கு வருகின்றது" என்னின், காரியம்பொய்யென்றுணர்ந்த பின்னரும் தோற்றுகின்றது என்பது வரையில் கானனீர் திருட்டாந்தம். இனி யனுபவத்திற்கு வருகிறது என்பதற்குத்திருட்டாந்தம் சொப்பனவுலகாம். சொப்பனவுலகு பொய்யாயிருந்தும் தோற்றுதலும் பொருளாயிருத்தலும் அநுபவித்தலுமாகிப் பொய்யென்று சொல்லற்கிடனாகின்றது. சொப்பனவுலகு பொய்யாயினும் முற்றும்பொய்யன்று. பொய்யென்பதே திண்ணமெனின் மலடி மைந்தன், ஆகாசதாமரைகளைப்போல இல்லாமலிருக்கவேண்டும். மெய்யென்பதே திண்ணமென்னின் சிவத்தைப்போல முக்காலத்தும் இருக்கவேண்டும். சொப்பன வுலகு மலடிமைந்தனைப்போல இல்லாமற்போதலுமன்று; சிவத்தைப்போல முக்காலத்து முள்ளதாயிருப்பது மன்று. உள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து)மாகச்சொல்லலாமென்னின் ஒன்றுக்கு ஒன்று நேர்மாறான இருஇலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. (மேலும் எதுஉள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து)மோ, அது உண்மையில் இல்ல (அசத்து) தேயாம். கானனீர் முன்பு உள்ளது; தேர்ச்சியில் இல்லது. அதை இல்லதென்றே சொல்லவேண்டும். ஆதலால் சொப்பனவுலகு சதசத்விலட்சணமென்றே சொல்லவேண்டியது. அப்படியே அது போன்ற இவ்வுலகையும் சதசத் விலக்ஷணமென்றே சொல்லவேண்டியது. இது பற்றியே சூதசங்கிதை வேதார்த்தமூலாதத அத்தியாயம் ஆறாவது பாட்டில்மாயையைச் "சதசத்திற்குப்பின்னை" மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனர்த்தத்தை யுணரார் "அத்துவிதிகள் உலகைப் பொய்யென்கிறார்கள்" என்று சொல்லுகின்றனர். பொய்யென்பதில் இவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கின்றது, சொப்பனவுலகு ஒருகாலத்தில் தோற்றியொருகாலத்திலில்லாமற்போகிறது. அப்படியே சாக்கிரவுலகும் ஒரு காலத்திற்றோற்றி ஒரு காலத்திலில்லாமற் போகின்றது. சொப்பனவுலகு தோன்றுதற்கிடனாயிருப்பது மனம். மனத்தைத்தவிரச் சொப்பனவுலகின்று மனம் சத்து; சொப்பனவுலகு அசத்து அல்லது சத்துப்போலி. காரியங்காரணத்தினிடத்திலேநிகழ்கின்றது. அப்படியேப்ரம்மத்தினிடத்து உலகப்பொருள்கள்

தோற்றமாய் நிகழ்கின்றன. சொப்பனவுலகப்பொருள்கள் அவை தோற்றுங் காலத்துச்சத்தியமாகவும் பிரத்தியக்ஷமாகவும் அநுபவமாகவும் எப்படி மனத்தின்கண் இருக்கின்றனவோ, அப்படியே சாக்கிர வுலகும் அதுதோற்றுங்காலத்துச்சத்தியமாகவும் பிரத்தியக்ஷமாகவும் அநுபவமாகவும் பிரமத்தினிடத்திருக்கின்றது. காரியமுண்டாதற்கேற்ற சத்தி, காரணத்தின்கணிருப்பது சகஜம்; கடசத்திமண்ணின்கண்ணும் படசத்தி நூலின்கண்ணு மிருப்பதுபோலாம். சொப்பனவுலகசத்தி மனத்தின்கண் இருக்கின்றது. அவ்வாறே இச்சாக்கிரவுலகசத்தி பிரமத்தின்கண் உள்ளது. அது தான் மாயை. அந்தமாயை பிரமத்தின்கண் அவாந்தரமாயுள்ளது. இருப்பூசியைச் சேட்டிப்பிக்கும்சத்தி, காந்தத்தின்கண் எங்ஙனம் அவாந்தரமாயுள்ளதோ, அங்ஙனமே பிரமத்தினிடத்து மாயாசத்தி அவாந்தரமாயுள்ளது. அந்த மாயாசத்தி பிரமமுமல்ல;பிரமத்தைத்தவிரவு மில்லை. அங்ஙனமாயசத்தி அனேக உலகங்களையெல்லாம் அடக்கிவைத்திருக்கிறது. அந்த மாயாசத்தியானது, தன்னிடத்தினின்று முண்டாக்குங்காரியப்பொருள்களைப் பின்னம்போல் காட்டச்செய்யும் வல்லமை பெற்றது. அதுபற்றியே

சூதசங்கிதை சாந்தோக்கிய வுபநிடததாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயத்தில்

செப்புபேதாபேதமெம்மாத்திரமும் வரமாட்டாதுணர்வீர்
தப்பிலாதவிப்படியே சாற்றுமெல்லாக்காரியமு
மொப்பிலாதகாரணத்தோட பேதமாயுற்றிருந்தானு
மெய்ப்பின்மாயையாற் பேதமாகித்தோன்றுமிமையீரே. (ரு)

பேசுவிகாரமெலாம் பெயராற்பின்னமாகியிருந்தாலு
மாசிலாதபரமார்த்தமாகவவிரும்பிரமத்தோ
டேசிலபேதமாகியேயிருக்கின்றன வண்டுமுழுதுழக்கி
வாசநறுந்தேனுண்டு வக்குமாலைத்தடந்தோளமரீரே. (சா)

சகத்துக்கொரு காரணமாகித் தயங்குமந்தப்பிரமங்கற், பகத்தண்டொடையன் முடிவேய்ந்துபாரோர் புகழப்படும்போகஞ், சுகத்தின்மருவும் விண்ணவர்காள் சொல்லாநிற்கும் பின்னமுமன்றுகத்தல்செய்யும் பின்னுபின்னமுமன்றென்றேயிருக்கும்.

என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சொப்பனவுலகும் அதுதோன்றுதற்கிடமான அவாந்தரசத்தியும் அது இருத்தற்கிடமான மனதும்போல, முறையே இச்சாக்கிரவுலகும் மாயையும் பிரமுமாம். கடத்துக்குக்கடசத்தியையுங் காரணமாகச்சொல்லலாம்; சத்தியை மண்ணிலடக்கிமண்ணையுங்காரணமாகச்சொல்லலாம். மண்ணைத்தவிரச்சத்தி வேறில்லாமையாலும் சத்தி ஒரு பொருளாயிராமையாலும் சத்தியை மண்ணிலடக்கி, மண்ணேகடத்துக்குக்காரணமென்று கூறப்படுகின்றது. அப்படியே சொப்பனவுலகு தோன்றுதற்கு ஏதுவான சத்தியை மனத்திலடக்கி அச்சொப்பனவுலகுக்கு மனங்காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது, இவ்விரண்டுவமானங்களைப்போல் மாயையைப்பிரமத்திலடக்கி,பிரமத்தையுலகிற்குக்காரணமாகச்சொல்லுகிறார்கள்வேதாந்திகள்.இப்படிச்சொல்வதால் பிரமம்காரணமும் உலகுகாரியமுமாகும். மண்ணிலுள்ள கடாதிகளை நோக்கி இவைகளெல்லாம் கடாதிகளென்றுஞ் சொல்லலாம்; சூட்சுமமாய்ப்பார்க்குமிடத்து மண்ணைத்தவிரப்பொருளில்லாமையால் மண்ணேமென்றுஞ்சொல்லலாம். அப்படியே சொப்பனத்தில் காணப்படும் புல், புழு முதலிய எல்லாப்பிறப்பும் மனமேயென்றுசொல்லலாம். மண்ணைத்தவிரக்

கடாதிகளெப்படியில்லையோ அப்படியே மனத்தைத்தவிரச்சொப்பனப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள புல், புழுவாதிகளின்றென்க. இவ்விரண்டுவமானங்களைப் போலச்சாக்கிரத்திலுள்ள புல், பூடு, புழு, மரம், விலங்கு, பறவை, மனிதர், தேவர் ஆகிய எல்லாப்பிறப்புகளையும் ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று சொல்லலாம். மண்ணைத்தவிரக் கடாதிகளில்லாமைபோல ப்ரம்மத்தைத் தவிர அவைகளில்லாமையாலென்க. "புல், பூடு முதலியவைகளை ப்ரம்மஸ்வரூபமென்றெப்படிச்சொல்வது? அவைகளெல்லாம் சடமாயினவே; ப்ரம்மமோ சித்தென்று சொல்லப்படுகிறதே" என்று சங்கிக்கலாம். ப்ரமத்தின்கண் இருவிதசத்திகளுள்ளன. ஒன்று அபின்னசத்தி, ஒன்று பின்னசத்தி. இந்தப்பின்னசத்திதான்மாயை. ஊசியை அசைப்பிக்கும் தர்மம் காந்தத்தின்கண் எப்படி அவாந்தரமாயுள்ளதோ, அப்படியே ப்ரமத்தின்கண் பின்னசத்தியான மாயையானது அவாந்தரமாயுள்ளது. சத்தியெப்போதுங்கண்ணுக்குப்புலப்படுவதன்று; காரியத்தினாலேதான் நிரூபிக்கவேண்டுவது. மனத்தின்கண் சொப்பனவுலகிற்கு மூலமான சத்தி புலப்படுவதின்று. காரியமாகச் சொப்பனவுலகு தோன்றுகின்றமையால் அப்படிப்பட்ட சத்தியொன்று மனத்தின்கணிருப்பதாக வூகிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இந்திரசாலப்பொருளுக்கு இந்திர சால சக்தி காரணம். அந்தச்சத்தி யிந்திரசாலக்காரனிடத்திருக்கின்றது. அவனும்அவனது இந்திரசாலத்தாற்றோற்றுவிக்கப்பட்டபொருளும் பின்னமாயினும் அபின்னமே; அவனையன்றிப்பொருளில்லாமையாலென்க. ஆனாலும் அப்படியே மனதும் சொப்பனவுலகும் பின்னமாகக்காணப்படினும் அபின்னமே; மனத்தைத்தவிர அஃதில்லாமையாலென்க. மனம் சித்தாயினும் அதிலுள்ள பின்னசத்தியானது சடமானதால் அதன்காரியமானவுலகும் சடமாகத்தோற்றுகிறது. அப்படியே ப்ரம்மத்தினிடத்துள்ள மாயாசத்தியாண்பின்னசத்தி சடமானதால் அதன்காரியமானவுலகும் சடமாகத்தோற்றுகின்றது. ஆதலால் புல், பூடு முதலியவைகள் ப்ரம்மஸ்வரூபமென்று சொல்வதில் யாதொருதோஷமுமில்லை. ப்ரம்மத்துக்குப் புல் பூடாதிகள் ஒருவிதத்தில் பின்னமென்றும் ஒருவிதத்தில் அபின்னமென்றுஞ் சொல்லலாம்; மாயையின் காரியமான வுலகுபின்னமாயிருப்பதால் பின்னமென்றும் சத்தியென்பது குணமாயிருப்பதாலும் அது ப்ரம்பத்தைத்தவிர வில்லாதிருப்பதாலும் அந்தச்சத்தியைத்தவிரவுலகில்லாமையாலும் அபின்னமென்றுஞ் சொல்லலாம். பின்னஞ்சொன்ன அவசரமின்னதென்றும் அபின்னஞ்சொன்ன அவசரமின்னதென்றுந் தெரியாமல் தக்கபடி அத்வைத விசாரணைசெய்யாதவர் பிரமிக்கின்றனர். அப்படிப்பிரமிப்பவரிலிவருமொருவராம் போலும்! இவர், 'புல், தேவர் முதலிய எல்லாப்பிறப்பும் பிரம்மஸ்வரூபங்களென்று கொண்டாடு மிவர்மதத்தில் யாவருமே பிரமத்தினவதாரமென்று கூறவேண்டியதுஆவசியமாக, இவர் சங்கராசாரியனைமாத்திரம் சிவாவதாரமென்று கொண்டாடியது பேதைமையேயாம்.' என்று கூறியதற்குந் தக்கநியாயங்கூறி மறுத்திடுவோம். யாவருஞ்சீவர்களாக விருந்தாலும் தேவப்பிறவிக்கும் புழு, புல் முதலிய பிறவிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது? எல்லோரும் மனிதர்களாகவிருந்தாலும் சக்ரவர்த்திக்கும் தோட்டிக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது? பண்டிதனுக்கும் மிருகம்போலிருக்கும் பாமரனுக்கு மெவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது? குபேரனுக்கும் பிச்சைக்காரனுக்கும் எவ்வளவு பேதமிருக்கிறது? ஒருவன் பல்லக்கேறுகிறான்; ஒருவன் பல்லக்கைச்சுமக்கிறான். ஒருவன் குருவாயிருக்கிறான்; ஒருவன் அவன் காலில் விழும் மாணக்கனாயிருக்கிறான். ஒருவன் நியாயாதிபதியாயிருக்கிறான்; ஒருவன் அவனால் சிட்சிக்கப்படுகிறவனாகிறான். ஒருவன் சாபானுக்கிரகங்களுள்ள தவஞானங்களைப்பெற்று இருவகைப்பற்றுக்களையும்

விட்டு ஆரூடஞானியாயிருக்கிறான்; ஒருவன் மகாகிராதகனைப்புலி முதலிய கொடியமிருகங்களைப்போலிருக்கிறான். ஒருவன் நிரகங்காரியாய்வெகுளியின் றிச்சாந்தமாயிருக்கிறான்; ஒருவன் அகங்காரியாயும் சாந்தமில்லாமலுமிருக்கிறான். ஒருவன் நிட்காமியாயிருக்கிறான்; ஒருவன் காமியாயிருக்கிறான். தோல் ஒன்றாயிருந்தாலும் சிரசிலுள்ள தொப்பியின்றோலுக்கும் காலிலுள்ள பாதரக்ஷையின் தோலுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்களிருக்கின்றன? காரணமொன்றானாலும் காரியங்களிலெவ்வளவோ வித்தியாசங்களிருக்கின்றனவென்பதையின்னும் எடுத்துக்காட்டவேண்டுமோ? ப்ரம்மத்தை நீக்கி வேறு ஒரு பொருளும் முன் காட்டிய நியாயப்படியில்லையாதலால் அதுபற்றி அப்பிரமத்தில் முன்கூறியபடி இருக்கும் ஈஸ்வரஜீவஜகத்துகளெல்லாம் ஒரு அவசரத்தில் ப்ரம்மஸ்வரூபமேயென்று (சித்தாந்தமாயல்ல) பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லப்படினும் அந்த ஈஸ்வரருக்கும் மற்றச்சீவவுலகங்களுக்கும் எவ்வளவோ தாரதம்மிய மிருக்கின்றது.

நிற்க, ஈஸ்வரன் மாயாபிரதி பிம்பர்; அந்தமாயை சுத்த நிர்ம்மல ஜலம் போன்றது; அந்தமாயை மோகஞ்செய்வதன்று; அன்றி அம்மாயையோடு ஈஸ்வரன் கூடியும் கூடாதவராகும்; மேலும் அவர் சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுள்ளவரும் சிருஷ்டியாதி தொழிற்செய்பவருமாம். இந்தத்தொழில் செய்வது ஜீவகாருணியத்தின் பொருட்டேயாம். இவரே சீவகாருணியத்தால் சங்கராசாரியராக அவதரித்தார். ரஜோகுணப்பிரதிபிம்பர் ஜீவர்கள்; ரஜோகுணத்துக்கு அவித்தை யென்றுபேர்; அது மோகஞ்செய்வது; அம்மோகத்திற்குட்பட்டுக்கிஞ்சிக்ஞராய்ப் பிறப்புகளையடைந்து அவ்வீஸ்வரனையுபாசிப்பவர்கள். தமோகுணத்திலிருந்து அந்தக்கரணம், ஞானேந்திரியம், தசவாயுக்கள், கர்ம்மேந்திரியங்கள், பஞ்சபூதங்கள்பிறந்தன. இவைசீவர்களுக்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களாக ஈஸ்வரனால் கொடுக்கப்பட்டன. காரணமொன்றானாலும் காரியங்கள் பலவாகும். அன்றிஎவ்வளவோபேதமாகவுமிருக்கும். ஐந்து ரூபா மதிப்புள்ள இரும்பைப்பலகாரியமாக்க, பத்து ரூபா முதல் இரண்டுலட்சம்ரூபாவரையில்மதிப்பாகின்றது. அந்தஇரும்பைக்கட்டைப்பாறையாகச்செய்தால்பத்து ரூபாவாகும். அதேயிரும்பைக்கைக்கடியாரங்களுக்கு(*Spring*)ஸ்பிரிங் என்னும கருவியாக்கினால் இரண்டுலட்சம்ரூபா பெறும். பார்த்தால்யாவும் ஒரு எடையும் காரணத்தில் ஒரு மதிப்புமாயிருக்கின்றது. சடப்பொருளிலேயே யிப்படியானால் சித்துப்பொருளி லெவ்வளவு பேதமிருக்கலாம்? சித்துப்பொருளுக்கும் சடப்பொருளுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை நாம் சொல்லவேண்டுவதில்லையே. கவர்னர் ஜனரலுடைய புத்திக்கு மாசம் இருபதினாயிரம் ரூபா சம்பளம்; அவருக்குப் பங்காவிழுக்கிறவனது புத்திக்கு ஐந்துரூபா சம்பளம். கவர்னர் ஜனரலுக்கு உயர்ந்த சம்பளங்கொடுப்பது புத்தியைப் பற்றியேதான். இலௌகிகத்திலேயே புத்தி யிவ்வளவு தாரதம்மிய மிருக்குமானால் பாரமார்த்திகத்திலே கேட்கவேண்டுமோ? இவர் ஒரு மாயையைச் சுத்தம், அசுத்தம், சுத்தாசுத்தமென மூன்றாக்கிப் பேதப்படுத்திக் கூறுவதைக் கவனியாமற் பேசுகின்றார். 'அதிஷ்டானமாகிய பிரம்மத்தினது அவதாரமென்று கூறாமல் மாயையிலாரோபிதமான சிவனாரது பிறப்பென்றுகூறியது பேதைமையிற் பேதைமையாம்' என்று கூறிய பேதைமையை முன்னரே நன்கு விளக்கி, துரிய சிவன் சிவனடியாராய்வருவார் என்றதிலுள்ள மட்டில்லாத் தோஷங்களைப் பட்டப்பகலாய்க்காட்டி, அவரது ஆராய்ச்சியில்லாமையை யெடுத்து விரிவாய்க் கூறியிருக்கின்றோம். அன்றி அவதாரமெல்லாம் உருத்திர மூர்த்திக்கே யென்றும் பேசி யிருக்கின்றோம்.

சிவன் மாயாசம்பந்த முடையவரன் றென்பது.

மேல் "இனி இவர் சங்கராசாரியார்பிறப்புக்கு மூலமாகத் தேடிய சிவன் "மாயோபாதிகராயிடினும் அவரோடு மாயோ பாதிகதர்களாகத்தோன்றிய "பிரம விஷ்ணுக்களது பிரஸ்தாபமு மிவரது மதத்திற் சேட்கப்படுகின்றது. "சிவன் விஷ்ணு பிரமன் மாயோபாதிகதர்களது மூவரில் சிவன் தமோ பிர "விஷ்டரும் விஷ்ணு ஸத்வவிசிஷ்டரும் பிரமா ராஜஸ சிரேஷ்டருமாயிடுதல் "சித்தம்" என்று கூறியதில் இது இவரதுமதம் என்றதனுல்அத்துவிதிகளு டைய மதம்என்ருயிற்று. இவர் சிவனை மாயோபாதிகதரென்றும் அத்துடன் விஷ்ணு பிரமாக்களையும் மாயோபாதிகதரென்றுங் கூறுவதாய்க் கூறுகின்ருரன்ருே? இது அவருடைய மருட்சியே யாம். திரிமூர்த்திகட்கும் ப்ரம்மஸ்வ ரூபரான சிவன் சாட்சியாய் விளங்கப்பட்டவர். அவர் ஒருபோதும் மாயா சகிதராகமாட்டார். உருத்திரரே மாயாசகிதர். அவரும் மாயையுடனே கூடியும் கூடாதிருப்பவர். ஆதலால் உருத்திரரையும் மாயாசகிதராகச் சொல்லப்படாது. அப்படியிருக்கச் சாட்சாத்சிவனை மாயோபாதிகரென்று கூறியதும் அது அத்வைதிகள் கொள்கையென்று வரைந்ததும் பித்துரையாம்; அதோடு சிவன் தமோ பிரவிஷ்டரென்று கூறியது பித்துரையினும் பித்துரையாம். உருத்திரனைத் தமோகுண முள்ளவரென்று கூறியிருப்பதுண்மையே. அதற்குச்சுருதி முதலிய பிரமாணங்களை யெடுத்து முன்னரே காட்டினேம்; அதனுல் யாதொருபாதகமு மின்றென்பதையுங் காட்டினேம். 'சங்கராசாரியார் பிறப்புக்கு நமதன்பர் தமோபிரவிஷ்டராகிய சிவனையே மூலமாகத் தேடியவாறென்னை ? தாமசம் ஞானவிரோதமாயுள்ளது, என்று கூறியதிலுள்ள தோஷத்தையுங் காட்டுகிருேம். சங்கராசாரியார் அவதாரத்துக்குச் சிவனை மூலமாகத்தேடியது யாருமில்லை. உருத்திரரைரே தேடினுர்கள். அதற்குப் பிரமாணமும் முன்பே காட்டினேம். அவதாரமெல்லாம் உருத்திரர்க்கே அன்றிச் சாட்சாத்சிவனுக்கல்ல வென்பதற்குப் பிரமாணங்களும் காட்டினேம். 'தாமசம் ஞானவிரோதம்' என்கிருர். உருத்திரரென்னும் பெயர் சங்காரத் தொழிலால் வந்தது. சிருஷ்டி, திதி, சங்காரங்கள் ஜீவர்கள்மேல் வைத்த கருணையினுல் செய்யப்படுகின்றன. ஆசிரியர் மாணுக்கரையும், பிதாபுத்திரர்களையும் தண்டிப்பது தாமஸகுணமென்று கூறப்படாது. மிகக்காருணியத்தால் செய்யப்படுகின்றதென்றே கூறல்வேண்டும். தண்டிப்பது கொடுமை போல் மேல் நோக்கான பார்வைக்குத் தோன்றினும் உண்மையி லவ்வாறன்று; அன்பும் அருளுடைமையுமாம். அது பற்றியே உருத்திர மூர்த்திக்கு அகக்குணம் சத்துவமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்பதாம்.

சூதசங்கிதை சூதகீதை
பரமவிஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயம்.

எல்லாவற்றினும் பிரமென்னுமதியே விசேடமா
நல்லார்புகழுமுருத்திரற்குநகுமுள்ளேசத்துவகுணமு
மல்லார்வெளியேதமோகுணமு மாயற்குள்ளேதமோகுணமும்
வில்லார்வெளிச்சத்துவகுணமு முள்ளவென்பார்மெய்யுணர்ந்தோர். (௧அ)

எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றிச் சாக்கிராவஸ்தைக்குப் பிரமனும், சொப்பனுவஸ்தைக்கு விட்டுணுவும், சுழுத்தியவஸ்தைக்கு உருத்திரனும் அதிதேவதையாகக் கூறப்பட்டதில் சுழுத்தியவஸ்தையில் காரணங்களெல்லா மொடுங்கிச் சுகமயமாயிருக்கின்றது. சுகம் சத்துவகுணமாகும்.

சுழுத்தியில் சுகமென்பதற்குப் பிரமாணம்:—

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைமை யுரைத்த அத்தியாயம்.

ஒன்றுமறியாரிவ்வகையே யுரைப்பர்புந்திமுதலொடுங்க
இன்றுதுயின்றேனெழுந்துநன்காய்த்துயின்றேனென்ன இசைத்த
என்றும்எவைக்கும்நடுவாகியிருக்கும் ஆன்மாவுளன்அவனே [மையான்
மன்றமறையந்தரியாமியென்ன நாளும்வழங்குமால். (உ௭)

இதில் நன்றாய்த்தூங்குவது விளக்கமாயிற்று.

கைவல்யோபநிஷத்.

"சுஷுப்திகாலத்தில் சகலமும் லயமடைந்திருக்கையில் அஞ்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டவனாய்ச் சுக சுவரூபத்தை யடைகிறான்"

பிரமகீதை

கைவல்யோபநிடதார்த்த முரைக்கு மத்தியாயம்.

உறங்குமவ்வியத்தமன்னிய தமத்தினுட் புகுந்தொன்றொழியாம
விறந்தவவ்விடத்தே தன்னுருவானவின்பமே புசிக்குமீண்டெழுந்து
கறங்குபோனனவையடையினுமடையுங் கனவைவந்தடையினுமடையும்
சிறந்தமுப்புரமுமிவன் விளையாடித்திரிதரச் செய்ததேதிகழ்த்தில். (௧உ)

இனி "இவர் சிவனுக்கு அந்தஸ்ஸத்வமுண்டென்று வாதிக்கவருவார் போலும்" என்கிறார். வாதிக்கவந்தே ஷை செய்யுளையுங் காட்டினேம். அதன்பேரில் "அப்போது விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமஸைக்கூறிச்சிவனிலும் விஷ்ணு குறைந்தவர் என்று வாதிக்கும் வைஷ்ணவகண்டனமுண்டாகுகையால்" என்றுகூறி அச்சங்காட்டுகின்றார். சிவனிலும் விஷ்ணு குறைந்தவரென்று வாதிப்பதில் இந்தச்சோமசுந்தரநாயகருக் கென்னவந்தது! இவரைப்போல் நாம் "வாய்க்கொழுப்புச்சீலையால் வடிந்தது" என்பதாய் "யாகாவாராயினும் நாகாக்ககாவார்க்கால் சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு" என்னும் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தெய்வீகத்திருக்குறளை அவமதித்து அலட்சியஞ்செய்து மறந்து, விஷயத்தின்மேல் விஷயமாய்க் கண்டனஞ் செய்வதைவிட்டு, படித்துக்கௌரவமாயிருக்கும் ஒரு கனவானை வைத்து, அதன்பேரில் காலிலே விழமாட்டாதகுறையாய்க் கெஞ்சிப்பணத்தண்டமுமிறுத்துச் சுதந்தரத்தையும்விட்டு உடன்படிக்கையுமெழுதிக்கொடுத்தோமில்லையே. கொடுத்திருந்தாலன்றோ ஒருமதத்தைக் கண்டிக்க அஞ்சவேண்டும்? இவர் மதத்தைக்கண்டிக்க ஏதேனு மஞ்சுகின்றோமா? நமக்கு வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட எல்லோரும் சகோதரர்கள். வேதசாஸ்திரங்களுக்கு அவர்க்குத்தோன்றிய ஒரு உரை அவர் செய்தால் நமக்குத்தோன்றிய ஒரு உரை நாம் செய்கின்றோம். நமக்கும் அவர்க்கும் விஷயத்தின்மேல் சண்டையேயன்றி, ஆளுக்கு ஆள் சண்டையில்லை; சிநேகமே. விஷயத்தின்மேல் விஷயம் பேசுவதை விட்டு நேரே ஆளைத்தூஷித்து வைதால் ஆளுக்கு ஆளே சண்டையுண்டாம். ஒருவரை யொருவர் கொல்லமாட்டாத பகையுமுண்டாம். அது காரணமாக அநேக அனர்த்தங்களுமுண்டாம். இது விஷயமாக இந்தச் சோமசுந்தர நாயகரவர்களுக்கு எத்தனைபேர் எத்தனை விதமாகச் சற்புத்தி கூறினும் உறைப்பதில்லை. அவர்க்கு மிகச் சிநேகிதராய் அ

வனைச் சிறப்பித்துப்பேசுவோரும் தூஷகரென்றும்நியாயந்தவறுகிறவரென்றும் எழுதுகின்றார்கள். அவர்க்கு ஒருமுறை பட்டதும் ஞாபகத்துக்குவருகிறதில்லை, எதிர்ப்பக்ஷத்தாரைக்கனஞ்செய்து விஷயகண்டனஞ்செய்யலாமே. கனஞ்செய்ய இஷ்டமில்லாவிடில் தூஷியாமலெழுதலாமே. விஷயபலமுள்ளவர்க்குத் தூஷணையேதுக்கு? முற்காலத்திற்பத்திரிகையுமில்லை; அச்சுமில்லை. ஒருநூல் செய்தால் அதைப்பார்த்து மற்றொருவர் கையினலெழுத வேண்டும். அதுமிகக் கஷ்டம். ஆதலால் நூல் பரவாது. அன்றியொருமதஸ்தர் செய்தகண்டனைகிரந்தம் கண்டிக்கப்பட்ட மதஸ்தர் பலர்கையிலுமேறுவது மகாகஷ்டம். இக்காலத்தில் அப்படியல்ல. ஒருநாளில் அச்சிட்டுப் பரப்பலாம். அதுவும் உலகமுற்றும் ஒருமாசத்தில் பரவிவிடும். இரு கட்சிக்காரருக்குப் புறம்பான வேறுகட்சிக்காரரும் பார்க்கிறார்கள். பத்திரிகைகளில் விஷயத்தின்மேல் கண்டனையின்றி மனிதர்கள் மனம் புண்படத் தூஷித்து எழுதினல் அதைப்பார்க்க யோக்கியர்கள் வெறுப்புறுகின்றார்கள். ஆதலால் நியாயமாய்க்கண்டனை செய்பவர்க்கு ஒருவிதத்திலும் பயமில்லை; அவமானமு மில்லை. பொதுமனிதர்கள் சந்தோஷித்து வியந்துபேசுவார்கள். கண்டிக்கப்பட்ட மதஸ்தருங் குற்றங் கூறுவதற்கிடனிராது. ஆகலின் சோமசுந்தரநாயகர் இதைவாசித்துப்பார்த்து இனி எதிர்ப்பக்ஷத்தார் மனம் புண்படாதிருக்க இதமொழிகளால் வாதஞ்செய்து தூஷணையை விட்டொழிப்பாரென்று அவர்க்கு இதமொழிகளால் கூறுகின்றோம். இவர், வைஷ்ணவகண்டன முண்டாகுமென்றாரே. உண்டானல் வாதிக்கப்படாதோ? இவர் வைஷ்ணவகண்டனஞ் செய்ததில்லையோ? இவர்மாத்திரஞ் செய்யலாம். மற்றப்பேர் செய்யப்படாதோ? இவர் பத்திரமெழுதிக் கொடுத்ததுமுதல் வைஷ்ணவகண்டனஞ் செய்யாதிருக்கிறாரோ என்னமோ தெரியாது. அதுபற்றி மற்றவரையும் அந்தப்பத்திரத்துக் குட்படுத்தப் பார்க்கின்றாரோ என்னமோ அதுவும்நமக்குத் தெரியவில்லை. வாதஞ்செய்யும்போது அனேக மதஸ்தர்களுடைய கண்டனை யிடைஇடையில் வரக்கூடும். அப்படிக்கெல்லாமிருக்க எல்லாமதஸ்தர்களையும்விட்டு, வைணவமதஸ்தர்கள்மேல் மாத்திரம் பக்ஷமாய்ப்பேசிய காரணமென்னே? இவர்க்கு அம்மதத்திலும் அம்மதஸ்தரிடத்திலும் அச்சமிருந்தாலிருக்கட்டும். அதை நாம் வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. இதை மற்றமதஸ்தர்களுக்குச் சொல்வதுமாத்திரம் அநாவசியத்தினும் அநாவசியமென்று தோன்றுகின்றது. நமக்கு வைஷ்ணவமதகண்டனை வந்தாலுஞ்சரி, இவர்மத கண்டனை வந்தாலுஞ்சரி, நமக்குத்தோன்றியவரையில் எழுதிக்கொண்டுதான்போவோம். ஆனல் ஒருவரையுமிகழ்ந்துபேசமாட்டோம். அப்படி யேதேனும் வித்தியாசமான சொற்கள் பிசகி எழுதியிருந்து, அதைச்சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் எடுத்துக்காட்டினல் அதற்காக அவர்க்கு வந்தனஞ் செய்வதோடு அவர் செய்த நன்றியை மறவாமலுமிருப்போம்.

சிவனும் விஷ்ணுவும் பேதமில்லாதவரேன்பது பற்றி.

"சிவனும் விஷ்ணுவும் பேதமில்லாதவர்கள். அவர்களில் யாரை யுபாசிப்பது மொன்றேயென்ற போலி ஸ்மார்த்தர்கள் கூறுவதும் சிவாவதாரமென்றிவர் கொண்டாடும் சங்கராசாரியர் விஷ்ணு புஜங்கமுதலிய நூல்கள் செய்து விஷ்ணுவை வழிப்பட்டதும் ஸர்வாசங்கதமாம்" என்று கூறி, அவர்களுடைய கருத்தையணுத்துணையுமறிந்து கொள்ளாதவரெனப் பட்டப்பகலாய்க்காட்டிக்கொண்டார். போலி ஸ்மார்த்தர் கூறுவதற்கு யாருமுத்தரவாதியல்லர். எல்லாமதஸ்தரிலும் எல்லாச்சாதியாரிலும் எல்லாப்பொருள்களிலும் போலியுண்டு. போலியை யதார்த்தமாகக்கொண்டு பேசுதல் தகுதியன்று.

போலிச்சித்தாந்திகள் கூறுவதற்கு யதார்த்த சித்தாந்திகள் உத்தரவாதியா கார். ஆனால் அவ்வாறு கூறுவோர் போலி ஸ்மார்த்தரன்று ; யதார்த்த ஸ்மார்த்தரே. அவர் கூறும் ரகஸியங்களினுழத்தைத் தெரியாமலும் துவேஷத்தாலும் உணர்ந்துகொள்ளாமையான குற்றமிவர்பேரிலேயே யுள்ளது. அதைத்தெரியப்படுத்துவோமாக. பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய இம்மூவர்க்கும் விலக்ஷணமாயுள்ள பொருள் பிரமம் அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமானசிவன். இன்னும் பல பரியாயநாமமுண்டு. பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் இம்மூவரில் ஒருவர்க்கொருவர் முறையேமேலானவர். இம்மூவர்க்கு மேலானதும் அதிட்டானமானதும்பிரமம். ஷை மூவரும் சிருட்டியாதித்தொழிலினிமித்தம் பிரமத்தினின்றுந்தோன்றிப் பிரமத்திலேயேலயமாவர். பிரமம் முப்போதுமுள்ளது. ஷை மூவர் ஒருகாலத்திலுள்ளவர். அதாவது தோன்றுதற்குமுன்னரும், ஒடுங்குதற்குப்பின்னருமில்லாதவர். இதன்படியே ஷை மூவரையும் ஒருவர்க்கொருவர் மேலானவரெனச்சொல்லி, ப்ரம்மஸ்வரூபமான சிவனை ஷை மூவர்க்கும் அதிஷ்டானமாகச் சொல்வார்கள் யதார்த்தஸ்மார்த்தர்கள். உருத்திரர்க்கும் விஷ்ணுவுக்கும் அதிஷ்டானம் பிரமமானதாலும் அந்தப்பிரமமே சிவனானதாலும் அதிஷ்டானமான சிவனும் மாயாசகிதரான விஷ்ணுவும் ஒன்றென்று சொல்லுவார்கள். இது உண்மையானதுதான். அன்றி யுக்தி அநுபவங்கட்கும் ஒத்திருக்கிறது. இதற்குவமானங்கூறி அதன் பிரகாரம் உவமேயத்தைப் பொருத்திக்காட்டுவோம்.

ஒரே எடையுள்ள பொன்னால் கிரீடமொன்றும் சிலம்பு ஒன்றுஞ் செய்து கிரீடஞ்செய்யக்கூலி ரூபா ஆயிரமும் சிலம்பு செய்யக் கூலி ரூபா பத்துங்கொடுத்தோமெனவைத்துக்கொள்வோம். அப்படிச்செய்வித்த கிரீடத்துக்கும் சிலம்புக்கும் தாரதம்மியங்கள் எப்படியோ, அப்படியே உருத்திரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்குமாம். இதனால் உருத்திரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் ஏற்றக்குறைச்சலேற்படுகின்றது ; பொன்னும் சிலம்பும் எப்படி ஒன்றோ அப்படியே சிவனும் விஷ்ணுவுமொன்றென்று மேற்படுகின்றது. காரியங்களிலொன்றுக்கொன்று பேதமில்லையென்று சொல்லப்படாது ; காரியத்துக்கும் காரணத்துக்கும் அபேதஞ்சொல்லலாம். இந்த அர்த்தத்தைக்கொண்டே சிவனும் விஷ்ணுவுமொன்றென்று ஸ்மார்த்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்மிருதி, வேதத்தின்பொருளை நினைத்துச்செய்யப்பட்டமையால் அதுகாரணமாக அதற்கு ஸ்மிருதியெனப் பெயர்வந்தது. அதன்வழி நிற்போருக்கு ஸ்மார்த்தரொன்றுபேர்.

ஸ்மிருதி மிகு சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு :—

சூதசங்கிதை சிவமான்மிய கண்டம் புராணவரலாற் றத்தியாயம்.

அறையுமெந்நூற்கும்மறை பிரதானமாகிய பெரும்பிரமாணம்
பொறைதருமிருதி புராணங்களுபபுராணமற்றுள்ளசாத்திரங்கள்
நிறைதருமறைக்கு விரோதமாகாது நிகழ்த்திமெனுகுணமாகி
யுறைதருமறைக்கு விரோதமாநூல்களொருவர்க்கும் பயன்படாதனவே (கூகூ)

ஆதிநாள்முக்கணெம்மான் அலர்மகன் தனையுண்டாக்கி
ஓதுதன்னுருவினின்ற மறையினோடுறுபடைப்புங்
காதலினவற்குநல்கக் கனாமறைப்பொருள்விளங்க
மேதகுமருளாலன்னோன் மிருதியைநிருமித்தானே. (சக)

ஷ வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயம்.

மிருதிபுராணம்சைவாகமந்தருக்கம் பாரதமுன்விளம்புநூல்கள்
கருதுறுமத்துவிதபரமே யுரைக்குஞ்சிலசுருதிகடியஞ்ஞானப்
பெருநிவிர்த்திமூலமாகவும் பேசுசிலசுருதிபிறங்காநிற்கும்
ஒருவில்விதிமூலமாகவும் அத்துவிதப்பொருளை யுரைக்குமாலோ. (அ)

பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

தத்தமாலானபெத்தவாதியர் தாந்தங்களிற்றுங்கடர்க்கங்கள்
கத்திடாநிற்கும் பரிசெலாஞ் சுருதிமிருதிகள் கருதியதழிக்குஞ்
சுத்தமாவிருத்தமாகுமென்றே யென்றுணிவுதொல்பிறவியிற் சுழல்வார்
சித்தமானதுபோயிவற்றிலே காதல்செய்யுமுன்செய்ததீவினையால். (க)

காதும்வாதியர்களாலே கலியுகத்துள்ளோர்கெட்டு
வேதமோதியவாசெய்யார் மிருதிசொல்லுவதுஞ்செய்யார்
பூதியுமணியார்ஞான சாதனபூதமாக
வோதுவதொன்றுஞ்செய்யா ரொழிந்ததேயுகந்துசெய்வார். (கஅ)

ஷ கேனோபநிடதார்த்த முரைக்கு மத்தியாயம்.

தொல்லைநல்வினையால் சுருதிநன்மிருதிசொன்னவாதுணிந்தவத்தூயோர்
ஒல்லையில்பரமாத்துவித வேதனத்தையுள்ளவா றுணரவேயுணர்வர்
நல்லவிப்பரமாத்துவித ஞானியைநாராயணனு னுருத்திரனு
மெல்லையிலெல்லாத்தேவரும் பூசித்தேத்தவும் படுமிவனென்றும். (ருஅ)

ஷ முண்டகோப நிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

சுருதியுமிருதியுஞ் சொன்னவாறுநின்
றிருமையுமனித்தமென்றேதும்விட்டுநற்
குருவினைவழிபடிற் கோதிலாவவன்
அருளிமெழிவற நின்றவப்பொருள். (கக)

பிரகதாரணிய வுபநிடதத்தில் மைத்திரேயப் பிராமணார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

வேதநூல்மிருதிபுராணம் அத்துவிதமெய்ம்மையே விளம்பமெய்த்தர்க்கம்
சாதியாநிற்கத் தத்துவஞானத் தவருமிப்பொருளையேசார
ஆதியாஞ்சிவனுராயணனு னிங்கறைந்தது மபேதமாயிருக்க
வாதியாமொருவர்க்கிதையனுதரித்தல் மாயையினுடையவல்லபமே. (கச)

திருவிளையாடற்புராணம்.

மறைவழிமதங்கட்கெல்லாம்மறைபிரமாணம்பின்சென்
றறைதருமிருதியெல்லாம்அவைக்கனுகுணமாம்இன்ன
முறையினல்மார்த்தமென்றுமொழிவதுஅம்மார்த்தஞ்சேர்ந்த
துறைகள்வைதிகமாம்மேலாச்சொல்வதிச்சுத்தமார்க்கம்.

இனிச்சிவாவதாரமென் றிவர் கொண்டாடும் சங்கராசாரியர் விஷ்ணு Siva
புஜங்க முதலிய நூல்கள் செய்து விஷ்ணுவை வழிபட்டது சர்வாஸங்கதம்
என்கிறான்றே ? அதற்குஞ்சமாதானஞ்சொல்வோம். விஷ்ணுவை வணங்கு
வதனாலே குற்றமில்லை. விஷ்ணுவைப்பரதத்துவமாகச் கொண்டு வணங்கப்

படாதென்பதிவர் கருத்து. சங்கராசாரியார் விஷ்ணுவைப்பரம்பொருளாகக் கொண்டு வணங்கினரென்பதற்கு யாதொரு ஆதாரமுமில்லை. அவர் முறை பிறழாது துதித்திருக்கிறார். அந்த முறைபிறழாமையென்னெனின் பிரமனைத்துதிக்குங்கால் இந்திராதி தேவர்களால் வழிபடத் தக்கவனென்றும், விஷ்ணுவைத்துதிக்குங்கால் பிரமன் இந்திரன் முதலானவர்களால் வழிபடத்தக்கவனென்றும் உருத்திரனைத் துதிக்குங்கால் விஷ்ணுபிரமன் இந்திரன்முதலியவர்களால் வழிபடத்தக்கவரென்றும் பிரமத்தை அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமான சிவனைத்துதிக்குங்கால் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களாலே வழிபடத்தக்கவரென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையேயாம். விஷ்ணுஸ்துதியில் விஷ்ணுவைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லியிருக்கிறாரேயென்று சங்கிக்கலாம். அப்போது அதிஷ்டான ப்ரம்மத்தைச் சேர்த்துச்சொல்வர். முன் சொன்னபடி சிலம்பும் பொன்னுமொன்றாவதுபோல விஷ்ணுவும் அதிஷ்டான ப்ரம்மமுமொன்றாம். அதிஷ்டானத்தைச்சேர்த்து விஷ்ணுவைப்பரத்துவமாகத் துதிக்கும்போதும்ஷை முறைபிறழாது பிரமாதி தேவர்களால் வழிபடத் தக்கவனென்று சொல்லுகிறாரே யன்றிப் பிரம உருத்திரரால் வழிபடத்தக்கவனென்று சொல்லுகின்றாரில்லை. அம்பாள் ஸ்தோத்திரத்திலும் இந்தக்கிரமம் தவறாது. லட்சுமீஸ்தோத்திரத்திலும் ஸரஸ்வதி ஸ்தோத்திரத்திலும் இந்தக்கிரமம் பிசகாது.

சூதசங்கிதை பரமவிஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயம்.

பரதத்துவ அபேதபுத்தியாலிம்மூவரையும்பரமென்
றுரவிற்பொலிவேதாகமமாதிகடாமுரைக்குமுறைத்தாலுந்
திரிமூர்த்திகளுளுருத்திரனேதிகழ்சத்துவநற்குணதேக
மரியதிறத்தோனுதலினல்விசேடனுவான்மாதவத்தீர், (௰௧)

ஷை விசேடசிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

பரதத்துவஅபேதத்தைப்பற்றிப்பிரமன்மாயனிவர்
விரவுசிருட்டிசெய்வரென விளம்புவார்களெஞ்ஞான்றும்
கரவின்முனிவீர்பரமார்த்தமாகக்கடுக்கைநறுந்தொடையோ
டரவும்புனைந்தபரசிவனேயாற்றுஞ்சிருட்டியென்றுணர்வீர். (௯)

ஷை சருவசாத்திர சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

திரிமூர்த்திகளுமவருடையதிகழுமவதாரங்களுநன்
கரியசிவத்தியானஞ்செய்தாலுமவிரும்பரமான்ம
வுரியதாகியவிபாகத்தினுறச்சேர்ந்தவரேயல்லாமல்
விரியுஞ்சீவவிபாகத்திற்சேர்ந்தோரல்லர்மெய்த்தவத்தீர். (௯)

இந்த அர்த்தத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுவுக்கும் சிவனுக்கும் அபேதங்கூறுகின்றனரேயன்றி மற்றப்படியன்று. பிரமவிஷ்ணு ருத்திரன் சிவன்இவர்களை முறையே யொருவர்க்கொருவர் மேலென்று அவரது தோத்திரங்களினல் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகின்றது. இந்தக்கிரமம் தத்துவராயர் பாடியபாடுதுறையிலுங் காணலாம்.

புல் பூடாதிகள் பிரமஸ்வரூப மேன்பதுண்மை யேன்பதுபற்றி.

'புல், பூடு, புழு, மரம், விலங்கு, பறவை, மனிதர், தேவர் முதலிய எல்லாப்பிறப்பும் பிரமஸ்வரூபமென்று கொண்டாடுமிவர் மதத்தில்' என்று கூறியிருப்பதால் அவ்வாறு கூறுவது வேதசாஸ்திர விருத்தமென்று சோமசுந்தர

நாயகரபிப்பிராயப்படுகிறதாய்த் தெரிகின்றது. புல் முதலியவைகள் ப்ரம்மஸ்வரூபமென்பது இவர்க்குடம்பாடில்லை; வேறென்றே சொல்லவேண்டும் போலும். வேறென்று சொன்னால் பிரமம் அபரிபூரணமாகின்றது. இதற்கு யாதுகூறுவர்? 'புல் முதலியவற்றில் பிரமம் நிறைந்திருக்கிற'தென்னின் இதற்குவமானம் வேண்டும். "குடத்தினிறையச் சலமிருப்பதுபோ"லென்னின் குடமானது சுற்றிலுமுள்ள ஓடுதவிர மற்றவைகள் புரையுடையதாயிருப்பதாலும் அவ்விடத்தில் குடமில்லாமையாலும் குடமானபொருளில்லா விடத்தில் நீரிருக்கிறது. இதைப்போல வுவமேயத்தைப்பார்த்தால் புல்லினுள்ளே புரையிருக்கவேண்டும். அந்தப்புரையில்தான் ப்ரம்மமிருக்கவேண்டும். புல்லுள்ளவிடத்தில் ப்ரம்மமிருத்தல் கூடாது. அன்றிக் குடஆதாரத்தின்பேரில்தான் நீரிருக்கிறது. ஆதாரமில்லாமையால் குடத்துக்கு வெளியில் நீரிராது. அப்படியே புல் முதலிய பொருள்களின் ஆதாரத்தின்பேரில் அவைகளுக்குள் ப்ரம்மமிருக்கும். புறம்பில் ஆதாரமில்லாமையால் ப்ரம்மமிருக்கக்கூடாது. ஆதலாலிவ்வுவமானம் பொருத்தமுடையதன்று. அடியுமேலுமில்லாத பாத்திரமொன்றை நீர்நிறைந்த தடாகத்தின் மத்தியில் அழுத்தினால் நீர் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்திருக்கின்றதன்றோ? அதுபோல 'பிரமம், புல் முதலிய பொருள்களினுள்ளும் புறம்பும் நிறைந்திருக்கின்ற' தென்னின் இதுவும் குற்றமாகும். பாத்திரத்தினுள்ளும்வெளியும் நீர் பூரணமேயன்றி யிடையிலன்று. இடையில் பாத்திரமிருக்கின்றது. பாத்திரமுள்ளவிடத்தில் நீரின்று. அதுபோல் புல்முதலிய பொருள்களின் உள்ளும்புறம்பும் பிரமமிருக்கிறதாயுமிடையிலின்றெனவும் சொல்லவேண்டும். "எள்ளிலெண்ணெய்போல்நிறைவு சொல்லலா"மென்னின் இதுவுந்தோஷமுள்ளதுதான். எள்ளைச்செக்கில் வைத்தாட்டினால் திப்பியும் நெய்யுமான இரண்டுபொருள்களாகின்றன. எள்ளானது எவ்வளவு அளவு அல்லது எடையிருக்கின்றதோ, அவவளவு அளவுஅல்லது எடைநெய்யேனும் திப்பியேனுமில்லை. இரண்டுஞ் சேர்ந்தால் தான் இருக்கின்றது. எள்ளளவுக்கு அல்லது எடைக்கு நெய்எவ்வளவு குறைகிறதோ அவ்வளவுக்குத்திப்பியிருக்கிறது; எள்ளளவுக்கு அல்லது எடைக்குத் திப்பி எவ்வளவு குறைகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு நெய்யிருக்கிறது. எள்ளென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள் திப்பியும் நெய்யுமன்றி வேறொன்றுமில்லை. எள்ளென்று சொல்லப்படும் பொருளில் சில பாகம் திப்பியும் சிலபாகம்நெய்யுங்கோர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் நிறைவுசொல்லப்படாது. இதன்படி பார்த்தால் பிரமம் நிறைவற்றதென்றே சொல்லவேண்டும். எள்ளிலெண்ணெய் திருட்டாந்தம் தூலமாய்ச்சொல்லப்படுகிறது. ஆழமாய் விசாரித்தால் சரிப்படாது. "ஆகாயம் மற்றநான்கு பூதங்களில் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பதுபோல் சொல்லலா"மென்னின், இதுவுந்தோஷமாய்முடிகிறது; அன்றிப்பிரதிவாதிக்குப்பிரதிகூலமாகவும் முடிகிறது. எங்ஙனமென்னின் கூறுவாம். ஆகாயமும் மற்றநான்கு பூதங்களும் காரணகாரியம். ஆகாயம்காரணம்; நான்கு பூதங்களும் காரியம்; மண்ணுங்குடமும் போலக் காரணமானமண்ணைத் தவிரக் காரியமான குடமெங்ஙனமின்றோ, அங்ஙனமே காரணமான ஆகாயத்தைத்தவிரக் காரியமான நான்கு பூதங்களுமின்றென்றே சொல்லவேண்டும், இதன்படியே யுவமேயத்தைப்பார்ப்போமானால் பிரமம் காரணம்; புல் பூடு முதலியவுலகம் காரியம். காரணத்தையன்றிக்காரியத்துக்குப் பொருளிராமைபோல் பிரமத்தையன்றிப் புல்பூடாதியுலகிற்குப்பொருளிராது. மண்ணானது குடத்தில் நிறைய இருக்கின்றதென்னின் மண்ணைப்போலக் குடமொரு பொருள் உண்மையாயிருந்து அதில் மண் நிறைய இருக்கின்றதென்பதல்ல. மண் உண்மை; குடம் உண்மைப்போலி. போலியில் யதார்த்தம்நிறையவிருப்பது

கூடும். யானைவாகனத்தில் மரம் நிறைய இருக்கிறதென்று சொல்வதுபோலாம். யானையொருபொருளும் மரம் ஒரு பொருளும் ஆகஇரண்டும் உண்மையன்று. ஒன்று உண்மை; ஒன்று தோற்றம். இதுபோல் பிரமமான பொருள் உண்மை; புல் பூடாதியுலகந்தோற்றம். இந்த அர்த்தத்தைக்கொண்டே திருமந்திரத்தில்,

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல்பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல்பூதமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணிபூடணம்
பொன்னில் மறைந்தது பொன்னணிபூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களாந்
தன்னில் மறைந்தது தன்கரணங்களே.

என்று கூறியிருக்கிறார். இதன்படிபார்த்தால் காரணமேகாரியமாகிறது; மரமேயானையாகிறது போலாம். மரம்காரணம்; யானைகாரியம். மரம்யானையாகிறபோது மரமே யானைஸ்வரூபமென்று சொன்னால் தோஷமென்ன? மரத்தின்காரியமான யானை, குதிரை, தேர் முதலியவற்றையெல்லாம் பார்த்து இவைகளெல்லாம் மரஸ்வரூபமென்று எப்படிச்சொல்லலாமோ, பொன்னின் காரியமான பூஷணங்களை யெல்லாம் பொன்னின் ஸ்வரூபமென்று எப்படிச் சொல்லலாமோ, நூலின்காரியமான வஸ்திரங்களை யெல்லாம் நூலின் ஸ்வரூபமென்று எப்படிச்சொல்லலாமோ அப்படியே பிரமத்தின்காரியமான புல் பூடாதிகளைப்பிரமஸ்வரூபமென்று சொல்லத்தடையென்ன? இப்படிச்சொன்னால் பிரமத்துக்கும் பூரணஞ்சித்திக்கிறது; புல் பூடாதிகட்கும் ஒருவிதமாக இருப்புஏற்படுகிறது. பிரமமே அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமான சிவனே யாவுமாயிருக்கிறானென்பதற்குச் சுருதி முதலிய பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

யசுர்வேதத்தில் கைவலியோபநிஷத்.

அவரே சிவன், அவரே இந்திரன், அவரே நாசமில்லாதவர், அவரே விஷ்ணு, அவரே பிராணன், அவரே காலம், அவரே அக்கினி, அவரே சந்திரன், உண்டாயிருக்கிறதும் இனியுண்டாகப்போகிறதுமாகிய எல்லாம் அவரே. சாசுவதமாயுள்ளவரும் அவரே. அவரையறிந்து மிருத்துவைத்தாண்டுகிறான். முத்திக்குவேறு வழியில்லை.

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத்.

சிவனேகுரு, சிவனேதேவன், சிவனேவேதம், சிவனேபிரபு, சிவனேநான், சிவனேசகலமும், சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை.

சூதசங்கிதை

ஞானிபணிவிடைப்பேறுசொற்ற அத்தியாயம்.

வானேவளியேயொளியேயறலேமண்ணேமற்
றானேயுயிரேகதிரேமதியென்றேரெண்மெய்
நானேயுடையேனென்பாய்மறையுநவில்கிற்கு
மானேறுடையாயடியேன்வேறோவருளாயே. (௩௯)

ஷை பிரமன் முன்னோர்தில்லையினேற்றுஞானம்பெற்ற அத்தியாயம்.

உலகெலாமுருவாகியபுருடனுக்குளமா
யிலகுறுந்தரிசனஞ்செயின்முத்தியீகுவதா
யலகில்பாவமும்போக்கிநல்லருளளிப்பதுவாய்க்
குலவுபோகமும்வேண்டுவோர்க்கருள்குணத்ததுவாய். (௰எ)

ஷை மானதயாக முரைத்த அத்தியாயம்.

விதியுநிடேதமுமருவுவித்தையு மவித்தையுமெய்ச்சபலவாதந்
துதியறுநிட்பலவாதமிருக்கிறதின்றெனச்சொல்விவகாரத்திற்குப்
பதிதருகோசரமான சகலமுமொண்பரசிவசொரூபமென்றே
கதிமருவுதியானஞ் செய்திடல்வேண்டுங்கற்றுயர்ந்துகமையின்மிக்கீர். (கசு)

ஷை தைத்திரியவுபநிடததாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயம்.

பிரமன்முதற்றுரும்பீறுப்பேசாநின்றவுலகமெலாம்
பரவுமந்தப்பரமசிவனே பண்பாரந்தப்பரசிவன்றன்
சொரூபஞானமுள்ளோனே துலங்குசீவன்முத்தனுங்
கருமமாதிகளாற்சீவன்முத்தனுகான்கடைப்பிடிமின். (அ)

கூர்மபுராணம்

விசுவரூப அத்தியாயம்.

அணுவாமெவைக்குமணுவாயிருத்தியகில்ங்கண்மூடியொளிருந்
தணியாதவண்டவுருவாயிருத்திதருபஞ்சபூதமதிவான்
மணியாமருக்கனுயர்சோமயாசிவடிவாயிருத்திமறையுங்
கணியாதிருத்திநினையார்கணிப்பர்களைகண்ணதாயபெரியோய். (உஉ)

வாயுசங்கிதை

பரசிவப்பிரபாவ முரைத்த அத்தியாயம்.

நிற்பனநடப்பனயாவுநேர்ந்திடிற்
பொற்புறுசடையவனுருவம்போனுமா
லற்புதப்படவிவ்வாறமர்வனென்றதைச்
சொற்படுபசுக்கடாந்தோன்றவோர்ந்திடா. (க)

ஷை தோத்திரமுரைத்த அத்தியாயம்.

சகத்தினுக்கன்னையாகியே யுறைவோய்சகத்துருவாகியே யிருப்போய்
மிகத்திகழ்ந்திலங்குவடிவினேயுளத்துள்விளையுமஞ்ஞானத்தையறுப்போய்
வகுத்திடுசமயம்யாவையுமுடையோய்வயங்கியகுணங்களையுடையோய்
தகைப்படுமேலோராவியுளுறைவோய்தழைத்துநீவென்றிடவேண்டும். (ச)

மனுஸ்மிருதி பிருகுவாக்கியம் தத்துவோபதேசம்.

கக௮. கண்ணுக்குத் தெரிகிறதாயும், தெரியாததாயுமிருக்கிற எல்லாப் பதார்த்தமும் பரமாத்துமாவினிடத்தில் வாசஞ்செய்கிறதாய் யோகதியானத்தால் பார்த்து வேறிடத்தில் மனம் வைக்காமல் பிரம சாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிறவன் அதர்மத்தில் மனதை வைக்கமாட்டான். ஏனென்றால், எல்லாம் பிரமசுரூபமென்று அறிந்திருக்கையால் அவனுக்குச் சத்துரு மித்திராளில்லாததால் இராகத்துவேஷங்களே நேரிடாதல்லவா ?

திருவாசகம்.

ஏகன்அனேகன் இறைவன்அடிவாழ்க.

அருவமுமுருவமு மானாய்போற்றி.

வானாகிமண்ணாகிவளியாகியொளியாகி
ஊனாகியுயிராகி யுண்மையுமாயின்மையுமாய்.

நிரந்தஆகாயம் நீர்நிலம்தீகாலாய்
அவையல்லவாய் ஆங்கேகரந்ததோர்உருவே.

பூதங்களைந்தாகிப் புலனாகிப்பொருளாகிப்
பேதங்களனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப்பெருமையனே.

கூறும்நாவேமுதலாகக் கூறுங்கரணமெல்லாம்நீ
தேறும்வகைநீதிகைப்புநீ தீமைநன்மைமுழுதும்நீ
வேறோர்பரிசிங்கொன்றில்லை மெய்ம்மையுன்னைவிரித்துரைக்கின்.

அட்டமூர்த்தியழகன்.

சுந்தரமூர்த்திஸ்வாமிகள்தேவாரம்.

ஊனாயுயிரானாயுடலானாயுலகானாய்
வானாய்நிலனாய்கடலானாய்மலையானாய்.

நிலனேநீர்வளிதீநெடுவானகமாகிநின்றபுலனே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்தேவாரம்.

மாயவன்சேயவன்வெள்ளியவன்விடஞ்சேருமைமிடற்ற
னாயவனாகியோரந்தரமும்மவனென்றுவரையாகந்
தீயவனீரவன்பூமியவன்திருநாரையூர்தன்னின்
மேயவனைத்தொழுவாரவர்மேல்வினையாயினவீடுமே.

குற்றநீகுணங்கள்நீகூடலாலவாயிலாய்
சுற்றம்நீபிரானும்நீதொடர்ந்திலங்குசோதிநீ
கற்றநூற்கருத்தும்நீயருத்தமின்பமென்றிவை
முற்றும்நீபுகழ்ந்துமுன்னுரைப்பதென்முகம்மனே.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்தேவாரம்.

அண்டமாய்ஆதியாய் அருமறையோடைம்பூதப்
பிண்டமாய்.

ஊரானையுலகேழாய்நின்றான்றன்னை.

நீதியாய்நிலனாகிநெருப்பாய்நீராய்நிறைகாலாயிவையிற்றினியமமாகிப்
பாதியாய்ஒன்றாகியிரண்டாய்மூன்றாய்ப்பரமாணுவாய்.

ஐம்பெரும்பூதங்களாய்.

ஓசையொலியெல்லாம்ஆனாய்நீயே.

எல்லாவுலகமுமானாய்நீயே.

அல்லாய்ப்பகலானாய்நீயே.

ஒன்றாயுலகனைத்துமானார்தாமே.

உருமூன்றாயுணர்வின்கண்ணொன்றானை.

மூவன்காண்மூவர்க்குமுதலானான்காண்.

இருநிலனாய்த்தீயாகிநீருமாகி யியமானனாய்எறியுங்காற்றாகி, யருநிலைய திங்களாய்ஞாயிறாகி யாகாசமாயட்டமூர்த்தியாகிப், பெருநலமுங்குற்றமும்பெண்ணும்ஆணும் பிறருருவுந்தம்முருவுந்தாமேயாகி, நெருநலையாயின்றாகிநாளையாகி நிமிர்புன்சடையடிகணின்றவாறே.

மாலாகிநான்முகனாய் மாபூதமாகி.

இப்பொன்நீஇம்மணிநீயிம்முத்துநீயிறைவனீயே
யேறூர்ந்தசெல்வன்நீயே.

தானலாதுலகமில்லைசகமிலாதடிமையில்லை.

திருமந்திரம்.

தானேதிசையொடுதேவருமாய்நிற்குந்
தானேயுடலுந்தத்துவமாய்நிற்குந்
தானேகடல்மலையாதியுமாய்நிற்கும்
தானேயுலகில்தலைவனுமாமே.

உடலாயுயிராயுலகமதாகிக்
கடலாய்க்கார்முகினீர்பொழிவானாய்
இடையாயுலப்பிலியெங்குந்தானாகி
யடையார்பெருவிழியண்ணல்நின்றானே.

இலிங்கபுராணம் பசுபதிபாசமுரைத்த அத்தியாயம்.

பதியாகியுறைபவனேமாயையெனும்பாசத்தாற்பசுக்களாகி
வதியாநிற்பனஎவையுங்கட்டிடுவென்முகைவிரிநாண்மலர்கடுவித்
துதியாமெய்ஞ்ஞானத்தால்தொழுதிடில்அத்தொடர்ச்சியினையகற்றித்தூய
துதிமேவியமர்ந்துறையக்கண்ணிரங்கிக்கருணைபொழிந்திடுவன்றானே (௫)

ஷை நான்முகனுமாயனுந்துதித்த அத்தியாயம்.

நினைப்புமாய்மறப்புமாகிநினைவினுக்கெட்டாதொன்றாய்
அனைத்துமாய்நின்றாய்போற்றியருமறைக்கொழுந்தேபோற்றி
கனைத்துவண்டிமிரவிள்ளுங்கடுக்கையங்கண்ணியோடு
புனிற்றுவெண்டிங்கட்கண்ணிபுனைந்தசெஞ்சடையாய்போற்றி. (௨)

ஷை சத்தசத்து முதலானவை யுரைத்த அத்தியாயம்.

பன்னுகின்றசத்தாகியசத்தாய்அவற்றின்பதியாகி
மன்னியுறைதலாற்சிவனைசதசத்பதியாமெனவுரைப்பார்
முன்னிலவியத்தானறியேயுறைந்தவதனான்முதுமறைதேர்
நன்னாமுனிவரவ்வியத்தவொன்றுநாடிநவின்றிடுவார். (௨)

"புல், பூடு, விலங்கு, பறவை, மனிதர்களைப் பிரமஸ்வரூபமென்று சொன்னால் அவைகளெல்லாம் சடமாயினவே; அன்றி அவ்வுயிர்கள் படும் ஜனன மரணமுதலியவற்றால் உண்டாகுந் துக்கமெல்லாம் அப்பிரமத்தைச்சாருமே" என்று சங்கைபண்ணக்கூடும். அதையும் பரிகரிக்கிறோம். சொப்பனவுலகு சடம்; அது சித்தாகிய மனத்தினின்றுந் தோன்றுகின்றது; அன்றி அச்சொப்பனவுலகிலுள்ள பல்வுயிர்கள்படும் சுகதுக்கங்கள் அம்மனத்தைத் தொடுவதில்லை. சொப்பனவுலகங் காரியம்; மனம் காரணம். காரியமுண்டாதற் கேது

வானசக்தி காரணத்தி னிடமிருப்ப தியற்கை; கடசத்தி மண்ணின்கண்ணும் படசத்தி நூலின்கண்ணு மிருப்பதுபோல். அந்தச்சத்தியிருவகை: பின்னசத்தியென்றும், அபின்னசத்தியென்றுமாம். மனத்தினிடத்து அப்படிப்பட்ட பின்னசத்தியிருக்கிறது. அந்தச்சத்தியின்காரியந்தான்சொப்பனவுலகு. பின்னசத்தியின் காரியமாகலின் அச்சொப்பனவுலகிலுள்ள வுயிர்கள் படும் துக்க சுகங்கள் மனத்திற்குப்படுவதில்லை. அப்படியே சிவனிடத்துப் பின்னசத்தியென வோர்சத்தியுள்ளது. அது, காரியமாய்க் காரியப்பொருள்களைப் பின்னமாகவே தோற்றுவிக்கும். அப்படித்தோற்றுவிப்பதால் இச்சாக்கிரத்திலுள்ளவுயிர்கள் அநுபவிக்கும் துக்கசுகங்கள் சிவத்தைத்தொடுவதில்லை. மாயையானது சிவத்தின்கண் அவாந்தரமாயுள்ளது. பிரமத்தைத்தவிர இல்லவுமில்லை; அதனால் ஒருவாறு அபேதஞ்சொல்லவும்படுகின்றது. அப்படியிருந்தாலும்பிரமத்துக்கு விரோதமான பொருள்களைப் பேதமாக வுண்டுபண்ணும் சத்தியைப்பெற்றது.

சூதசங்கிதைப்பரமவிஞ்ஞானமுரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னுமவித்தையாற்பசுபேதமுமொய்வலியமாயையாற்
பன்னுபரதத்துவபேதமுங்கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதிவாசனுபேதத்தாலே
பின்னுபேதமாமவித்தைபேசுபசுபேதத்திற்கும். (௬)

குணங்களுடையவாசனுபேதத்தாற்கொள்பேதமா
யிணங்கவிருக்குமாயையிபைபரதத்துவபேதத்திற்கு
முணங்கலறுகாரணமாகுமொழியாப்பவஞ்சமயக்கொழியப்
பிணங்கலறுநன்னெறிநின்றபெரியீர்காண்மும்மூர்த்திகளுள். (௭)

ஷை வேதப்பிரமாணியவிசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஙோயவுடதங்கள்போலப்பாத்தியபாதகபாவத்தாற்சைத்தியமு
மாயதோர்சித்துநான்மறையதனிலறைதரப்படும்பரசிவத்தின்
வாயசக்கியகாரியஞ்செய்யவல்லமாயையான்மாமறைப்பொருளிற்
பாயவிரோதமாகவும்விரோதமாகவுந்தோன்றுமாற்பனவீர். (௧௨)

ஷை விசேஷசிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

கருத்தாவாயபரசிவன்றன்மாயையொடுவேறறக்கலப்புற்
றிருப்பானெனினும்பூருவகற்பத்தினியைவாசனையானுங்
கருச்சாய்த்துயர்ந்தீர்செறிகாலகருமவனுகுணமதாயுந்
தருக்காநின்றமாயைக்குந்தனக்கும்பேதங்கற்பிப்பான். (௨)

அறையாநிற்குங்கற்பிதமானதுவாத்துவமல்லாமையாற்
குறைதீர்ந்தீர்கற்பிதபேதங்கூறுஅபேதம்பாதியா
திறைபின்பூருவேட்சணவாசனையாலீட்சிதாவுமாய்
மறைதன்மாயையொடுகூடிமாயாகுணபேதங்களால். (௩)

திரிமூர்த்திகளைப்படைத்தவர்க்குந்திகழந்தரியாமியாயிருப்பான்
துரிசிலவரும்பரதத்துவபேதத்தான்முத்தொழில்செய்வா
ருரியவிசேடரூபத்தொவ்வொருவரொவ்வோர்காரியத்தைப்
பிரியமருவச்செய்வார்கள்பேணிபுணர்மின்மாதவத்தீர். (௪)

தூலபூதங்களண்டபேதங்கள் சொற்றிடுமுலகபேதங்கள்
சீலமார்சீவதேகபேதங்கள்செப்புறுக்குமபூதத்

தேல்முன்கற்பம்போலவுண்டாகுமிசைத்திடுசீவர்கட்கம்மா
பாலபோகார்த்தமாகவனேகபௌதிகங்களுமுண்டாமாதோ. (௫)

நிருமலசிவன்றன்மாயையாற்கனுப்போனிருமிக்கப்பட்டனவெல்லா
மருவுகாரியங்காரணத்திற்குவேருகாமையின்மாயைரூபந்தான்
பெருகுமாயையுமற்றதிட்டானமாகும்பிரமத்தின்வேருனதன்று
குருபரனருள்கைக்கொண்டுமுக்குறும்புங்கொன்றுயர்ந்தோங்கியமுனிவீர்கஉ

தத்துவஞானத்தாற் பரசிவமேசகமாயைசீவன் முன்னுன
கொத்துறுசொரூபமாகவே தெரியுங்குறித்திடுன் வேறென்றுமிலேச்ச
கத்துவேருகப்பார்ப்பவன் பந்தக்கடுந்தளை நீங்குமுனென்றும்
பொத்துமாமலத்தினீங்கியின்னருளைப் புணர்ந்தின்பமாந்தருமுனிவீர் (௧௩)

ஆதலாலளவைதருக்கமெய்க் குரவனருண்மொழி யனுபவஞ்சிறிது
மேதமிலாதசிவப்பிரசாதமிவைகளினுலுறவெல்லா
மேதகுசிவமேயென்பது தெரிந்துமேவு கேவலமதாயிருப்போன்
சாதலின்முத்தியடைவனுலென்று சாற்றிடுமாமறையனைத்தும். (௧௫)

சகமெலாஞ்சிவமேயெனத்தெரிகின்ற தண்ணியஞானமுஞ்சிவமென்
றகமில்கேவலநிற்சலமரீ இயிருக்குமவனுக்குநீடேதமேசித்தி
தகவுறுமசித்தியிவற்றென்றுமில்லை சகமிலையஞ்ஞானமில்லை
யுகவிலாஞானமில்லைமற்றென்றுமில்லையென்பாருணர்வுடையோர் (௧௫)

இந்தப் பிரமாணங்களால் மாயையினது உண்மையை யுணர்ந்துகொள்ளலாம். சொப்பனவுலகு மனத்தைத் தவிரவுமில்லை; மனத்துக்குச் சம்பந்தமுமில்லை. ஆதலால் மனமே சொப்பனவுலகென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கயிற்றைத்தவிரப் பாம்புமில்லை; பாம்பு கயிறுமல்ல. விவர்த்த உபாதான காரணகாரியங்களெல்லா மிப்படித்தானிருக்கும். இச்சாக்கிரவுலகான காரியத்துக்குச் சிவன் விவர்த்தோபாதானகாரணம். சொப்பன வுலகிலுள்ள புல், பூடு முதலியவைகளெல்லாம் மனத்தைத் தவிர எப்படியில்லையோ, அப்பொருள்களெல்லாம் மனந்தானென்று எப்படிச் சொல்லப்படுகின்றதோ, அப்படியே சிவனைத்தவிர வுலகு இல்லாமையால் சிவனே புல், பூடாதிகளெனச் சொல்லப்படுகின்றது. கடாதிகளெல்லாம் மண்சொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லப்படுகின்றதோ அப்படியே இச்சாக்கிரவுலகிலுள்ள புல், பூடு, மரம், பறவை, மனிதர், தேவர் முதலிய எல்லாப்பிறப்பும் பிரமஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இதுதான் நியாயம். சுருதி யுக்தி யனுபவங்களும் காட்டினேம். இதற்குமாருகப் பேசுபவர்கள் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுக்கு விரோதமாகப்பேசும் தான்ருேன்றித் தம்பிரான்களாம்.

இவர், துரியசிவனுக்குப் பிறப்பில்லையென்றுகூறி, அதற்கு மேற்கோளுங் காட்டினர். துரியசிவனுக்குப் பிறப்புக் கூறுபவ ரிவரோயன்றி நாமன்று. பிறப்பென்பது ஒன்றினின்றும் தோன்றுவது. இவர் துரியசிவனிடத்தினின்றும் சிவனடியார் தோன்றியதாகக் கூறுகின்ருர். ஆதலால் இவரோ குற்றவாளி. நாம் துரியசிவன், சிவனடியாராகவாவது சங்கராசாரியராகவாவது தோன்றியதாய்க் கூறவில்லை. உருத்திரமூர்த்தியின் அம்சமே பிறந்ததாகக் கூறினேம். உருத்திரமூர்த்தி பிறந்தார் என்பதற்குப் பிரமாணமுங் காட்டினேம். அப்படிப்பிறந்தாலும் பிறப்புத் துன்பமில்லையென்றும் மாயாசம்பந்தமில்லையென்றும் சிவகாருண்யத்தால் பிறந்தனரொன்றுங்கூறினேம்.

உவமானஆபாசம்.

இவர், "பிரமம், மாயை, ஈஸ்வரன், கூடஸ்தன், அவித்தை, சீவன் "முதலிய விவிதப்பொருள்கள் விர்த்தியாக இடந்தேடித் தமது ஏகவாதத் "துக்கிடர்தேடிக்கொண்டது (பஞ்சபாண்டவரென்றால் அறியேனோ? கட் "டில்கால்போல வென்று வாயாற்கூறி மூன்று விரல்களைவிரித்து, இரண்டு "விரல்களைக்காட்டி, ஒரு விரலால் கீழேகோடிழுத்தவன் கதையோடொனே) "இனமாயதென்க." என்று கூறி, கற்றவர்நகைக்க உவமானவுவமேயப் பொருத்தந்தெரியாதவரென்று தம்மைத்தாமே வெளிப்படையாய்க் காட்டிக்கொண்டவிந்தையை யெடுத்து விளம்புவாம். அத்துவைதமதத்தில் பிரமமுதலியவைகளை விவிதப்பொருள்கள் என்று, அத்துவித சித்தாந்தமுணராது ஆரம்பமாய்ப்படிப்பவரில் சிலர் சொல்லுவார்கள். இவர், அத்துவிதிகள் பிரமம் ஒன்றே என்று சொல்லுவதாய்ப் பலவிடங்களிலெழுதியிருக்கிறார். இங்கு பல பொருள்களென்று சொல்லுகிறார். இரண்டிலொன்று புத்திமருட்சியால்சொன்னதாகவேண்டும். அத்துவித மதத்தில் பிரமம் ஒன்றே முக்காலத்துமுள்ள சத்துப்பொருள். இவர் கூறிய பஞ்சபாண்டவர், கட்டில்கால், மூன்றுவிரல், இரண்டுவிரல், ஒருவிரல், ஒருகோடு எல்லாம் சத்துத்திருட்டாந்தம். பஞ்சபாண்டவர் ஐவரும் ஐந்துபொருள்கள். அந்தஐந்துபொருள்களை நாலென்றுவது மூன்றென்றுவது இரண்டென்றுவது ஒன்றென்றுவது கூறுவதுஎவ்வளவு பேதைமையோ, அவ்வளவு பேதைமை,சத்தான ஒருபிரமத்தைப் பலசத்துப் பொருளாகவைத்து உவமானங்கூறிக்குற்றங்கூறுவோரிடத்திருக்கிறது. "விரிக்கிற்பெருகும் என்றுங்கூறுகின்றார். இதைவிரித்தால் இதனதுஆபாசந்தான் விரியும். தருமநந்தனர் முதலியவர் அயோக்கியரென்றும், துரியோதனாதியர் யோக்கியரென்றிங்கூறி அதைவிரித்தால் எவ்வளவு மணம்பெறுமோ அவ்வளவுமணந்தான்பெறும் அதைவிரித்தால்.

ஆன்மாவேபிரமம்.

"இவர் மதத்தில் ஆன்மாவாகிய தானே பிரமமென்றும், தன்னிடத்தில் "ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்றும் சொல்லும் வழக்குண்மையால், தன்னை "நோக்க அச்சகஜீவபரங்கள் இழிந்தனவாம். இங்ஙனமாக, பரம் அல்லது "ஈசனது அவதாரமாக (தன்னைத்தவிர வஸ்துவில்லை யென்று சாதித்த) சங் "கராசாரியரை நமதன்பர் கூறியது அச்சங்கராசாரியரைத் தூஷித்ததாகவே "முடியும்" என்று தமதுவிசாரணையின்மையைக்கூறி, விசாரணையற்ற ஏனையோரை ஏமாற்றப்பார்க்கிறார். ஆன்மா பிரமமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆன்மாஎன்பது இவ்விடத்துப் பரமான்மாவை; ஜீவான்மாவை அன்று. ஜீவன் பிரதிபிம்பனாதலால் சத்துப்போலியேயன்றிச் சத்தன்று. பரமான்மாவொன்றேசத்து. இரண்டுஞ்சத்தென்று கூறுவதிவர்மதம். இது சுருதியுக்தி அநுபவங்கட்கு முற்றும் விரோதம். முன்பு யுக்திஅநுபவங்களுக்கு விரோதமெனக்காட்டிப் பின்பு சுருதிமுதலிய பதினான்குவித்தைகட்கும் விரோதமாதலைத்தெரிவிப்பாம். இவர்மதத்தில் பரமான்மாவுக்குச்சிவனென்றும், சீவான்மாவுக்கு ஆன்மாவென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விரண்டும் வியாபகமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு வியாபகப்பொருள் ஒரு இடத்திலெப்படியிருக்கும்? ஒன்றுக்கு மற்றொன்று மேலேயிருக்கிறதா? கீழேயிருக்கிறதா? பக்கத்திலிருக்கிறதா? எங்கேயிருக்கிறதென்று சொன்னாலும் சரி; இரண்டுங் கண்டப்பொருளாய்விடும். ஆன்மாவும் அகண்டப்பொருளென்று சொல்லி அத்துடனே சிவனையும் அகண்டப்பொருளென்று சொன்னால் எப்படிப்

பொருந்தும்? சிவனைப் பரிபூரணப் பொருளென்று சொல்லி, ஆன்மாவைக் கண்டப்பொரு ளென்று சொன்னாலும் பொருந்தாது. பரிபூரணமான பொருளில் ஏகதேசமாகவாவதொரு பொருளெப்படி யிருக்கச்சாத்தியமாகும்? ஆதலால் சிவன் எவ்வளவுசத்தோ அவ்வளவுசத்தாகச் சீவான்மாவைச் சொல்லுதல்கூடாது. சொல்லின் சிவனுக்கு அபரிபூரணதோஷமுண்டாம். இந்தத் தோஷமில்லாதபடி சொல்லுகின்றோம். எங்கும்பரிபூரணமாய் நீக்கமின்றி யிருப்பது பிரமம். அந்தப்பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்றும், பரமான்மாவென்றும், சிவனென்றும் இன்னும்பல பேராகவுஞ் சொல்லுகின்றன வேதமுதலிய கலைகள். அப்படிப்பட்ட சிவனிடத்துள்ள மாயையின் சத்துவகுணத்தில் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரர்கள் பிரதிபிம்பிக்கின்றார்கள்; ரஜோகுணத்தில் சீவர்கள் பிரதிபிம்பிக்கின்றார்கள்; தமோகுணத்திலிருந்து அந்தக்கரணஞானேந்திரியகருமேந்திரியவாயு பஞ்சபூதபௌதிகங்களுண்டாகின்றன. சீவர்கள் ஈசுவரனையுபாசித்து, உபாசித்த உபாசனைபலத்தால் பிரமஞானம்பெற்றுப்பிரமமாய் அல்லது சிவமாய்விளங்குகின்றார்கள். அஞ்ஞானகாலத்தில் நானென்பதற்குப்பொருள் சீவனும் அஞ்ஞானநீங்கிய ஞானதசையில் நானென்பதற்குப்பொருள் பிரமம் அல்லது சிவனுமாகின்றன. அஞ்ஞானதசையில் அதாவது சீவன் நானாகவிளங்குங்காலத்துச் சிவன் நானென்றாவது பிரமம் நானென்றாவது கூறுதல்கூடாது. ஆனால் ஞானசாதனத்தில் நான்சிவன், நான்பிரமம் என்றே அநுஷ்டானஞ்செய்யவேண்டியது. இதுவேவேதாகமபுராணஇதிகாசங்களின் கருத்து. அப்படிப்பட்டபிரமநிலையில் அல்லது சிவநிலையில் சரீர இந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவர்களும் ஞாதரு ஞான ஞேயங்களும் சாக்கிரசொப்பன சுழுப்திகளுமில்லை. அதுதான் துரியாதீதநிலை. அந்த நிலையிலுள்ள பொருள் பிரமமென்றும், சிவனென்றும், ஆன்மாவென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. (ஆன்மாவென்பதற்கு இவ்விடத்தில் பரமான்மாவென்றே கொள்ளவேண்டும்; சீவான்மாவென்று கொள்ளப்படாது. சுருதிமுதலிய கிரந்தங்களிற் சிவனென்றும், பிரமமென்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஆன்மாவென்றுங் கூறியிருக்கிறதைப் பிரமாணமூலமாகவுங் காட்டுகின்றோம்.) அப்படிப்பட்ட பிரமம் அல்லது சிவம் அல்லது ஆத்மாவானது உலகிலுள்ள எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்களுக்கும் அதிஷ்டானமாய்விளங்குகின்றது. உலகிலுள்ள எந்தப்பொருள்களுக்கும் மூலமாயுள்ளது எப்படி அணுவோ, அந்த அணுக்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படிஆகாயமோ, வஸ்திரங்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படிப்பஞ்சோ, பஞ்சுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி அணுவோ, அணுக்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி ஆகாயமோ, சொப்பனப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாயுள்ளது எப்படிமனமோ, அப்படியே சீவர்கள், பிரமவிஷ்ணு உருத்திரர் உலகம் இவர்களுக்கு மூலமாயுள்ளபொருள் ஷை பிரமம் அல்லதுசிவம் அல்லது ஆன்மாவாம். அந்தப்பிரமப்பொருள்தான் தத்துவமசிலட்சியார்த்தத்தில் நிலைத்தது. ஜீவர்களானாலும் சரி, ஈசுவரர்களானாலும் சரி, உலகமானாலும்சரி, கடைசிமுடிவில் அந்தப்பொருளில் இலயமாக வேண்டுவது. அதுதான் மிஞ்சினபொருள். இப்படியிருக்க, அந்த ஆன்மாவென்னும்பொருளை ஜீவனைப்போல வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் பரிச்சியமில்லாதவர் நினைக்கும்படிகாட்டி, பிரமமென்றும் சிவனென்றும் சொல்லாமல் ஆன்மாவென்னுஞ் சொல்லைமாத்திரமெடுத்துக்கொண்டு, அந்த ஆன்மாவில் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்றுதீட்டி ஆன்மாவென்னும் பொருளைத் தானாக வைத்து,தன்னைவிட ஜகசீவபரங்களிழிந்தன வென்றுகூறி ஏமாற்றுகின்றார். தான் என்று கொள்ளவேண்டியது துரியாதீதநிலையில் பிரமமே. அந்தப்பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்றும் சிவனென்றும் பேர்தான். அப்படிப்பட்ட நிலை

யியேதான் அத்துவிதஞானவான்களெல்லாமிருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட பிரமநிலை, அல்லது சிவநிலை, அல்லது ஆன்மநிலையானது நானென்பதற்கும் அவனென்பதற்கும் அவள் அது என்பதற்கும் நீ என்பதற்கும் பொருளாய்நிற்பது. இந்தத்தன்மைமுன்னிலை படர்க்கை யிம்மூன்றுகளைக் கடந்திருப்பதும் அதுதான். உலகிலுள்ள எந்தப்பொருளை விசாரித்தாலும் கடைசியில் முடிவாய்நிற்பது அந்தப்பொருள்தான். நான் என்பதைமாத்திர மிவர் எடுத்துச் சொன்னாரேயன்றி முன்னிலைபடர்க்கைகளைச் சொல்லவில்லை. மூன்றிடத்திற்கும் விலட்சணமாயிருப்பதையுஞ் சொல்லவில்லை. மூன்றிடத்திற்கு விலட்சணமானபொருளை நானென்றும் நீயென்றும் அவனென்றுஞ் சொல்வது கற்பனை. இவர், பிறரைத் தூஷிக்கும் நிமித்தம் பல பூர்வபக்ஷங்களி லொன்றை யெடுத்துக் கூறுகிறார். சிவன், அல்லது ஆன்மா, அல்லது பிரமமான பொருள் ஒன்றே முக்காலத்துமுள்ள பரிபூரணசத்துப்பொருள்; மற்றப்படி ஜகஜீவபரங் [பிர்ம விஷ்ணு உருத்திரர்] கள் சிருட்டிகாலத்தில் தோன்றிச் சங்காரகாலத்தில் இலயமாகின்ற வோர் காலப்பொருள்கள். பிரமத்தை நோக்க அவைசத்துப்போலிக் கற்பிதப்பொருள்கள்தான். இவைகளையும் சத்தாகச் சொன்னாலென்னையெனின் பிரமத்தைக் கண்டப்பொருளாகச்சொல்லி, அவைகளுக்கு உற்பத்திஸ்தானம் பிரமமல்லாத வேறுபொருளைச்சொன்னால் சொல்லலாம். இப்படிச் சொல்லாவிடில் நாம் சொன்னபடி தான் சொல்ல வேண்டும். சங்கராசாரியார் தன்னைத்தவிர வஸ்துவில்லையென்று சொன்னது பிரமத்தைத்தவிர வஸ்து வில்லையென்று பொருள்கொள்ளத் தெரியாமல், உலகில் அவதரித்த சரீர இந்திரியாதிகளை, தான் என்பததற்குப் பொருளாக வைத்துக்கொண்டு இகழ்ந்தது அவரியற்கையேயாம். ஆதலால் 'சங்கராசாரியரைத் தூஷித்ததாகவே முடியும்,' என்று கூறிய கூற்று கூற்றாகவே முடிந்ததென்க. இவைகளுக்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

யசுர்வேதத்தில் கைவல்யோப நிஷத்.

"சர்வஸ்வரூபியாயும் இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கிற பரப்பிரமமெதுவோ அதுநீ; நீயேஅது. ஜாக்கிரசுவப்நசுஷுப்திமுதலியவைகளில் எந்தப்பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதுபிரமமே. அது நானேயென்றறிந்தால் சகல பந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

சாட்சியாயும் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான். என்னிடத்திலிருந்தே சகலமுமுண்டாகின்றன. என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்கின்றன. என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடைகின்றன. அந்த அத்துவயமான பிரமம் நானே.

☞ (நான் சிவன் என்ற விடத்தில் சங்கற்பவிகற்பமும் ஜீவனும் அவஸ்தாத்திரயங்களும் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களு மில்லை. அது சிவன் மாத்திரமாய் நிற்கும் துரியாதீதநிலை.)

யசுர்வேதத்தில் அமிர்த பிந்தூப நிஷத்.

அந்தப்பிரமமே 'நான்' என்று அறிந்தால் பிரமமே யாகிறான்... அந்தப் பிரமமே நான் என்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்.

ரு - வது பிரபாடகம் கரு.

எப்போது முண்டாக்கப்பட்ட ஜீவாத்துமாக்கள் பிரம்மத்தினுடைய தேஜஸின் பிரதிபிம்பமாக விருக்கிறார்கள்.

மைத்திரேயோபநிஷத் உ-வது அத்தியாயம்.

மேலும் பகவானான மைத்திரேயர் கைலாசத்திற்குப்புறப்பட்டு அவிடஞ்சென்று, ஓபகவானே ! பரமதத்துவரகசியத்தைச்சொல்லுமென்றுகேட்டார். மகாதேவர்சொன்னதாவது:—தேகமானது தேவாலயமென்று சொல்லப்படுகிறது; அதிலிருக்கிறஜீவனானவன்சிவனே; அஞ்ஞானமாகிய நிர்மாலியத்தைத்தள்ளி (ஸோஹம்) 'அவன் நான்' என்கிறபாவனையினாலே பூஜிக்கவேண்டியது. ☞ (ஜீவனானவன் பிரதிபிம்பன் என முன்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க எப்படி ஜீவன்பிரமமாகலாமென்றுசங்கிக்கலாம். பாம்பு கயிறாகத்தோற்றுவதில் பாம்புஎன்கிற மயக்கம் போனால் இருப்பது கயிறுதான். அப்படியே துரியாதீதநிலையில் ஜீவன் நஷ்டமாய்ப் போகிறான். போனால் உள்ளது சிவனே தான். இந்த அர்த்தத்தின்பேரில் ஜீவன் சிவனாகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது.)

யஜுர்வேதத்தில் ஸ்கந்தோபநிஷத்.

அவனே பரமேசுரன். அவனே பிரமம். அந்தப்பிரமம்தான் நான். சமுசயமில்லை. ஜீவனேசிவன்; சிவனேஜீவன். அந்தஜீவன் சிவனேதான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது. உமியற்றதானால் அது அரிசியாகிறது. அப்படித்தான் ஜீவனுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கருமநாசமானால் எப்போதும் (மங்களசுவரூபியாகிய) சிவனாயிருக்கிறான். [கரும] பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில்ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவனாயிருக்கிறான். ☞ (சிவனே ஜீவனென்பது எப்படிக் கூடுமென்னின் கயிறேபாம்பாவதுபோலவும், பிம்பசூரியனே பிரதிபிம்ப சூரியனாவதுபோலவும், மனமே சொப்பனவுலகமும், அவ்வுலகத்திலுள்ள ஜீவர்களுமாவதுபோலாம்.)

சுக்கிலயசுர்வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத் ச-வது அத்தியாயம்.

"நானேபிரமம்" என்றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாகிறதில்லை.

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத்

ஸஹநாவவதுசாந்தி உ-வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய பூரணான்மாவைத்தவிர ஜகத்ஜீவன் ஈசுவரன் மாயை முதலியவைக ளில்லை. அவர்களுக்கு நான் விலட்சணன். ☞ (இவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்பது பிரமத்தை. அதிலிருந்தே ஜகத் ஜீவன் ஈசுரர்கள் உற்பத்தி.)

சத்தியமான பரப்பிரம்மம் நான், என்னைத்தவிர வேறேயாதொன்றுமில்லை.

மஹாகாசத்தில் கடாகாசம் மடாகாசம்போலச் சிதாகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (ஜீவேசுவரர்களாகிய) ஆன்மாவின் சிருஷ்டிக்கு முந்தி எதானது இல்லையோ, அப்படியேமுடிவிலும் எதானது தள்ளப்பட்டதோ, அதானது மாயையென்று விவேகத்தி

ஞாலே பிரம்மஞானிகளால் சொல்லப்படுகிறது. மாயையும் அதன்காரியமும் நசித்துப்போனால் ஈசுவரத்துவமுமில்லை, ஜீவத்துவமுமில்லை. ஆகையினாலே நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல நான் சுத்தனாகவும் சித்தாகவுமிருக்கிறேன்.

(☞ இவ்விடத்தில் ஆன்மா என்பது பிரமம். நான் என்பது ஜீவத்துவங் கழிந்த துரியாதீதமான பிரமனிலை.)

ஷை ௬-வது அத்தியாயம்.

அந்தப் பிரமம் நானே (நீயே) என்று எப்போதும் மௌனத்தை ஆசிரயி.

ஷை ௪-வது அத்தியாயம்.

சிவனேகுரு, சிவனேதேவன், சிவனேவேதம், சிவனேபிரபு, சிவனே நான், சிவனேசகலமும், சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை.

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைமையுரைத்த அத்தியாயம்.

அறையமகேச்சுரன்சத்திமாயையாமார்மலத்தா
னிறையமுனமேமறைந்துநின்றுறையுமான்மாவை
முறையிலந்தமாயைதான்மூடுமலமாயைகெட
வுறைவதுவேசிவமென்னவுரைப்பராலெனவுரைத்தான். (௧௦)

பாவகத்தாலழியாதசிவன்றனருள்பயக்குமான்
மேவியஅவ்வருளினால்மலமாயும் வீந்ததற்பின்
ஓவலில்அப்புருடனேசிவனென்னவுறைவனெனத்
தாவில்தவத்தோர்பின்னுமிவையெடுத்துச்சாற்றினரால் (௧அ)

சூதசங்கிதை ஞானயாகவைபவ முரைத்த அத்தியாயம்.

மல்லலான்மா பலவாய்த்தோன்றுவதுஞ் சீவான்மா பரமான்மாவெனும் பேதந்தோன்றுமதுவுஞ், சொல்லலுறின் உபாதியாலன்றி மாமுனிவீர் சுபாவத்தினின்று அஃதெப்படி யென்னிற்கேண்மின், வல்லகடமுதலாய வுபாதி சம்பந்தத்தால் வான்பேதமாய்த் தோன்றும் அதுபோலும் உணர்வீர், செல்லலில் வேதாந்த வாக்கியங்களெலாம் பரமசிவனொருவனே யென்னத்தெரிவிக்குநாளும். (௨௪)

ஷை பிரபஞ்ச ஆரோபமுரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னுரைத்தசேதனஅசேதன வாகாரங்கண் முதன்மையாகப்
பின்னுரைத்தவிருப்பதிலையெனுமளவும்பிறங்கநிருபணஞ்செய்காலை
மன்னுமொளிப்பரசிவனோடபேதமேயாஞ்சுருக்கிவகுத்தாம்யாவும்
பன்னுசிவமேயன்றிவேறில்லை நன்குணர்வீர்பண்புளீரோ. (௬)

ஷை சூதகீதை விசேடசிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

தத்துவஞானத்தாற்பரசிவமேசகமாயைசீவன்முன்னான
கொத்துறுசொரூபமாகவேதெரியுங்குறித்திடின் வேறொன்றுமிலைச்ச
கத்துவேறாகப்பார்ப்பவன் பந்தக்கடுந்தளைநீங்குறானென்றும்
பொத்துமாமலத்தினீங்கியின்னருளைப்புணர்ந்தின்பமார்தருமுனிவீர். (௧௬)

ஷை ஷை ஆன்மவனன்மவிவேக முரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால்பரமார்த்தமாப்பிரத்தியக்கான்மாபரமேயம்ம
போதகுருவுபதேசமாதிகளாலனன்மாவாப்பொலிந்து தோன்றுங் [ற்
காதலுறுமெவற்றையுமான்மாவாகத்தெரிந்துகொண்டான்மாவையுங்க
ஞேதலருந்தவத்தீர்சுத்தப்பிரமமென்றுள்ளேநிச்சயித்து. (உக)

அக்குருகடாட்சமுஞ் சிவப்பிரசாதத்தாலேயமையமேவு
நக்கசத்துச்சீவன்முதலானதெல்லாஞ் சிவமென்னும்ஞானந்தானே
தக்கசிவப்பிரசாதமாகுமந்தஞானமுள்ளதலைமையோனே
மிக்கசிவஞானியாவரெனென்று நான்மறையும்விள்ளுமாலோ. (உரு)

பிரமகீதை ஐதரேய்வுபநிடதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ள வெறுஞ்சிவனேதிகழ்வானியாதுக்கும்
முன்மாத்திரமும்வேறில்லை முற்றுமவனேமொழிவுற்ற
நன்மாத்திரமாயான்மாவென்றுரைக்கும் நாமத்தினையுடையான்
தன்மாத்திரமேயாகிய அத்தன்மையானசங்கரன்முன். (உ)

இதில்சிவன், ஆன்மாவென்னும் நாமத்தையும் பெற்றிருக்கிறார்.

ஷை தைத்திரிய வுபநிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்.

செய்வான்செய்விப்பவன்செய்யும்பொருள்செய்கருவிசெய்தொழிலெ
றைவாய்ப்பொருளும் வெறுமான்மாவாகித்தோன்றுமிறையருளா[ன்
லெய்யாமானமறிபொருளுமறிவோனென்னப்படும்பேத
மெய்யாமிறைவன்றிருவருளாலெல்லாந்தானாய்விளங்குமால். (ருச)

அறையுமறையாலாகமத்தாலறியானுகின்மற்றுந்தா
னறிவதொருபாடையினலேயறைவானென்றுமமை வுறவே
யிறையையடைதற்கேதுவிதுவிதனற்பரமயோகெய்தும்
பிறிவொன்றறவேசிவன்றன்னையோகத்தாலேபெறலாமால். (சரு)

ஷை கேனோபநிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்.

தொல்லைநல்வினையாற்சுருதிநன்மிருதிசொன்னவாதுணிந்தவத்தூயோ
ரொல்லையிற்பரமாத்துவிதவேதனத்தையுள்ளவாறுணரவேயுணர்வர்
நல்லவிப்பரமாத்துவிதஞானியை நாராயணனுருத்திரனு
மெல்லையிலெல்லாத்தேவரும்பூசித்தேத்தவும்படுமிவனென்றும். (ருஅ)

ஈசனும்ஞானியிருந்துளவிடத்தேயிருப்பதுமுத்திதானந்தத்
தேசிகனேவல்செய்பவன்காலென்சென்னியிலிருப்பதுமன்னி
மாசிலாப்பரமஞானியாமுனிக்கு மகேசனுமொப்பலன்மதிக்கி
லாசிலாவரியுமொப்பலனுனுமொப்பலனேவரொப்பாரே. (ருக)

இவ்விரண்டுசெய்யுட்களும் அத்துவிதஞானியினது பெருமை கூறுகின்றன.

ஷை சாந்தோக்கிய வுபநிடதத்தினறமத்தியாய அர்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

காண்பவன்முனேயாகுங்காண்பவையென்றயாவுங்
காண்பவன்றன்னில்வேறென்றின்மையிற்றனையேகாணும்

பூண்பதொன் றின்றிநின்றபூரணமதுநீயென்ற
மாண்டவார்த்தைக்குமுள்ளபொருளிதுமற்றொன்றில்லை. (௫௨)

நீயென்கின்றவார்த்தைக்கும்பொருளாயென்றுநிற்பதுவே
நானென்கின்றவாசகத்தின்பொருளாய்நின்றுநாடுவது
நானென்கின்றவாசகத்தின்பொருளாய்நாடிநிற்பதுவே
நீயென்கின்றவாசகத்தினிற்கும்பொருளுநிலைபெறவே. (௫௩)

நானேமுழுதுமெனையொழியநாடிற்சிறிதும்வேறில்லை
யானபொருளையருமறைதானறையும்படியானதனாலும்
யானுமிசைத்தபடியாலுமிதுவேதிடமாயுளபொருடா
னூனமின்றிநான்முகனுமுரைத்ததுங்கட்குண்மையிதே. (௧௨௪)

தன்னிலேயாக்கப்பட்டகனவினிலுலகமெல்லாந்
தன்னுணர்நனவதாகத்தனிலவையடங்குமாபோற்
றன்னிலேதோன்றுமெல்லாப்பொருள்களுந்தானேயானாற்
றன்னிலேதன்னிற்றானேயாமதேதனில்வேறின்றே. (௧௩௩)

௬ முண்டகோபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

இந்தவுடம்புறைசீவபரங்களெனப்படுமன்னமிரண்
டந்தவிரண்டிலுமொன்றுவினைப்பயனங்குநுகர்ந்திடுமோங்
தொந்தமறும்பரமொன்றுமுணாதுசொலப்படுபேதமும்வான்
வந்தகடத்திலகப்படுபேதமெனப்படுமாயையினால். (௨௫)

தற்பரனுருவஞ்சித்தேதற்பரனிடையேயக்
கற்பிதசீவன்றானுமதாணக்காலந்தச்
சிற்பொருளொன்றேவேறெனின்மற்றதுசித்தாமோ
வற்பமும்வேறாகாதுசித்தாகாரத்தாலே. (௨௬)

பாவபுண்ணியங்களிரண்டையுமுதறிப்பற்றுதலொன்றுமின்றி
யாவையுந்தானாய்வேறிலாதவனைப்பெய்து மற்றிப்பொருளறிந்தான்
சீவனும்பரனுஞ்சின்மயமாகுமாதலாலொப்பெனச்செப்பன்
மேவியொன்றாகிவிடுதலேயன்றிவேறுவேறாகுமோவீடு. (௩௧)

உடம்புடன்புணர்ப்பாற்சீவனுக்கிறையோடொப்புளதென்னிலொப்பில்லை
கடந்திகழ்வானின்வானம்வேறாகக்கருதியொப்புரைப்பரோவொப்பா
விடுந்திறங்கன்மத்தாலெனிற்கன்மமிறக்குமேவிச்சையாலென்னிற்
றிடம்படமுன்பேயுள்ளதேஞானந்திகழ்த்துவதல்லதுதிகழ்த்தா. (௩௨)

எப்படியாலும்பண்டுமிப்போதுமெப்பொழுதுஞ்சிவசீவர்க்
கொப்புளதாகுமுருவமொன்றானவுண்மையால்வேறுறுதொன்றே
யப்படியுள்ளசிவன்பிறர்போலவவிச்சையானிகழுமவ்வவிச்சை
மெய்ப்பரவிச்சையானசித்தொன்றாய்விடுதலொப்படைதல்வேறன்றே: (௩௩)

சீவன்றன்னுருவானசிவத்தைத்தெளியிற்றான்
மேவும்பலதொழிறன்னிடையாகவிளையாடும்
யாவுந்தன்னுருவாகி நிகழ்ந்தாலிவன்முத்த
னவன்பண்டவனாகாமையின்முத்தனுமாகான். (௩௪)

ஷ கைவல்லிய உபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

நீயேனும்பொருளேயதென்று நிகழ்த்திடும்பொருளாவதுந்
தூயசிற்பரமேபதங்களிரண்டினுந் துணிவாதலான்
மாயையென்றும் அவித்தையென்றுமுபாதிபேதவழக்கினு
லாயகற்பிதபேதமல்லதபேதமே பொருளாவதே. (உக)

ஷ பிரகதாரணிய வுபநிடதத்தில் மைத்திரேய பிராமணர்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

வேதநூல்மிருதிபுராணமத்துவிதமெய்ம்மையேவிளம்பமெய்த்தர்க்கஞ்
சாதியாநிற்கதத்துவஞானத்தவருமிப்பொருளையேசார
வாதியாஞ்சிவனாராயணனுனிங்கறைந்ததும் அபேதமாயிருக்க
வாதியாமொருவர்க்கிதையனுதரித்தன்மாயையினுடையவல்லபமே. (கச)

ஷ கடவல்லிசுவேதாசுவதர வுபநிடதங்களின் அர்த்தமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஏயபேருலகில்வினைப்பயனுகர்ந்தங்கிதயமேமருவுவாரிருவர்
சாயையாதபமாகின்றனர்சீவசங்கரரென்றிடத்தகுவா
ரேயுமாறறவேயுண்பவன்சீவனூட்டுவான்சிவனிவர்தமக்கிங்
காயபேதந்தானுபாதியால்வந்ததல்லதபேதமேயாகும். (கூ)

கூர்மபுராணம் இந்திரத்துய்ம்மன் முத்திபெற்ற அத்தியாயம்.

ஆங்கவன்றனுந்துயிலுணவருந்தலரும்பெறற் குமரர்மேலாசை
கோங்கெழில்கவற்றிச்சுணங்குபூத்தலர்ந்தகுவிமுலைமகளிரின்புறுத
லிங்கிவைமுதலயாவையும்நீத்திட்டியானெனதென்பவைநீக்கி
யோங்குசீவான்மாவினைப்பரமான்மாத்தன்னெடும்பிறிதறவொடுக்கி. (சஉ)

ஷ சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

நித்தியமாகியொன்றாய் வியாபியாய்நிறைந்துநின்ற
சுத்தமாய்ப்பரமமாகிச் சுயம்பிரகாசமாகித்
தத்துவங்கடந்துநின்ற புருடனுங்காரந்தன்னே
டொத்துத்தான்வேறென்றெண்ணுன் கருத்தன்யானென்னவோதும். (கரு)

நித்தியமாகுமான்மா ஏகமாய்நிகழ்த்துமாயா
சத்தியாயளப்பில்பேத மாமுறுபேதஞ்சாற்றில்
வைத்தநீர்க்குடங்கடோறுந் தோன்றிடுமதியம்போல
வுய்த்திடுமுபாதிதன்னாற்பற்பலவுருவந்தோன்றும். (கஎ)

ஆதலாற்பிரமமொன்றே நித்தியம்அலகைத்தேரிற்
பேதுறத்தோன்றும்நீரிற் பிரபஞ்சமருண்டுதோன்றுந்
தீதுறுமனத்தர்தீய பிரபஞ்சம்பிரமம்வேறென்
றோதுவர்ஒக்கநோக்கும் யோகியர்ஒன்றாய்க்காண்பர். (உரு)

திருவாசகம்.

சிவயேபெறுந்திருவெய்திற்றிலேன்.

நாமொழிந்துசிவமானவாபாடித்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.

வான்கெட்டுமொருதமாய்ந்தழனீர்மண்கெடினும்
தான்கெட்டலின்றிச்சலிப்பறியாத்தன்மையனுக்
கூன்கெட்டுயிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்டவாபாடித்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.

சித்தஞ்சிவமாக்கிச்செய்தனவேதவமாக்கும்.
பேதமில்லதோர்கற்பளித்தபெருந்துறைப்பெருவெள்ளமே.
சிந்தைதனைத்தெளிவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட.
பேதங்கெடுத்தருள்செய்பெருமை.
உயிருண்கின்றஎம்மானே.
சித்தமலமறுவித்துச்சிவமாக்கியெனையாண்ட
அத்தன் அருளியவாரூர்பெறுவாரச்சோவே.

திருமந்திரம் மகாவாக்கியம்.

நீயதுவானுயெனநின்றபேருணா
யாயதுநானுனேனென்னச்சமைந்தறச்
சேயசிவமாக்குஞ்சீர்நந்திபேரருள்
ஆயதுவாயனந்தானந்தியாகுமே. (க)

உயிர்பரமாகவுயர்பரசீவன்
அரியசிவமாகஅச்சிவவேதத்
திரியிலுஞ்சீராம்பராபரனென்ன
வுரியவுனையற்றவோமம்மாமே. (உ)

ஷை தத்துவமசிவாக்கியம்.

ஆகியஅச்சோயந்தேவதத்தன்னிடத்
தாகியவிட்டுவிடாதஇலக்கணைத்
தாருபசாந்தமேதொந்தத்தசியென்ப
வாகியசீவன்பரன்சிவனுமே. (ங)

தொம்பதந்தற்பதஞ்சொல்லும்அசிபதம்
நம்பியமுத்துரியத்துமேனுடவே
யும்பதமுப்பதமாகுமுயிர்பரன்
செம்பொருளானசிவமெனலாமே. (ச)

ஷை முத்திபேதம் கருமநிவாரணம்.

ஓதியமுத்தியடைவேயுயிர்பர
பேதமிலச்சிவமெய்துந்துரியமோ
டாதிசொரூபச்சொரூபத்ததாகவே
பேதமிலாநிருவாணம்பிறந்ததே. (க)

ஷை போதன்.

சீவனெனச்சிவனென்னவேறில்லை
சீவனார்சிவனாையறிகிலா
சீவனார்சிவனையறிந்தபின்
சீவனார்சிவனாயிட்டிருப்பரே. (க)

ஷை அநுக்கிரகம்.

அவன்றானகலிடமேழுமொன்றாகி
இவன்றானெனநின்றெளியினுமல்லன்
சிவன்றான்பலபலசீவனுமாகி
நவின்றானுலகுறுநம்பனுமாமே. (அ)

ஷை பலவிடங்களில்.

சாயுச்சியம்சிவமாதல்.

திரிமலந்தீர்ந்துசிவனவனாமே.

சிவனேசிவஞானியாதலால்.

குருவேசிவமெனக்கூறினனந்தி.

சிவோகமேசேர்தலால்.

தானவனாகி.

மாசற்றஎன்னைச்சிவமாக்கி.

தானேதனக்குத்தலைவனுமாமே.

தாமேசிவமானதன்மைதலைப்பட.

சேருஞ்சிவமானாரைம்மலந்தீர்ந்தவர்.

பின்னர் "நமதன்பரும் அவர்குருவாகிய சிவகுருமைந்தரும் சிவபெருமானை (தம்பாற்கற்பிதமாயஜகஜீவபரங்களிலொன்றென) நிஷேதித்துத்தாமே மெய்ப்பொருளென்றுகொண்டு வாழ்கின்றவர்கள்" என்றுகூறினார். இதில் இவருடைய விபரீதத்தையும் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களுடையவுண்மையையும் காட்டிடுவோம். தம்மிடத்தில் ஜகஜீவபரம் கற்பிதமென்று அத்துவிதிகள் சொல்லுவதாய்ச் சொன்னாரேயன்றி, அவனிடத்திற் கற்பிதமென்றும் உன்னிடத்திற்கற்பிதமென்றும் சொல்வதை யெடுத்துச் சொன்னாரில்லை. வேதாந்தசாஸ்திர ஆராய்ச்சியில்லாதவர்களைமருட்டவொன்றை மாத்திரஞ்சொல்லி ஏய்க்கப் பார்க்கின்றார். ஜகஜீவபரங்கள், தன்மையில் தம்பால் கற்பிதமென்பது முண்மையே; முன்னிலையில் உன்பால் கற்பிதமென்பது முண்மையே; படர்க்கையில் அவன்பால்கற்பிதமென்பது முண்மையே. தன்மைக்குத்தன்மையாகவும் முன்னிலைக்கு முன்னிலையாகவும் படர்க்கைக்குப் படர்க்கையாகவுங்கூறி, இம்மூன்றையுங் கூடக் கற்பனைப்படுத்தி, இம்மூன்றுக்குமதீதமான பரம்பொருளின்கண் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்பது முண்மை யாம். தம்பால் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்றுசொன்னால் தானென்றசொல்லுக்கு மனிதனென்றுபொருள்கொண்டு, மனிதனிடத்திலே, பரம், அதாவது ஈசுவரன்கற்பிதமென்று அத்துவிதமதம்சொல்லுகிறதாக்கும்; அத்துவிதமதமிவ்வளவு ஆபாசமுள்ளதாவென ஜனங்கள் அம்மதத்தை வெறுக்கட்டுமென்கிற எண்ணத்தோடெழுதினாரொன்றாவது கொள்ளவேண்டும்; அல்லதுவிசாரணையின்மையினால் தெரியாதெழுதினாரென்றாவது கொள்ளவேண்டும். தம்பால்ஜகஜீவபரமூன்றுங் கற்பனையென்பதில், தான் என்றசொல்லுக்குப் பொருளெதுவாகக் கொண்டார்? ஜீவனென்றுகொள்வதற்கு நியாயமில்லை; ஜீவனைக்கற்பிதமென்று வரைந்தமையானென்க. பரத்தையுங் கற்பிதமென்றுரைத்துவிட்டமையால் ஈசுவரனும் தானென்ற சொல்லுக்குப் பொருளல்ல, ஈசுவர

னும் ஜீவனுமல்லவென்றதனால் ப்ரம்மம் அல்லது அதன் ப்ரியாய நாமமான சிவன் அல்லது ஆன்மாவாம். இவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்றது ப்ரம்மம் அல்லது சிவனாம். சிவனுக்கு ஆன்மாவென்னுஞ்சொல் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு:—

பிரமகீதையில் ஐதரேயவுபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சின்மாத்திரமாயுள்ளவெறுஞ்சிவனே திகழ்வான்யாதுக்கு
முன்மாத்திரமும்வேறில்லை முற்றுமவனேமொழிவுற்ற
நன்மாத்திரமாஆன்மாவென் றுரைக்குநாமத்தினையுடையான்
றன்மாத்திரமேயாகியஅத்தன்மையானசங்கரன்றான். (உ)

நான் என்றசொல்லுக்குப் பொருள்ஜீவனாயிருக்கச் சிவனென்றெங்ஙனங் கூறற்பாலதென்னின் ஜீவன் வாயிலாகச் சிவனென்றுபொருள்கொள்ள வேண்டும். ஜீவனென்பது பிரதிபிம்பப்பொருள்; சிவன் பிம்பப்பொருள். பிரதிபிம்பப் பொருளுக்குப் பிம்பப் பொருள் தான் உண்மைப் பொருள். இரண்டுமே தனித்தனியுண்மைப்பொருளென்று கொண்டாலென்னையென்னின் அப்போது சிவனும் கண்டப்பொருள்; ஜீவனுங்கண்டப்பொருளாகும். இவர் மதப்படி சிவனும் அகண்டப்பொருள்; ஜீவான்மாவும் அகண்டப் பொருள். ஒரு அகண்டப்பொருளினிடத்து மற்றொரு அகண்டப்பொருளே யிருத்தல் அமையாதெனின் ஒரு அகண்ட பரிபூரணசிவனிடத்துப் பலகோடி அகண்டபரிபூரண ஜீவான்மப்பொருள் பந்தத்திலாவது முத்தியிலாவது இருத்தல் எங்ஙனமாகும்? இரண்டுசத்துப்பொருள் ஒரு இடத்தில் இருத்தல் கூடாது. அங்ஙனமாகச் சத்தான ஒரு சிவனிடத்துப்பலகோடி ஆன்மசத்துப் பொருள்களிருத்தல் எப்படிக்கூடும்? சத்துப்போலிப்பொருளாயின் எத்தனை கோடியானாலும் குற்றமில்லை. ஆதலால் வேதமுதலிய சகலகலைகளும் சிவனைச்சத்துப் பொருளாகவும் ஜகஜீவபரங்களைச் சத்துப்போலிப்பொருளாகவுங் கூறுகின்றன. இதற்குச் சுருதிமுதலியபிரமாணங்களை முன்னரே நன்குவிளக்கிக் காட்டினாம். சகலஜீவர்களும் ஒருசிவனிடத்திலிருந்தாலும் சிவனும் சத்து,ஜீவர்களும் சத்தென்றுகூறப்பொருந்தாமையானும் ஆராய்ச்சியில் சிவனேசத்துப்பொருளாகமுடிதலானும் முத்தியில் ஜீவர்களெல்லாம் சிவனிடத்து லயப்பட்டுச் சிவனாய் விளங்குதலானும் அஞ்ஞானதசையில் நானென்னுஞ்சொல்லுக்குப்பொருள்ஜீவனேயாயிடினும்ஞானதசையில்சிவனேபொருளாகுமென்க. சிவனே பொருளாதலால் அதன்கண் மற்றச்சகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமில்லை. நிற்க;

“அன்றியுமிவர் சங்கராசாரியார் சிவனடியாராதலிழுக்கும். விவகாரத்
“திலவரடியவராதல் சாலுமெனின், அவ்விவகாரம் அவர்க்குமிச்சையாகலின்,
“அவரடியவராதலு மிச்சையாயொழியும். இம்மிச்சையடியார், அல்லது பொ
“ய்யடியாரைச் சிவரகசியம் எடுத்துப்புகழ்வது பொய்யேயாம்” என்றொன்று
கூறினார். முன்சொன்னகாரணத்தினால் சங்கராசாரியர் சிவனடியாதலிழுக்காகாது; சிறக்குமென்றறிந்திடுக. விவகாரத்தில் அவரடியவராம் என்றுகூறி, விவகாரம் பொய்யாதலால் அவரடியவராதலும் பொய்யென்கிறாரன்றோ? இது சுத்தபைத்தியம். பொய்யை உபயோகிக்கும் இடமிதுவென்றும், மெய்யையுபயோகிக்குமிடமிதுவென்றும், இதுபொய், இதுமெய்யென்று ஆராய்வதற்குமுன்னர், ஆராய்கின்றவர் எப்படிப்பட்டவர், ஆராயப்பட்டவர் எப்படிப்பட்டவர், ஆராயப்பட்டபொருள் எப்படிப்பட்டது என்றும் அறியாது, “எல்லசட்டிலக்க எகலக்க” வென்பவர்க் கிணையாகின்றனர். இதைச்சற்று

உவமானவாயிலாகவிளக்கி அதன்பேரிலுவமேயத்தைக்கூறுவாம். சொப்பனத்
தில், "சாத்தன் என்பவன், கயிற்றின்கண் அரவைக்கண்டு பின் தெளிந்து
பாம்புபொய்யென்றறிந்தான்" என்று வைத்துக்கொள்வோம். சொப்பனவஸ்
தையில் அரவுபொய்; சாத்தன்மெய். அரவை மெய்யென்று கூறினல் எவரு
மொப்பார். இனியுண்மையில் அரவுதோற்றுதற்கிடமான கயிறுபொய்யா?
மெய்யா?என்றவிடத்து, சொப்பனத்திற்ருேன்றிய கயிருதலால் பொய்யென்
றே சொல்லவேண்டும். சொப்பனத்தில் சாத்தன், கயிற்றினிடத்து, அரவை
யுண்மையென அறியுங்கால் அறிகிறசாத்தன்ஒன்று, அதிஷ்டானமான கயிறு
ஒன்று, ஆரோபமான அரவுஒன்று ஆகமுப்பொருள்களிருக்கின்றன. அரவு
பொய்யென்பது சொப்பனத்திலேயே தீர்மானம். கயிற்றையும் அவ்வாறு
பொய்யென்றுசொல்லமுடியாது. கயிறுபொய்யெனில் அதையறிகிற சாத்த
னும் பொய்யாதல்வேண்டும். பொய்யானுலும் கயிறு சாத்தன் பொய்க்கும்
அரவுபொய்க்கும் வித்தியாசமிருக்கிறது. சொப்பனவஸ்தையில்அரவைப்பொ
ய்யென்ருல் சரியென்று ஒத்துக்கொள்வார்களேயல்லாமல் கயிற்றையும்சாத்
தனையும் பொய்யென்ருல் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். உண்மையில் சொப்
பனமும் சொப்பனசாத்தனும் சொப்பனகயிறும் பொய்யேயன்றிமெய்யல்ல.
சொப்பனவஸ்தையைப் பொய்யென்றுகொள்ளாது மெய்யென்றுகொள்ளும்
போது, சாத்தன், கயிறுமெய்; அரவுபொய். சொப்பனம் பொய்யென்பதுசாக்
கிராவஸ்தையைநோக்க. சாக்கிரத்தை நோக்காவிடத்து மெய்யாகவேதான்
தோன்றும். சொப்பனகயிற்றின்கண் தோன்றும் அரவு பொய்யானபோது
சொப்பனமலடிமகனும் சொப்பன ஆகாயதாமரையும் பொய்யென்று சொல்
லக்கேட்பானேன்? இனிச்சாக்கிரத்தில் மலடிமகனும் ஆகாயதாமரையும் சத்
தபொய்; கயிற்றின்கண் அரவோ மருண்டபோதுபொய்; கயிறும் அதைக்க
ண்டசாத்தனும் மெய்யாகின்ருர்கள். இப்படியே கயிறுஸ்தானத்தில் உலகும்
சாத்தன் ஸ்தானத்தில் ஜீவனுமாம். சொப்பனவஸ்தையில் கயிறும் சாத்தனும்
உண்மையானுலும் சாக்கிராவஸ்தையைநோக்கஎப்படிப்பொய்யாமோ, அப்படி
யேசாக்கிராவஸ்தையில்சாக்கிரவுலகும்ஜீவனுமுண்மையானுலும்துரியசிவாவஸ்
தையில் பொய்யாம். துரியசிவனை நோக்காவிடத்து ஜகஜீவபரங்களான
முப்பொருள்களு முண்மைதான். இம்முப்பொருள்களும் சிருஷ்டிகாலத்தில்
துரியசிவனிடத்திலிருந்து தோன்றி, லயகாலம் வரையிலிருந்து லயகாலத்தில்
தோன்றியமுறையே லயமாகின்றன. இம்மூன்றுங்காரியப்பொருள்கள். துரிய
சிவன் காரணப்பொருள். காரணப்பொருள் முக்காலத்துள்ள பொருளாகலின்
சத்தே. காரியப்பொருள் ஓர்காலப்பொருளாகலின் சத்துப்போலியாம். காரி
யப்பொருள் முறறும்சத்துமன்று; முற்றும் அசத்துமன்று. சத்தானுல் துரிய
சிவனைப்போல் முக்காலத்து மிருத்தல்வேண்டும். அசத்தானுல் வான்மலர்
வந்தியா புத்திரனைப் போலில்லா திருத்தல்வேண்டும். சதசத்தெனின் ஒன்
றுக்கொன்று எதிரான இலக்கணமுள்ள பொருளிருத்தல் அரிது. அதுபற்றி
ஜகஜீவபரங்களைச் சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று சொல்வது தகுதி
யாம். இந்த ஜகஜீவபரங்களை வான்மலர் வந்தியாபுத்திரனைப்போல் சொல்வ
து குற்றமாதலால் அசத்தென்று சொல்லப்படாது. ஆனதுபற்றியே வியாவ
காரிகசத்தென்று கூறப்படுகின்றது. சங்கராசாரியரைத் துரியசிவனென்று
கொள்ளாமல் உருத்திரமூர்த்தியி னவதாரமென்று கொள்ளுகின்றமையால்
மேற்சொல்லியபடி ஜகஜீவபரங்களுக்குச்சொல்லும் இலக்கணத்தைச் சங்க
ராசாரியர்க்குங் கூறுவது தகுதியாம். ஜகஜீவபரங்கள் துரியசிவனைநோக்க
வியாவகாரிக சத்தியமாதலால் சங்கராசாரியரையும் வியாவகாரிக சத்தியமெ
ன்றே சொல்வதில் யாதொரு பாதகமுமில்லை. துரியசிவனைப்போல் ஜகசீவ

பரங்களையும் பாரமார்த்திக சத்தாய்க்கொண்டால் அப்போது சங்கராசாரியரையும் பாரமார்த்திக சத்தாய்க்கொள்ளலாம். அப்படிக்கொள்வதால் நேரிடும் கணக்கற்ற ஆக்ஷேபங்கள் இதுவரையில் செய்திருப்பதாலும், சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்கட்கு மாறாயிருப்பதாலும் அவ்வாறு சொல்லப்படாதென்பதாம். "இம்மிச்சையடியார் அல்லது பொய்யடியாரைச் சிவரகசியம் எடுத்துப்புகழ்வது பொய்யேயாம்" என்றுகூறியதிலுள்ள குற்றங்களையும் சொல்லுகின்றோம். சிவரகசியம் துரியசிவனொன்றே முக்காலத்துமுள்ள சத்துப்பொருளென்றும் மற்றப்பொருளெல்லாம் சத்துப்போலிப் பொருளென்றும் கூறி, சத்துப்போலிப்பொருளையெல்லாம் சத்துப்பொருளென்றுசொல்லும் துவிதமதங்களைத் தூரீகரணஞ்செய்யவே கறைமிடற்றண்ணல் அவதரிப்பதாகச் சிவரகசியங் கூறுவதாலும், அதில் அனேக அத்துவிதகீதைகள் சொல்லுவதாலும், அது பொருளைப்பொருளாகச் சொல்லும் நூலேயன்றிப் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகச்சொல்லும் நூலல்லவாதலாலும், சங்கராசாரியரைப் புகழ்ந்தேயிருக்கின்றமையாலும், அதோடு அவரது அத்துவித சித்தாந்தத்தையே உண்மையென்று சொல்வதாலும் இவருடைய சொல்லே பயனற்றுப் பொய்யாயினமைகாண்க. சங்கராசாரியரை உருத்திராவதாரமென்று யாம் கூறுகின்றோம். இவர், அவரைப்பொய்யடியாரென்கிறார். யாரைநோக்கிச் சொல்லுகிறார். சொல்லுகின்ற இவர்யார்? இவ்விருபாலரும் சீவவர்க்கத்திற்சேர்ந்தவர்கள். சீவர்களெங்கிருக்கிறார்கள்? துரியசிவ ஆதாரத்திலிருப்பதாய்ச்சொல்லக்கடமைப்பட்டிருக்கிறார். துரியசிவன் முக்காலத்துள்ளசத்துப்பொருள்; அன்றி எங்கும் நீக்கமின்றி யிருக்கும் பரிபூரணப்பொருள். இந்தப்பரிபூரண துரியசிவப்பொருளில் சீவாத்துமாக்கள் சத்துப்பொருளா யிருக்கின்றனரா? அசத்துப்பொருளா யிருக்கின்றனரா? சிவனும் பரிபூரணப்பொருள்; இவர் மதப்படி சீவாத்துமாக்களும் தனித்தனி பரிபூரணப்பொருள்கள். ஒரு சத்துப்பொருளினிடத்து மற்றொரு சத்துப்பொருளே யிருத்தல் அமையாதென்றால் பலகோடி சத்துப்பொருள்க ளிருக்கின்றனவென்ப தெங்ஙனம் பொருந்தும்? பொருந்தாவிடில் அசத்தென்று சொல்லலாமெனின் அசத்தென்பது இல்லையென்று பொருள்படுதலால் மலடிமகன் வான்மலர்போல் இல்லாமற் போதல்வேண்டும். சீவர்களிருந்து சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை அநுபவிக்கக் காண்கின்றோம். சதசத்தெனின் மேற்படி இருவித தோஷங்களும் வந்துபொருந்தும். அன்றி விரோதமான இரு இலக்கணம் ஒருபொருளுக்குக் கூறுதல் கூடாது. பின்னைப் போம்வழி யாதெனின் சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்றே கொள்ளற்பாலதாம். இதனால் சீவர்களைச் சத்தெனச் சொல்லப்படாதென் றேற்படுகின்றது. சங்கராசாரியரைப் பொய்யடியாரென்கிற இவர், தமதிலக்கணத்தையும் இவருடைய சொல்லைக் கேட்பவருடைய இலக்கணத்தையும் கவனித்தாரா? ஆராய்ச்சிசெய்தாரா? கவனித்து ஆராய்ச்சிசெய்திருந்தால் சங்கராசாரியரைப் பொய்யடியாரென்று சொல்லத்துணியமாட்டார். சாக்கிராவஸ்தையைநோக்கச் சொப்பனாவஸ்தை சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சதசத்துமல்ல; அநிர்வசனீயமேயாம். இப்படியே துரியசிவனை நோக்கச் சகசீவ ஈசுவரர்கள் சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சதசத்துமல்ல; அநிர்வசனீயமேயாம். இந்த லக்ஷணந்தெரியாது அத்வைதிகள் ஜகசீவபரங்களைப் பொய்யென்று கொள்வதாகப் பிரமித்துத் தடுமாறிப்பேசுகின்றார். துரியசிவனைநோக்க ஜகசீவ ஈசுவரர்கள் கற்பனையென்றும் பொய்யென்றும் சொல்வதற்குப்பொருள் அநிர்வசனீயமாம். தம்பால் ஜகசீவபரங்கள் கற்பிதமென்று சொல்வதற்குப்பொருள் துரியசிவனிடத்தில் ஜகசீவபரங்கள் அநிர்வசனீயம் என்பதாம்.

சங்கராசாரியரைப்பொய்யென்று கொண்டவர், ஜீவர்களையும் அவ்வாற ல்லவோ கொள்ளவேண்டும்? கேட்பவரும் சொல்லுகிறவருமான ஜீவர்களை யும் துரியசிவனைப்போல் சத்தாகவைத்து, சங்கராசாரியரைமாத்திரம் அசத் தாகக் கொள்ளுவ தென்னோ! ஒருசாதி யிலக்கணம் பெற்ற இருவரில் ஒருவ ரை ஒரு இலக்கணமுள்ளவராகவும், மற்றவரை அதற்கு மறுதலையான இலக் கணமுள்ளவராகவும் கூறுதல் நன்றன்றே. இது எப்படி யிருக்கின்றதென் னில் சாத்தன், கொற்றன், முத்தன் ஆன மூன்றுமனிதரில், சாத்தன், கொற் றனைநோக்கி: "முத்தன் மனிதன்" என்று சொல்வதுபோலிருக்கின்றது. சாத் தனும் மனிதன்தான்; கொற்றனும் மனிதன்தான்; முத்தனும் மனிதன்தான். இம்மூவரில்ஒருவன் மற்றொருவனைநோக்கி: இன்னொருவனைக்காட்டி:'இவன் மனிதன்' என்றால் கேட்பவனும் சொல்லுகிறவனும் மனிதனல்லவோ! இம் மூவரில் சாத்தனுடைய புத்தி கூர்மைக்கும் இப்பிரதிவாதியின் புத்தி கூர்மை க்கும் வித்தியாச மிருப்பதாய் எமக்குத் தோன்றவில்லை. முதலாவது ஈசுவ ராம்சமான சங்கராசாரியரைப்பொய் (அசத்து) என்று சொல்லுவதே தவறு; அதோடு கேட்போரையும் சொல்வோரையும் துரியசிவனைப்போல் மெய்(சத் து) என்று கொண்டது பெருந்தவறு.

இன்னுமிவர்பேசும் விஷயத்தைக் கவனிப்போம். "உருவமற்ற (ஏக மாகிய) பிரமத்துக்கோ இரண்டாவது பொருளில்லை. அது பொய்யாகிய மாயையிற் பிரதி பலித்தலும் அந்தப் பிரதிபலனம்மெய்யாயிடுதலும் யாங்ங னம்" என்று ஒரு கேள்விகேட்கிறார். பிரமம் ஏகமாயிருப்பதோடு பரிபூரண மா யிருப்பதால் இரண்டாவது பொருளில்லை யென்பது வாஸ்தவமே. அது பொய்யாகிய மாயையிற் பிரதிபலித்த லெப்படியென்று கேட்கிறாரன்றோ? மாயையை வான்மலர்போல் பொய்யென்று கருதுகின்றார். அது கூடாது. அநிர்வசனீய மென்றறிந்தால் இந்த ஆக்ஷேபஞ் செய்யமாட்டார். மேலும் பிரதிபலித்தலென்பது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று. பூர்வபட்சமா ய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. அத்துவிதிகள் பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தம்சொல்வது பிம்பத்தைப்போல் பிரதிபிம்பம் சத்தல்லவென்பதுவரையில் மாத்திரமேயாம்; முற்றுமன்று. இந்தவிஷயத்தைப்பற்றி "ஓர்நண்பர்?" என்பவர் 1888ஆு அக்டோபர்மீ 31வ பிரம்மவித்தியாவில் இவருக்கு நன்கு விளக்கிக்காட் டியிருக்கிறார். காட்டி ஐம்பது மாசங்களுக்கு மேலாயும் பின்னும் "சொன்ன தையே சொல்லும்கிளிப்பிள்ளை" என்பதற்கினமாய்ப்பேசுகின்றார். மெய்யெ ன்று சொன்னவ ரிருந்தாலன்றோ மெய்யாயிடுதல் யாங்ஙனமென்கிற கேள்வி கேட்கலாம்! அப்படிச்சொன்னவருமில்லை; இவர் கேள்விகேட்கவேண்டிய ஆவசியகமுமில்லை. வேதமுதலிய கலைகளில் பரிணாமவாதம், பிம்பப்பிரதிபிம்ப வாதம், காரணகாரியவாதம், விவர்த்தவாதம், அம்சாம்சிகவாதமுதலிய பல திருட்டாந்தங்கள் கூறுவதுண்டு. அவற்றிலெந்தத்திருட்டாந்தம் எதற்காக எதுவரையில் சொல்லப்படுகிறதென் றுணரவேண்டும். அதுதெரியாமல் அத் துவிதிகள் பூர்வபக்ஷமாய்ச்சொல்லிப் பின் தாங்களே கண்டிக்கும் பூர்வபக்ஷ திருட்டாந்தங்களைச் சித்தாந்தமென்று நம்பி ஆக்ஷேபிப்பது ஆழமறியாமல் காலைவைப்பதற்கினமாமென்க. "இவ்வசம்பாவிதநிலையிற்கேட்கப்படும் பொ ய்ச்சிவனாரது அவதாரமாகியசங்கராசாரியரையும் எப்படியோ ஒருசத்பதார்த் தமாகக்கொள்வது" என்று பேசுகின்றார். சத்து இன்னது, அசத்து இன்ன தென்று தெரியாதவரையில் இவரொழுதுவதெல்லாம் மணற்சோற்றிற் கல்லா ராய்வதுபோலத்தான். பொருளைப்பொருளாகவும் பொருளல்லவற்றைப்பொ ருளல்லனவாகவும் கொள்ளும் நுட்பவிவேகம் இவர்க்குவாராதவரையில் இவ ருடன் பேசுவது நீரின்றிச் சந்தனமரைப்பதொக்கும்! சிவனும் பொய்யாதலி

ல்லே, சங்கராசாரியாரும் பொய்யாதலில்லை யென்பதை முன்னரே எழுதினோம். "இவ்வவித்தையும் பொய்ப்பொருள், அதனால் இவ்வவித்தையிற் பிரதிபலனமாய்த்தோன்றிய ஜீவனும்பொய்ப்பொருளாகத்தட்டில்லை. இந்தச்சீவனுக்கதிஷ்டான மிவாது சித்தாந்தத்திற் கூடஸ்தனுகச்சொல்லப்படுகிறது" என்கிறார். பொய்க்கும் மெய்க்கும் விலக்ஷணமான அவித்தை ஜீவர்களைப்பொய்ப்பொருளென்றுசொல்வது சரியன்று. "பிரமம் மாயையிலும் கூடஸ்தன் அவித்தையிலும் தோய்ந்தஞானம் இவரது சித்தாந்த ஞானமாம்" என்று பேசுகின்றார். இதுஉண்மைதான். அதுமாத்திரமா? வேதமுதலிய பதினான்குவித்தைகளுடைய சித்தாந்தமு மிதுதான்.

"இவரது சங்கராசாரியர் சிவகுருமைந்தராக ஆரியாம்பாளது கர்ப்பயோநிஸ்பரிசமுற்றுப் பிறந்தாராகையால் இவரைச்சீவனொன்று கூறுவதிலும் இவர் பிறந்த பின்னர் உலகில் பல துன்பங்களிலழுந்தி மொத்துண்டு வருந்தினர்" என்றுங் கூறினர். இந்தத்தோஷம் சிவனடியாராய்வருவதிலு முண்டாமென்றும் உண்மையில் அவதாரத்திற்குத் துன்பமில்லையென்றும் காட்டினோம். ஜீவர்களாய்ப்பிறந்து வைராக்கியவுபரதிகள் பெற்ற ஆருடஞானிகளுக்கே ஜனனமரண துன்பமில்லையென்னின் இயற்கையாகவேஞானவடிவாய்விளங்கும் உருத்திரமூர்த்திக்கும் அவரவதாரத்திற்கும் இல்லையென்று நாம் கூறவும் வேண்டுமா? இவர், தமிழிலச்சிட்டிருக்கும் "சங்கரவிஜயம்" என்னும் புத்தகம் இரண்டாமத்தியாயத்தைச் சற்று வாசிப்பாராஞல் இவர்க்கிது விஷயமாய்த் தோன்றிய ஆக்ஷேபங்களொழிந்து போம். "துரிய மூர்த்திக்குப் பிறப்பில்லையென்று அனேக ப்ரமாணங்கள் காட்டி, இத்தியாதி பிரபல பிரமாணங்களுக்கு விரோதமாக இத்துரியமூர்த்தியினது அவதாரமாயுள்ளவர் சங்கராசாரியரென்றுகூற இவரான் முடியாது" என்றதிலுமுள்ள ஆபாசத்தையுஞ் சிறிதுசொல்வாம். முடியுமென்றிவர்க்குக்கூறியதியார்? தாமே இல்லாததைச் சொல்லிக்கொண்டு,அதைச்சாதிக்க இவரால் முடியாதென்று பேசுவதென்ன? துரியசிவனுக்கவதாரஞ்சொல்ல அத்துவிதிகளாலுமாகாது; அவர்கள் சொல்லவுமில்லை; சொல்லவுமாட்டார்கள். இந்தச் சோமசுந்தரநாயகரோ, துரியசிவன் சிவனடியாராய் மானிடவுருவந்தாங்கி வந்தார்; அல்லது வருவார் என்கிறார். இது அவராலாவது இன்னுமெவராலாவது சாதிக்க ஆகாது. சாதிக்கவரின் அதை மறுக்க அத்துவிதிகளாலாகும். துரிய மூர்த்திக்குப் பிறப்பில்லையென்று பிரபல பிரமாணங்கள் காட்டினதாய்ச் சொல்லுகிறாரன்றோ? அந்தப் பிரமாணங்களை யெல்லாம் பிரமாணமாகவே அத்துவிதிகள் கொண்டமையால் அவர்கள் துரியசிவனுக்குப் பிறப்பாவது அடியராய் வருதலென்பதாவது சொல்லுகின்றார்களில்லை. இவரோ அதற்குமாறுகப்பேசிப் பிரமாணங்களை அவமதிக்கின்றவர். "எந்தவகையானும் சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமாயினதில்லையென யாம்பிரசங்கித்துத்தீர்த்தோம்"என்பதற்குப்பதிலாவது: சிவாவதாரமென்பதில் சிவன் என்னுஞ் சொல்லுக்குத் துரியசிவனென்று கொள்வாராயின் அது தவறென்று அவரோடுகூட யாமும் பிரசங்கித்து அவ்வாறு சொல்பவரை அவருக்குத் துணையாய் நின்று நாமும் தூரீகரணஞ் செய்கின்றோம். அதோடு, இவர், துரியசிவன், சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்று சொல்வதையும் பலமாய்த் தூரீகரணஞ் செய்கின்றோம். சிவனென்னுஞ் சொல்லுக்கு உருத்திரனென்றுபொருள் கொள்ளுங்கால் அதை யெந்தவகையானும் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களால் முன்பு நிராகரணஞ் செய்தது போதாமல் இன்னும்பலமாய் நிராகரணஞ்செய்து பிரசங்கிக்கின்றோம். மேல் "யாம் சங்கராசாரியர் ஜீவனென்று தாபித்ததையும் நமதன்பர் அவர் சிவாவதாரமென்று கூறியதையும் பார்த்து மாயாவாதிகள் கலங்காவண்ணம் அன்

னோர் கொள்ளுமாசங்கையைப்போக்கி, எப்படியாவது சங்கராசாரியரைச் சிவரூபமாக்கிக் காத்துக்கொள்வாராக'' என வொருமுடிவுகட்டினோர். சங்கராசாரியர் சிவனென்று தாபித்ததாபனை ஆழத்தில் நிற்காமையால் வெகு இலேசாய் எடுத்தெறிவிட்டோம். அன்றி உருத்திராவதாரமென்று கூறித் தூணகனன நியாயமும் செய்துவிட்டோம். மாயோபாதானவாதரான மாயாவாதிகள்கலங்கி மற்றொருமுறை இங்ஙனம் வாய்பேசாவண்ணம்வேண்டிய நியாயமழைகளையுஞ் சொரிந்தோம். பலவகையிலும் சங்கராசாரியர் உருத்திராவதாரமென்றுசொல்லிக் காத்துக்கொள்ளலும் செய்தோம். இனித் துரியசிவனே சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்பதைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுவது சோமசுந்தரநாயகர் கடனேயாமென்க.

நிற்க; இனியொரு விந்தைவரைகின்றார். அதைக்கண்டால் இவர் இவ்வளவு நியாயஸ்தராவென நினைப்பார்கள். படித்த வொருவன், எவ்வளவு நீதியில்லாதவனானாலும் நாலுபேரிருக்கும் சபையில் வாய்திறந்து பேசப்புறப்படின் நீதிவழுவாமற் பேசுவான். அந்தமாதிரி நீதியுமிந்தச் சோமசுந்தரநாயகரிடமிருப்பதாய்ப் புலப்படவில்லை. இவர், "சங்கராசாரியரது மகிமை தெரியவேண்டினோர், மாத்வர்செய்துள்ள வாயுஸ்தவத்தைப் பார்க்கக்கடவர்'' என்று கூறியதுதான் விந்தையென்பது! அத்வைதிகளுக்கு நேர்விரோதிகள் துவைதிகள். அது அந்தச்சொல்லினாலேயே விளங்கும். யாராயினும் சரி, தங்கள் தங்களினத்துக்குரிய நூல்களைத் தங்கள் தங்கள் இனத்தார்செய்வது முறையேயாமன்றி, அன்னியர் அதிலும் விரோதிகள், அதிலும் நேர்விரோதிகள் செய்வது முறையன்றாம். சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தை அவர் மாணாக்கரும், அவர் இனத்தாரும், அவர் மதஸ்தரும் செய்வது முறையாகுமேயன்றி அத்துவித மதத்திற் குற்றங்கூறும் விரோத மதஸ்தரான துவைதிகள் செய்வது முறையன்று; நியாயமுமன்று. திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் சரித்திரம் சைவர்களால் எழுதப்பட்டதைச் சைவர்கள் கொள்வார்களேயன்றி வைணவர்களா லெழுதப்பட்டதைக் கொள்வார்களா? சீகாழித்தலத்தில் சம்பந்தசுவாமிகள் திருமங்கை யாழ்வாரிடத்தில்வாதஞ் செய்து தோல்வியடைந்ததாக வைணவர்கள் எழுதி வைத்திருக்கின்றார்களே; அதை மெய்யென்று சைவர்கள் கொள்வார்களா? திருவள்ளுவநாயனார் இயற்றிய திருக்குறளுக்குச் சமணசித்தாந்தி யொருவர், நாயனாரைச் சமணரொன்றுகொண்டு, அத்திருக்குறளுக்குச் சமணமத பக்ஷமாக வுரையியற்றினாரே; அதை ஆரியர்கள் உண்மையென்றுகொள்வார்களா? கொள்ளார்களென்னின், மாத்வர், தங்களுடையமாத்வமதத்தைப்பற்றியெழுதிக்கொண்டநூலில் சங்கராசாரியரைப்பற்றிவிரோதமாக எழுதிக்கொண்டால் அதைஎங்ஙனங்கொள்வது? துவிதமதஸ்தரானமாத்வர், சங்கராசாரியருடைய சரித்திரத்தை மதத்துவேஷத்தால் மாறுபடுத்திக் கற்பனையாக எழுதித் தங்களுக்குள்ளாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று நாம் கேள்விப்படுகிறோம். அது இச்சோமசுந்தர நாயகருக்குப் பாலும் பழமும் சாப்பிட்டதுபோலிருக்கிற தாக்கும்! சங்கராசாரியருடைய மாணாக்கரும் அவர்வழிநின்றோரும் அவர் மதஸ்தரும் எழுதிய (நாம் *20-வது சஞ்சிகையிற் காட்டியவாறு) பல சரித்திரங்களும் மகிமையாகாமற் போனமைக்கும்விரோதிகள் துவேஷபுத்தியால் எழுதி வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு சரித்திரம் மகிமையாய் விளங்குவதற்கும் காரணம் இந்தச்சோமசுந்தரநாயகரிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் சங்கரமதத் துவேஷமேயன்றி வேறு யாதுகூறுவோம்! சங்கராசாரியாருடைய மதஸ்

* முன் முதற்பக்கத்திற் காண்க.

தர் பலர்செய்த [அச்சிட்டிருக்கும்] பலவித சரித்திரங்களில் விளங்காத மகிமை, விரோதியான வொருவர் இரகசியமாய் எழுதியநூலில் விளங்குமென்றெழுதுவது நியாயந்தானா? நல்ல எழுத்து நடுவிலிருக்கக் கோணவெழுத்துக் குறுக்கே போகின்றதே. வேதாகம புராணேதிகாச முதலிய கலைகட்கும் யுக்தி அனுபவங்கட்கு மொத்த அத்துவித மார்க்கத்திலிவ்வளவு துவேஷமும் பொறாமையும் வந்ததற்குக் காரணம் பலநூல்களிற் கூறப்படுகிறது.

பிரமகீதை ஐதரேய வுபநிடதார்த்தத்தை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

தத்தமாலான பெத்தவாதியர் தாந்தங்களிற் றுங்கடர்க்கங்கள்
கத்திடாநிற்கும்பரிசெலாஞ் சுருதிமிருதிகள்கருதியதழிக்கும்
சுத்தமாவிருத்தமாகுமென்றே யென்றுணிவுதொல்பிறவியிற்சுழல்வார்
சித்தமானதுபோயிவற்றுலே காதல்செய்யுமுன்செய்ததீவினையால் (சு)

காதலாற்றத்தங்கடவுளரருளால் காலபாகத்தினுல்அறத்தால்
போதராதலினுல்வேதவாதத்தைப் பொருந்துவர்புகன்றஅவ்வடைவே
வேதவாதத்தைமேவுநல்வினையால் விருப்பினலன்றிமேவினருஞ்
சாதலானதுவும்பிறத்தலுமில்லாத் தற்பதந்தன்னையேசார்வார். (எ)

வான்கருதியமறைவழியைவிட்டுமேற்
றுன்கருதுதல்சதுரன்றுதன்கையில்
தேன்கமழ்திரளையைச்சிந்திச்சந்தியாக்
கூன்கையில்விழுந்துளிகொண்டதன்மையே. (அ)

பொருள்கொண்டமறைநின்றுபுகல்கின்றதுணரா
மருள்கொண்டசமயங்கண்மதிகொண்டுகெதியா
யருள்கொண்டபரவின்பமடைகின்றஅவர்போல்
இருள்கொண்டுபொருள்கண்டஅவரன்றியிவரார். (கூ)

ஷை கேனோபநிடதார்த்த முரைக்கும் அத்தியாயம்.

பரமாத்துவிதஞானியே பரதேவதைதானவனேயித்
திரமாமுத்தியானிங்குச்செப்பும் பொருள்செய்வினையாலும்
உரமாந்ததீசிகௌதமனு லுண்டாஞ்சாபவுரையாலுங்
கரமாமனுடர்நெஞ்சதனிற் காதல்செய்யாதொருகாலும். (ருசு)

நிற்க; ஷை மாத்வர் எழுதியவாயுஸ்தவத்தில் சங்கராசாரியருடைய சரித்திரமாத்திரமகிமையா? மற்றப்படி அதிலுள்ள எல்லாவிஷயங்களுமகிமையா? எல்லாவிஷயங்களு மகிமையென்னின் அந்நூல் விஷ்ணுவே பரத்துவமென்றும் சிவன் பரத்துவமல்லவென்றும் வாயுவைப்பார்க்கிலும் கருடனைப்பார்க்கிலும் சிவன்குறைந்தவனென்றும் சிவாகமங்கள் மோகசாஸ்திரமென்றுங்கூறுகின்றதே. அது இவர்க்குப்பிரமாணந்தானு? பிரமாணமென்னின் சிவன்பரமென்றும் விஷ்ணுபசுவென்றும் சிவாகமங்கள் மோக்ஷ நூலென்றுங் கூறுமிவருடைய சித்தாந்தத்துக்கு மோசம்வருமே. வந்தாலும் வரட்டும்; சங்கராசாரியருக்கு மாத்திரம் மகிமைகுறைந்தாற் போதுமென்பரோ! அங்ஙனமாயின், தன்மூக்குப்போனாலும் போகட்டும்; அண்டைவீட்டுக்காரனுக்கு அபசகுனம்

வந்தாற் போதுமென்று தன்மூக்கை யறுத்துக்கொண்டு உதிரப்பிரவாகத்தோடு அபசகுனமாய் அண்டைவீட்டுக்காரனுக்கு எதிர்வருவோனுக் கிவர் சற்றுந்தோற்றவரல்லராம். அங்ஙனமன்று; சங்கராசாரியர் சரித்திரமாத்திரம் மகிமையென்பாராயின், ஏனப்படி? இவரது சித்தாந்தசைவத்துக்கு விரோதமானவைகளை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, சங்கராசாரியர் விஷயமாக எழுதியவற்றைத்தள்ளினாலென்ன? எதிரிகளுக்குப் பிரதிகூலமாகவும் இவர்க்கனுகூலமாகவுமுள்ள விஷயத்தை யிவர்பிரமாணமாக எடுத்தால், தமக் கனுகூலமாகவும் இவர்க்குப் பிரதிகூலமாகவுமுள்ள விஷயத்தை யெதிரிகள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். பிரமாணமாக எடுத்தால் முற்று மெடுக்கவேண்டும்; தள்ளினால் முற்றுந்தள்ளவேண்டும். அதைவிட்டு ஆத்திரத்தாலும் அவசரத்தாலும் துவேஷத்தாலும் பின்வரும்யோசனையின்றி அதைப்பிரமாணமாக எடுத்துக்காட்டினார். உடனே தமக்குவரும் நஷ்டத்தை யெண்ணினாரில்லை. மாத்வர் எழுதிய சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு, அதில்மகிமை விளங்குமென்று சொன்னதில் கொஞ்சம் இராசதந்திரமிருக்கின்றது. அந்தத்தந்திரத்தை யனுசரித்துத் தான் அதைப்பிரமாணமாகக்கொண்டார். இவர்க்கு வைணவமதத்தவரி லொருபகுதியாரான மாத்வரும் விரோதிகள் தான்; அத்வைதமதஸ்தரும் விரோதிகள் தான். இருவரும் விரோதிகளாயினும் தற்காலம் அத்வைதிகளை விரோதிக்குஞ்சமயமாதலால் மாத்வரோடு சேர்ந்துகொண்டு, “தமக்குவிரோதமான பலவிஷயங்களிருந்தாலும் இருக்கட்டும், இந்தச்சமயத்தில் அத்வைதிகளைத் தூஷிப்பதற்கேற்றதாயிருக்கின்றதே” யென்றுகருதி, மாத்வருடைய வாயுஸ்தவத்தை மற்றப்பிரமாணங்களைவிட வுத்கிருஷ்ட பிரமாணமாகக் காட்டவந்தார். திருவள்ளுவநாயனாரும் ராஜதந்திரத்தைச் சொல்லும்போது அடியில்வரும் குறளைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தன்துணையின்றால் பகையிரண்டால்தானொருவன்
இன்துணையாக்கொள்க அவற்றினொன்று.

பரிமேலழகருரை.

தனக்குதவுந்துணையோவெனின்இல்லை; நலிவுசெய்யும் பகையோவெனின் இரண்டு; அங்ஙனமாய் நின்றவழி, ஒருவனாகிய தான், அப்பகையிரண்டனுள் பொருந்தியதொன்றை அப்பொழுதைக்கு இனிய துணையாகச் செய்துகொள்க என்பதாம்.

நாயனார்கூறியபடி தற்காலத்துக்குப்பொருந்தியதொன்றைத் துணையாகக்கொண்டார். இவரை யின்னொரு கேள்விகேட்கின்றோம். இவர்க்கு ஷை வாயுஸ்தவமென்னும நவீனகிரந்தகர்த்தரான நாராயண பண்டிதாசாரியாரொழுதிய ஷை வாயுஸ்தவமாத்திரம் பிரமாணமா? அவரின்னும் ஏதேனும் எழுதியிருந்தால் அவைகளும் பிரமாணமா? இதுதவிர மற்ற மாத்துவாசாரியர்கள் எழுதிய நூல்களெல்லாமும் பிரமாணமா? அவைகளெல்லாம் பிரமாணமென்

னில் அவற்றில் அத்துவிதிகளுக்கு எவ்வளவுபாகம் விரோதமாமோ, அவ்வளவுபாக மிவர் மதத்துக்கும் விரோதமாமே.

சிலமாசங்களின் முன் மகம்மதியருடைய மதத்தின் முதற் புத்தகமான கொறான் என்பதை வடதேசத்தி லோர்பாதிரியார் மொழிபெயர்த் தச்சிட்டதை மகம்மதியர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் அதை யொருவரும் வாங்கப்படாதெனக் கூக்குரலிட்ட சங்கதி பத்திரிகைகளை வாசிப்பவரறிந்திருப்பர். தாயுமானவர் பாடலுக்கு வேறுமதஸ்தர் உரைசெய்தாரென்றும் அது தவறென்றும் வேறு மதஸ்தர் உரைசெய்வது கூடாதென்றும் விகடதூதன் பத்திரிகையில் சிலநாளைக்குமுன் அரக்கோணவாசி யெழுதியதும் அறிந்தவர் அறிந்திருப்பர். சைவசிகாமணியான சேக்கிழார் செய்தமையாலன்றோ திருத்தொண்டர்புராணம் மணம்பெற்றுச் சைவர்கைகளில் கௌரவமாய் நின்றுலாவுகின்றது? சைவமதவிரோதியான வைணவராலியற்றப்படின் அவ்வாறுமணம்பெற்றுலாவுமா? அதிலும் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்குச் சுத்தமாறாய் அதிலுந் தொண்டர்களை யிகழ்ந்துசெய்யப்படின் அதுசைவர்களால் அநுசரிக்கப்படுமோ? திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், திருமங்கையாழ்வாரிடத்தில் வாதஞ்செய்துதோல்வியடைந்ததாக, வைணவர்கள், தங்கள்குருபரம்பரையில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்களே. அதைப்பிரமாணமாகச் சைவர்அங்கீகரிக்கின்றனரா? அதை யிவர் அனுசரித்துப் பிரமாணமாகக்கொள்வாரா? கொள்ளாரெனின் மாத்வர்நூலைமாத்திரம் பிரமாணமாகக்காட்டியது நன்றாமோ? தமக்கானாலொன்றும் பிறர்க்கானாலொன்றுமா? "மாமியாருடைத்தால் மண்பானை, மருமகளுடைத்தால் பொன்பானையா?" ஐயோபாவம்! இப்படிப்பட்ட துமார்க்கத்தி லிந்தச்சூளைவாசி யேன்போகவேண்டும்? திருத்தொண்டர்புராணத்தைப் பார்த்தால் சம்பந்தசுவாமிகளுடைய மகிமை விளங்குமென்பதற்குப்பதிலாக, வைணவருடைய நூலைப்பார்த்தால் விளங்குமென்று கூறினால் இவர்க்கு எவ்வளவு வருத்தமுண்டாகும்? இவருடைய வருத்தத்தில் நூற்றிலொருபங்காவது "வாயுஸ்தவத்தில் சங்கராசாரியருடைய மகிமை விளங்கும்" என்றுரைப்பதால் பிறர்க்குண்டாகாதா? இவர்க்குமாத்திரந்தானா அபிமானம்? பிறர்க்கு அபிமானமிராதா? துன்பமென்பது எல்லாவுயிர்களுக்கும் பொதுவன்றோ? இவர்க்குமாத்திரம் துன்பம் எட்டிக்காயும் வேப்பங்காயும், பிறர்க்கெல்லாம் முக்கனியும் பாலுங் கற்கண்டுமோ? இனியேனும்

> "அறிவினானாகுவ துண்டோபிறிதினோய்
> தந்நோய்போல்போற்றாக்கடை"

என்னும் திருக்குறளினுட்பொருளை யுய்த்துணர்ந்து, இவ்விதமான பாரபக்ஷ வார்த்தைகளைப் பேசாதிருப்பாராகவென வற்புறுத்திக் கூறுகின்றோம்.

"இராமகிருஷ்ணாதிகள் விஷ்ணுவினது அவதாரமென்பது சர்வஸம்பிரதிபந்நமாயினவாறு சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமென்று பிரசித்திபெற்றால் மாத்திரமே நமதன்பரது மதம் மணம்பெறலாம்" என்று கூறியதற்கு விடைவரு

மாறு:—உருத்திரமூர்த்திக்கு அவதாரமுண்டென்று பிரபல பிரமாணங்களாயுள்ள சூதசங்கிதை, வாயுசங்கிதை, மார்க்கண்டேயபுராணங்களைக் காட்டினோமாகலின் நமதுவாதம் மணம்பெற்றமை காண்க. இதன்பேரில் "விரிக்கிற்பெருகும்" என்கிறார். எதைவிரித்தாலும் பெருகுந்தான். விரித்தாலெதுவிரியும்? உண்மைவிரியுமா? இன்மைவிரியுமா? வென்று பார்க்கவேண்டும். விரிப்பது பெரியகாரியமல்ல. உண்மையை விரிப்பதே பெரியகாரியம். இன்மையை விரித்தா லிகழ்ச்சியேயாம். இவருடைய விரிவெல்லாம் உண்மையல்லாமற் போகின்றதால் அதாவது இன்மையாய்ப்போவதால் அது பிரயோசனமல்லாமற்போகின்றது. இனியும் இன்மையைவிரிப்பாராயின் நாம் உண்மையைவிரித்து இன்மையை இன்மையாக்கி விடுகின்றோம். 'விரிக்கிற்பெருகும்' என்பதற்கு நாம் கொடுக்கும் பதிலிதுவேயாம். கடைசிப்பத்தியில் "சங்கராசாரியர்தான் அச்சிவபத்தவொன்று ஸ்தாபிப்பது நமதன்பருக்குத் தலைச்சுமையான பெரும்பாரமாயிருப்பதறிந்து அடங்கிவாழ்வாராக" எனப்பேசினார். இன்மையை யுண்மையாக ஸ்தாபிப்பதற்குத் தலைச்சுமையேயன்றி உண்மையை உண்மையாக ஸ்தாபிப்பதற்குத் தலைச்சுமை யில்லை; வெகு இலேசுதான். நீதிஸ்தலங்களில் பொய்ச்சாக்ஷி கூறுவோர்க்குத்தான் தலைச்சுமை. அவர்கள் மனம் என்றும் திடுக்குத்திடுக்கென் றடித்துக்கொண்டிருக்கும். மெய்ச்சாக்ஷி சொல்வோர்க்கு அப்படியில்லை. அவர்கள் மனமெப்போதுங் குதூகலமாகவேயிருக்கும். அவ்வண்ணமே நாம் சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாசாகமங்கட்கு விரோதமின்றி, அவற்றினுக்குக் கட்டுப்பட்டு வரம்புமீறாமல் அடங்கிப்பேசுகின்றோமாகலின் நமக்கு எக்காலத்தும் பயமில்லை; நாம் பதில் சொல்வதும் வெகு இலேசுதான்.

"கலியில் சிவன் நாலு சிஷ்யர்களோடு சங்கராசாரியராகப் பிறக்கப்போகிறாரென்று ஒருவசனமிருப்பதாக மாயாவாதிகள் கூறுவதுண்டு. அதனையினி நமதன்பர் தேடிக்கொண்டு வரலாம்" என்கிறார். அவ்வாறு மாயாவாதிகள் சொல்வதில்லை. அத்துவிதிகளே சொல்லுகிறார்கள். அவ்வாறு சிவரகஸ்யமே சொல்லுகிறதென்று * இருபதாவதுபத்திரிகையில் வரைந்தாம். அல்லவென்று சொல்பவர்களே மாயாவாதிகள். அவரி லிந்தச் சூளைவாசியு மொரு மாயாவாதிதான் முடிவில் "அவர்தேடிக்கொண்டுவரும் எவ்விதப்பிரமாணங்களையும் யாம் விசாரித்துக்கொள்ளச் சித்தமாயெதிர்பார்த்திருக்கிறோம்" என்று கூறி நிறுத்திவிட்டார். இவருடையவிசாரிப்புப் பயனற்றவிசாரிப்பாயிருப்பதால் அதைத்துகள்துகளாகவும் மூலைக்கொன்றாகவும் பறந்துபோகச்செய்ய விழிப்போடு சித்தத்திலும் வெகு சித்தமாய் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றோம்.

சங்கராசாரியரது மகிமை தெரியவேண்டினோர் அத்துவிதத்திற்கு நேர்மாறான துவைதமத சித்தாந்தி மாத்துவரியற்றிய வாயுஸ்தவத்தைப் பார்க்கக் கடவர் என்று கட்டளையிடும் இவர், சிவனது மகிமை தெரியவேண்டின் அம்

* முன் மூன்றாவது பக்கம் 10 - 11 - வரிகளிற் காண்க.

மாத்துவர் செய்தநூலிலும் சிவமத விரோதிகளான முடிச்சூர் அப்பாவுமுதலியார் ஏகாங்கியார் முதலியவர் இயற்றிய நூல்களிலும் கண்டுகொள்ள ஒருவர், இவர்க்குக் கட்டளையிடின், அப்படியேபார்த்து மகிழ்வாரா? மகிழாரன்றோ? இங்ஙனமே மற்றவர்க்குமிருக்குமென்றிவருக்கேன் தோன்றப்படாது?

இந்தச்சோமசுந்தரநாயகர்க்கு அத்துவிதமதத்தில் எவ்வளவு துவேஷமும் அசூயையும் உண்டாய் அம்மதத்தைத்தூஷித்துத் துராக்ஷேபங்கள் செய்தாரோ அவ்வளவுக்கும் அம்மதத்தின் நுட்பமான அர்த்தங்களெல்லாம் வெளிப்பட்டு அது சிறப்புற்றோங்குகின்றது. இந்த நாய்க்கர் துராக்ஷேபஞ்செய்யாவிடின் இவ்வளவு நியாயங்கள் வெளிப்படா. இத்தனைபேர் எழும்பி இவ்வளவு பேசமாட்டார்கள். தருமர் முதலிய பாண்டவர், எல்லாராலுமிவ்வளவு நன்குமதிக்கப்படுவது அவர்களுக்கு அநியாயஞ்செய்த திரியோதனாதிகளாலேதான். சோ. நாயகர் தூஷிக்கிறார், துராக்ஷேபஞ்செய்கிறாரென்றவரை அனேகர் குற்றங்கூறுகின்றார்கள். அது சரியன்று; உண்மையில் அவரோ அத்துவிதமதத்தின் பெருமையை விளக்கினவரென்று சொல்லவேண்டும். அவர்முன்பு அத்துவிதியாயிருந்து ஸ்ரீசங்கராசாரியரைப் புகழ்ந்து துதித்திருக்கிறார். அவர்க்கு ஏதோ இடையில் சில துர்க்கருமங்கள் வந்து அதன் வலியில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அம்மதத்தையும் அம்மதப்பிரவர்த்தகரையும் தூஷிக்கும்சுபாவத்திலிறங்கினார். இனியாவது கொஞ்சம் நல்வினைவந்துகூடுமானால் அவ்வாறு தூஷிப்பது குற்றமென்றுபட்டு அக்குற்றத்தினின்று மீளுவார். இல்லையேல் அவருடைய ஜன்மம் பயனில்லாப் பாவஜன்மமென்றே சொல்ல வேண்டும்.

முற்றிற்று.

[illegible] 38.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible]

[illegible] 38

[illegible] 44.

[illegible] 44 Px

[illegible]

Pandit Prabhaker sastri Goray

[illegible]

[illegible]